

ДЖУД ДЕВЕРО ИСКАМ ТЕ

Част 0 от „Идънтън“

Превод от английски: Нина Рашкова, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Никога няма да се омъжа за Дейвид Тредуел!

Ариел Уедърли се взираше в огледалото и упражняваше речта за пред майка си.

— Аз съм на двайсет и четири години и сама ще си избира съпруг. — Не, така не ставаше. — Избрах човека, за когото искам да се омъжа, и ще свържа живота си с неговия. — Да, сега беше много по-добре.

На вратата леко се почука.

Тя импулсивно разроши косата си. Резултатът ѝ хареса.

— Влез — извика и вратата се отвори.

— Майка ви желае да слезете при нея — съобщи камериерката.

— Разбира се — въздъхна Ариел.

Жената се огледа, за да се увери, че госпожа Уедърли не е наблизо, и прошепна, преди да затвори:

— Прическата ви е много хубава.

Ариел грабна четката и се среса. Лицето ѝ грейна в усмивка. Още не бе сигурна, но може би беше измислила начин да се отърве от брака с Дейвид, да се омъжи за истинската си любов и да запази наследството си. Докато слизаше по стълбището, усмивката още трептеше на устните ѝ. Дано братовчедка ѝ се съгласеше. Длъжна беше! Иначе...

Но сега нямаше да обмисля лошите варианти. Знаеше само, че ще стори всичко по силите си, за да си издейства съгласието на Сара.

ВТОРА ГЛАВА

Сара прочете писмото на Ариел два пъти. Не можеше да повярва. Както винаги писмото бе написано с писалка на плътна хартия, която сигурно струваше половингодишна заплата. Но не разточителството я впечатли.

Ариел искаше двете да се разменят. Искаше тя да се превърне в Сара, а Сара да се превърне в нея.

— Искате да бъдете на мое място? — удивено прошепна младата жена и пушна писмото в скута си. Би било великолепно по цял ден да се излежава на спокойствие и да се отдава на авантюристични планове. Или на каквито и да е планове. Да има време да помисли за нещо по-различно от онова, което нейният вманиачен шеф ѝ създаваше като работа и отговорности. С течение на годините неведнъж се бе тревожила за Ариел, но това не ѝ пречеше да ѝ завижда.

Сара седеше и си почиваше в тесния си нюйоркски апартамент, изтощена от поредния ден, преминал в тичане по задачи. Тя се загледа в тухлената стена, която се виждаше през прозореца. Можеше да си позволи по-добро жилище, но след като досегашният ѝ живот бе преминал в отчаяна борба да свърже двата края, предпочиташе да държи парите си в банката. Да не забравяме дребната подробност, че през ден съобщаваше на шефа си, че напуска. Ако наистина напуснеше, кога ли щеше да успее да си намери нова работа? Фактът, че беше избрала да живее от ден за ден, не ѝ пречеше да завижда на братовчедка си за голямата къща, пълна със слуги, и двете пътувания годишно до Ню Йорк, които Ариел предприемаше с майка си, за да опустошат скъпите магазини. Какво ли беше усещането да облечеш дреха, изработена специално за теб от марков дизайнер?

„Само за малко — пишеше Ариел. — Временно.“ Сара се усмихна. Бедната Ариел, толкова беше разглезена. Получаваше всичко наготово. Нямаше представа какво е да работиш за човек като Ар Джей Бромптън.

Разбира се, идеята беше абсурдна, но пък бе приятно да се отдадеш на празни мечти. Всъщност писмото отвори очите на Сара за една тайна, която бе успяла да скрие дори от себе си: желаше да види Еръндел в Северна Каролина, но не като турист. Желаше да си създаде свое мнение за това място. Баща ѝ твърдеше, че Еръндел е „центърът на ада“, а Ариел не можеше да нахвали родния си град.

Сара знаеше, че там има роднини, които никога не е виждала. Беше сигурна, че ако се появи там като Сара-Джейн Джонсън, няма да бъде посрещната с отворени обятия заради старите рани. Но ако ги опознаеше като Ариел и междувременно успееше да ги убеди, че няма нищо общо с баща си и роднините си по негова линия? Какво ли щеше да стане, когато накрая им разкриеше истината? Щяха ли да я приветстват — или щяха да я намразят?

Този план звучеше добре на теория, но на практика Сара се страхуваше от градчето.

В продължение на седемнайсет години любимата тема за разговор на баща ѝ беше: „Какво зло ни причиниха ония“ — ако безкрайните му монолози можеха да се нарекат разговор. Слушаше с подробности как майка ѝ израснала в „семейството“ на Еръндел, най-снобското място на земята.

— Снобизмът започва оттам и се разпространява навън — беше казал баща ѝ.

— Като лъчите на слънцето ли? — беше любопитствала невръстната Сара, която все още мислеше, че баща ѝ говори на нея.

— Не, като огнището на зараза.

Той обясни на Сара, че майка ѝ била със синя кръв, част от висшето общество, или от четиристотинте — нямало точна дума за тях, — но се влюбила в него и това бил краят. Неговото семейство било много бедно, като едновременношните изполичари. (Тук баща ѝ се мъчеше да ѝ внуши някаква идея за благородното си потекло.)

— Обаче семейството на майка ти не понасяше хора, които си изкарват прехраната с честен труд. Ние бяхме почтени и трудолюбиви, а те ни мразеха.

Дядото на Сара беше прекъснал общуването с дъщеря си, след като тя избягала, за да се омъжи по любов. Когато Сара беше на три години, майка ѝ загина в автомобилна катастрофа, а когато навърши седемнайсет, баща ѝ най-накрая се напи до смърт.

Сара погледна писмото.

Тъкмо завършваше първата си година в университета, когато за пръв път срещна Ариел в библиотеката. Не се беше къпала от три дена и косата ѝ висеше около лицето на мазни кичури. Цяла нощ беше залягала над учебниците, зубрейки за последния изпит от сесията. Беше облечена в обичайната си униформа: анцуг, лекъосана тениска и износени гуменки. Не че тичаше или спортуваше нещо. Като повечето студентки и тя я караше на пица и кока-кола.

Отначало Сара по-скоро почувства, отколкото видя Ариел. Странно усещане. Вдигна поглед от учебника и установи, че цялото помещение е потънало в тишина. Всички зяпаха младата жена на прага. Тя изглеждаше много добре в семплата си рокля. Сара беше готова да се обзаложи, че тази рокля струва повече от всичките ѝ дрехи, взети заедно. За нейно голямо удивление жената решително се запъти към нея.

— Може ли да поговорим? — любезно попита тя.

— Ами, да — измърмори Сара. Чувстваше се недодялана и мръсна. Дали младата особа не търсеше кой да ѝ окоси моравата? Докато растеше, Сара беше хлапето, което косеше моравите и кастреше чемшира на съседите. По-късно се превърна и в почасова детегледачка.

Съвършената госпожица внимателно седна на една каменна пейка, заобиколена от цъфнал кучи дрян. След като гледа напрегнато Сара в продължение на няколко секунди, ѝ съобщи, че са братовчедки.

— Казаха ми, че си приличаме.

Сара се усмихна. Ех, само да приличаше на тази жена!

— Не се обадох предварително по телефона, защото не знаех номера ти. Дано да съм улучила подходящ момент за срещата ни. Наистина исках да се видим.

— Аха, става — измърмори Сара. Очите я заболяха от блясъка на братовчедка ѝ. Наистина ли бе роднина на самото съвършенство?

— Как мислиш, дали не бихме могли да общуваме по писмен път?

— Тоест с писма? Ами, да — отвърна Сара. Какво би могла да разкаже на жена, чийто живот очевидно бе много различен от нейния. От Ариел лъхаше на пари, на образование, на културни обноси.

Порази я споменът за собствения ѝ баща, проснат на дивана, хъркащ в пиянски ступор.

За миг двете млади жени сякаш нямаха какво да си кажат и Ариел погледна часовника си — мъничък, но целият от злато и диаманти.

— Де да можех и аз да уча в колеж — въздъхна тя. Нещо в тази въздишка наведе Сара на мисълта, че Ариел не беше само лъскава фасада. Да, седеше с напълно изправен гръб; да, носеше маркови дрехи, но може би (само може би) под тях се криеше *личност*.

— В колежа не всичко е песен — отвърна Сара.

Ариел се усмихна.

— До заминаването ми остава половин час. Разкажи ми всичко за живота си. Моля те.

— Само ако ми разкажеш за твоите... тоест, за нашите роднини.

— С удоволствие.

Двете момичета поведоха разговор с изненадваща непринуденост, сякаш се познаваха отдавна. Ариел беше добър слушател и чудесен разказвач.

Докато си приказваха, Сара изучаваше братовчедка си под микроскоп. Не беше сигурна дали Ариел си дава сметка, че осанката ѝ е царствена, като на принцеса. Жестовете, изправената стойка, кръстосаните глезени — всичко това издаваше аристократичната школа на отминалите времена.

Сара беше свила крака на пейката и често отмяташе по някой кичур коса от очите си, но Ариел седеше неподвижно, а вятърът сякаш не докосваше късата ѝ прическа. Хората от кампуса спираха и я гледаха любопитно. Група буйни момчета, които очевидно се смееха на някаква мръсна шега, видяха Ариел и се превърнаха в образцови млади джентълмени.

Тя внезапно стана да си ходи.

— Време е да тръгвам. Нали няма да загубиш адреса ми? Всъщност това е адресът на един мой приятел. В никакъв случай не ми звъни и не ми изпращай писма у нас.

Сара също се изправи и двете девойки се озоваха очи в очи.

— Разбирам — изскърца със зъби Сара. — Не искаш хората да разберат, че имаш за роднина човек от моята класа.

Ариел я погледна недоумяващо.

— Та ти си моята първа братовчедка! Как би могла да бъдеш от друга класа? Не, проблемът е в майка ми. Тя може да бъде доста... настояща, ако научи, че контактувам с някого от външния свят. Още утре ще ме накара да се омъжа за Дейвид!

Сара едва не се усмихна. Каква нелепост: тя и това прелестно създание били от една и съща класа!

— Кой е Дейвид?

Братовчедка ѝ извади от малката си, но много елегантна чанта снимката на младеж по футболен екип. Сара удивено се взря в един страхотен тип. В колежа имаше цял куп хубави момчета, но този красавец биеше всички рекорди.

— Не искаш да се омъжиш за него?

Ариел отново погледна часовника си.

— Бих ти обяснила, но наистина се налага да тръгвам — каза и в следващата секунда вече се отдалечаваше бързо по тротоара. „Дали не я чака лимузина?“ — запита се Сара. Ариел ѝ махна и се скри зад ъгъла.

Известно време Сара остана на пейката. Чудеше се какво в действителност желае Ариел. Но колкото и да се напругаше, не ѝ хрумна задоволително обяснение. Снимката на нежелания Дейвид още бе в ръката ѝ. Той наистина беше най-красивият мъж, когото бе виждала. Тя пхна снимката в джоба си и се запъти обратно към библиотеката, но спря, когато стигна до вратата.

Този държавен университет нямаше добър футболен отбор. Всъщност нямаше добър отбор в нито един спорт, но пък беше известен с Катедрата си по театрално изкуство. Няколко прочути актьори бяха учили тук. Сара имаше известен опит с актьорските изпълнения — та нима не се усмихваше, когато всички я уверяваха какъв чудесен дом си има? Но завеждащият катедрата беше същинско копеле. За да влезеш в класа му, трябваше да се покажеш повече от достоен. Той не те караше да четеш реплики от нечия пиеса, а държеше да изпълниш роля, създадена от теб самия. Това се случваше пред него и пред студентите му и Сара беше чувала, че критиките му са брутални и целта им е да те унижат. Не един студент бе напуснал университета след пет минути, прекарани с този човек.

Тя беше обмисляла да пресъздаде характер като баща си, но това би било прекалено издайническо. По тази причина се въздържахше. Но

докато протягаше ръка към вратата на библиотеката, нещо я прихвана. Тя поривисто се обърна и се отправи към театралния отдел. Знаеше, че отдавна не е изглеждала по-зле, но в случая това беше плюс. Ако успееше въпреки лошия си външен вид да покаже Ариел, значи специалността ѝ наистина беше актьорско майсторство.

Когато пристъпи в класната стая на доктор Питърсън, Сара беше навлязла в образа на братовчедка си. Понеже беше принцеса Ариел, не почука. Спектакълът, който изнесе, бе силно афектиран, дори до степен на окарикатуряване. В интерес на истината, тя пресъздаде образ, който приличаше на Ариел, но се държеше като хората, описвани от баща ѝ. Не ѝ беше приятно, че изопачава нещата така, но щом зърна погледите на публиката, разбра, че е спечелила. Даже в един момент надменно попита доктор Питърсън дали е гей, тъй като само гейовете се изявявали на сцената. Преподавателят беше известен женкар и студентите започнаха да се подхилват. Сара изнесе представлението си за около десет минути, после се престори, че е попаднала там по погрешка, защото всъщност искала да ходи на лекции по висша математика. След като излезе, тя се облегна на хладната стена и си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Цял живот се старееше да не привлича вниманието: не искаше никой да разбере какво е истинското положение въпреки от страх, че ще я приберат на някое още по-противно място. Но днес даде истински спектакъл и откри, че това ѝ харесва.

Когато доцентът отвори вратата, тя се изправи. Питърсън я измери с поглед от глава до пети. Личеше си, че не остана във възторг от видяното. Понеже пак беше старото си „аз“, Сара се почувства дебела и плаха.

— Влизаш — отсече той, клатейки глава. Очевидно не можеше да се начуди как такова мръсно и невзрачно същество е успяло да се преобрази в принцеса, пък било то и за десет минути.

Ето как срещата с Ариел промени живота ѝ. Приеха я в театралния клас и трябваше да навакса, защото другите студенти бяха година пред нея. Това означаваше да няма лятна ваканция до края на следването си, но въпреки това Сара обожаваше всяка минута, прекарана в учене. Когато завърши, отиде в Ню Йорк с почти празна банкова сметка, но затова пък с убеждението, че ще се превърне в новата сензация на Бродуей.

След две години се оказа разорена. Наложил се да постъпи на работа като секретарка в една голяма кантора. Сара наистина можеше да играе, но не умееше да пее или да танцува, а в Ню Йорк се съревноваваше с хора, които бяха страхотни и в трите отношения. Била отишла в Ел Ей да си изпробва късмета, но ѝ бяха промили мозъка, че истински театър се прави само на Бродуей. Да не говорим за усещането, че е само на крачка от успеха, което така и не я изостави.

През тези години си пишеше с Ариел. Не имейли, не факсове — нищо ново или модерно, — а най-обикновени старомодни писма. На всяко свое писмо получаваше три-четири от Ариел, която разполагаше с повече свободно време. Сара направо се пристрасти към тях. „Само да кажа това на Ариел!“ се превърна в постоянната ѝ мисъл. Когато се озова в Ню Йорк, където не познаваше никого и ходеше от едно неуспешно прослушване на следващото, жизнерадостните писма на братовчедка ѝ ѝ вдъхваха кураж. Ариел бе нейната котва, единственият човек на света, който знаеше къде е тя и с какво се занимава.

Когато Сара навърши двацет и три и започна да осъзнава, че може би никога няма да пробие на нюйоркската сцена, се случи събитие, което из основи промени живота ѝ. Изпълнителният директор на компанията, където работеше, буквално я посочи с пръст и каза: „Тази. Искам я.“ Повече не бе нужно. Думата му беше закон и всички го уважаваха. Сара се почувства така, сякаш е обречена да изпробва нова гилотина.

Положението се оказа по-тежко. Той я беше избрал за свой личен асистент. Не за секретарка — имаше си две такива. За личен асистент. Сара вършеше всичко, което той ѝ наредеше. Беше му като съпруга, само дето не правеха секс (не, че Сара искаше секс с него). Пък и Ар Джей Бромптън нямаше съпруга. Жена, семейство — това бе за обикновените хора. След година и половина служба при Ар Джей тя беше сигурна, че шефът ѝ не е човек. Никой нормален човек не би могъл да свършва толкова работа. Той беше робот, който ѝ увеличаваше заплатата всеки път, щом тя споменеше, че иска личен живот и напуска.

Когато пристигна писмото, в което братовчедка ѝ пишеше, че иска да се разменят, Сара много добре знаеше какво ѝ е на Ариел. Ненавиждаше се, че не е достатъчно смела да каже на Ар Джей какво да прави с работата си. Ненавиждаше се, че не е достатъчно

талантлива да пробие на Бродуей. Ненавиждаше целия си живот, но най-горещо желаше да върши нещо по-различно от непрестанния къртовски труд за шефа си.

Тъкмо защото бе изнервена до краен предел от редовните обаждания на Ар Джей в два-три часа през нощта, реши да приеме невъзможния план на Ариел.

Идеята да мързелува по цял ден като братовчедка си и да угажда единствено на майка си (очевидно доста самотна жена) ѝ се стори много привлекателна. Разбира се, бе неосъществима, ала все пак колко приятно звучеше! На улицата профучаха три коли с включени сирени и Сара си представи спокойствието и тишината на малкото южняшко градче. Тази вечер трябваше да занесе до пералнята един огромен кош с мръсни дрехи и се размечта колко хубаво би било, ако може да остави нещата си в коша, а на сутринта да ги намери изпрани, изгладени и сгънати.

Грабна една пощенска картичка, написа „С удоволствие!“, пхна я в плик и го адресира. Щеше да го пусне в пощенската кутия на път към пералнята.

„Аз ще уредя всичко“ — гласеше отговорът на Ариел. Това устройваше Сара, която бе изтощена до смърт.

ТРЕТА ГЛАВА

Ариел се измъчваше от угризения, че е излъгала братовчедка си, но това беше неизбежно. Сара никога не би се разменила с нея, ако знаеше истината. Нали старата максима гласеше, че всичко е позволено в любовта и на война? Ариел просто се надяваше, че Сара ще ѝ прости, когато научи, че е сторила всичко от любов.

Започна се преди година, когато с майка ѝ отидоха на обиколка из модните бутици на Ню Йорк. Двете трябваше да присъстват на едно досадно благотворително тържество с много възрастни хора, които желаеха да демонстрират, че ринат парите си с лопата.

През първия час Ариел водеше светски разговори и слушаше оплаквания колко странен бил Еръндел. Тонът на нейните събеседници красноречиво говореше, че не могат да си представят какво е да живееш в място, където няма доставка на храна по домовете, но все пак градчето им се струва симпатично. „Толкова е чистичко“ — беше обичайният им рефрен.

Когато орловият поглед на майка ѝ се насочи другаде, Ариел пхна в ръката на един келнер двайсетачка, за да смени с шампанско одобрения от майка ѝ джинджифилов ейл. Докато отпиваше шампанското на малки глътки (за да удължи удоволствието), видя него. Него. За Ариел това беше миг, в който всичко замря. Може би останалите гости се движеха и си говореха, но за нея светът спря да се върти. Щом зърна мъжа, разбра, че е надникнала в бъдещето. Виждаше единствения мъж, когото някога щеше да обича.

Ар Джей Бромптън. Разбира се, знаеше кой е той. Сара ѝ беше изпратила негови снимки и изрезки от вестници. Но снимките не показваха истинската му същност. Сега човек можеше да го почувства. Да го усети. Той имаше присъствие, аура, харизма. На никое от пътуванията с майка си Ариел не беше срещала такъв мъж.

Сара го беше обрисувала единствено в мрачни краски. Оплакваше се как нямал представа, че тя трябва да води личен живот, и я затрупвал с работа. Звънял ѝ през нощта да пита къде са

документите за еди-коя си продажба на поземлен имот. Тя отговаряла, че ги е прибрала в куфарчето му, и той я питал къде е куфарчето. Неведнъж ѝ се било налагало да се облича набързо и посред нощ да отива в апартамента му, за да открие нещо или да му напише писмо. Ако вярваше на братовчедка си, Ар Джей никога не спял.

Докато стоеше и го гледаше как се ръкува с различни хора, хвърляйки по някой поглед към блондинката, хванала го под ръка, Ариел разбра, че рано или късно той ще бъде неин. Изтръгна се от вцепенението си и погледна жената с него право в очите. Блондинката ѝ хвърли поглед, който трябваше да ѝ каже, че Ар Джей е нейна запазена територия. Ариел само се усмихна. От Сара беше научила, че шефът ѝ сменя жените като носни кърпички. Следващата седмица някоя друга безмозъчна блондинка — или червенокоска, или брюнетка — щеше да го гледа с кравешки поглед.

По време на партито Ариел остана в полезрението му. Всеки път, щом погледнеше в нейна посока, тя извърщаше глава, сякаш е гледала някой друг зад него. Но не успя да го заблуди. След един час той се запъти към нея. И макар да се правеше, че не го вижда, сърцето ѝ биеше в гърдите като ковашки чук. Ако не беше получила ценна информация от Сара, щеше да му се усмихне, а той беше свикнал с това. Сара не можела да разбере защо Ар Джей така привлича жените. Беше ѝ разказала много истории за жени, които се изложили като последни глупачки заради него. Сара трябвало да ги извежда от кабинета му — някои от тях плачели — и после задължително им изпращала цветя с кратка бележка, която, общо взето, гласяла, че каквото било — било.

Ариел не се втурна при него да се представи. Вместо това го пренебрегна напълно. Е, почти. Ако човек може три часа да дебне някого на парти и въпреки това да го пренебрегне, Ариел го направи. Щастливо си говореше с група стари богаташи, които се мъчеха да ѝ надникнат в деколтето, докато тя държеше Ар Джей под око. В секундата, когато той се отделяше от събеседника си, тя се отдалечаваше от него.

Играеха си на котка и мишка и това им харесваше.

Към края на партито предусети, че той ще връхлети върху нея, а тя няма да успее да се изплъзне. Също така знаеше, че имаше само една възможност да остави запомнящо се първо впечатление. Но

нямаше представа какво поведение му харесва. Сладко и пърхащо или хладно и сдържано, като Грейс Кели в „Да заловиш крадец“. Ариел щеше да задоволи всяко негово желание. Но първо трябваше да открие как да го задържи повече от обичайните две седмици.

Той тръгна между хората към нея и тя разбра, че трябва да го спре. Но как? В света на бизнеса беше известен като човек, който получава каквото си поиска. От доста места се чуваше, че бил безскрупулен.

Обзета от паника, Ариел се огледа. В дамската тоалетна ли да се спаси? Но когато излезеше, той щеше да бъде там и първата среща щеше да се състои, независимо от факта дали е готова за нея или не. Тогава погледът ѝ попадна върху майка ѝ и тя се усмихна. „Безскрупулна“ беше твърде мек израз, за да се обрисува майка ѝ. Тъй като знаеше, че Ар Джей я наблюдава, се понесе през салона, както се надяваше, и като победителка в конкурс за красавици, и като прелъстителка в целия си недостижим блясък. Когато се добра до майка си, трябваше само да ѝ прошепне няколко думи и знаеше, че тя ще държи Ар Джей далеч от нея много по-ефикасно от глутница вълци.

Ариел не грешеше.

Докато влизаше в тоалетната, хвърли поглед през рамо и видя майка си да застава пред господин Ар Джей Бромптън. Той изглеждаше смутен и на Ариел ѝ стана ясно, че е победила. Когато след петнайсет минути излезе, Ар Джей си беше тръгнал. Дали не пропусна първата си и единствена възможност? О, не, имаше повече доверие в себе си. До края на вечерта тя се усмихваше, тъй като беше открила целта на живота си — да се омъжи за шефа на своята братовчедка и да създаде семейство с него.

Животът се промени за Ариел след тази вечер, тъй като започна да гради планове как да постигне онова, което искаше най-много на този свят. Първо трябваше да опознае своя обект и за месеци се настани в библиотеката, за да чете и да изрязва статии, да научава разни факти и да затрупва братовчедка си със стотици писма. Отговорите на Сара следваха незабавно, а Ариел я подмамваше да разказва за работата си и за шефа си. Би ѝ писала всеки ден по един имейл, ако майка ѝ не се отнасяше скептично към интернет. Ариел подозираше, че се страхува да не би дъщеря ѝ да открие, че мъжете и жените се събличат голи и правят секс, и на всичкото отгоре изпитват

удоволствие. Беше непреклонна в решението си да опази душевната и телесната девственост на Ариел до първата ѝ брачна нощ с Дейвид — нощ, за която майката на Ариел и майката на Дейвид крояха планове, откакто се родиха бебетата им с разлика две седмици.

А самият Дейвид както обикновено беше най-покорното муле на Ариел. И понеже той ѝ бе връзката с външния свят, накара го да направи справка за Ар Джей в интернет и да ѝ разпечата стоте и петдесет страници информация. Освен това ѝ копираше и предаваше всекидневните новини за Ар Джей.

— Медиите се интересуват повече от неговите жени, отколкото от работата му — отбеляза Дейвид, загледан в снимка на Ар Джей. — Как да ти хрумне, че толкова стар и грозен мъж може да свали всичките тези сладурани.

Ариел дръпна снимката от ръцете му.

— Той е само на четирийсет и две и изобщо не е грозен — отвърна и изгледа Дейвид свирепо.

— На четирийсет и две може спокойно да ни бъде баща, така че...

— За твоє сведение двамата с теб нямаме едни и същи родители. Във всички случаи би трябвало в тийнейджърска възраст да е създал двама двасет и четири годишни като нас.

— Създал — усмихна се Дейвид. — Каква хубава дума.

Беше се изтегнал на леглото ѝ и мачкаше едно от плюшените животинчета в нейната менажерия — в случая птичечовка. Тя я дръпна от ръцете му. След като се дипломира преди две години, се върна от Аръндел и стана ясно, че няма никаква опасност да започне работа. Въпреки протестите на майка си изучаваше градинарство. Горката жена прекара много дни с майката на Ариел и изпивайки безброй чайове, плачеше за любимия си син, който щял да стане селски стопанин.

— Защо да не бъде лекар или адвокат? Защо селски стопанин? — вайкаше се тя.

А според Ариел с парите, които притежаваше Дейвид, нямаше някакво значение какво учи той.

— Защо висиш тук? — попита тя, макар и да знаеше, че техните майки се бяха разпоредили задължително да прекарват заедно определено време. Ако не се подчиняваха, животът им щеше да се

усложни ужасно. С Дейвид имаха мълчаливо споразумение да им дават, каквото искат. Ето защо в този момент той се протягаше в леглото ѝ и почти сплеска един надуваем броненосец.

— Да отидем да се погмуркаме голи в залива — предложи той.

— А вярно ли е, че си се гмуркал без излишни дрехи преди две седмици с едно от момичетата, които живеят до фабриката?

Старата фабрика за преработка на памук не работеше от четирийсет години, но все още служеше за граница на социалните различия в града. Къщичките, построени за работниците едно време, сега се пазеха като историческа забележителност, но това не променяше факта къде се намират.

— Ревнуваш ли?

— От кого? — попита тя, преглеждайки последните новини за Ар Джей.

Ариел погледна Дейвид. Той се изтягаше на леглото ѝ — от глава до пети само мъжка енергия, и си помисли, че Сара навярно ще го хареса. Въпреки нейния сарказъм и поведението ѝ на жилаво момиче, Ариел подозираше, че е доста деликатна. „Да — каза си. — Сара и Дейвид навярно много ще си допаднат.“

— Мама нареди да те помоля да ме заведеш на танци следващата събота. Същото ли ще направим?

„Същото“ означаваше, че Дейвид ще покани някоя друга, а Ариел ще му служи за параван. В действителност през последните шест месеца той ходете само с едно момиче и Ариел започна да се съмнява, дали връзката му не е сериозна. Тя се казваше Бритни и произхождаше от най-бедния квартал на града, населен с всякаква паплач. Баща ѝ беше шофьор и обикаляше с камион Съединените щати, а майка ѝ чистеше къщи. Ако майката на Дейвид знаеше, щеше да изпадне в истерия и да я отведат с „Бърза помощ“ в болницата, откъдето нямаше да мръдне, докато синът ѝ не скъсаше с момичето. Той нищо не бе казал, но Ариел вече си мислеше, че истинската причина да се застоява в града и да не започва работа в друг щат е Бритни.

Той се претърколи по корем и я погледна.

— Каква е тази работа с теб и този образ Бромптън?

— Ще се омъжа за него.

Двамата с Дейвид почти нямаха тайни помежду си. Бяха заедно в затвор, така че защо да не бъдат приятели?

— Страхотно! — произнесе се той. — Каза ли на майка си?

— Не. Ще почакам ти да кажеш на своята майка, после тя ще го съобщи на моята.

Дейвид се претърколи по гръб и подхвърли кенгуруто й.

— Ами ако се оженим и се преместим в друг щат, и после се разведем? Освен ако не искаш да се развеждаш, след като поживееш с мен, и готово.

Ариел взе своя албум с изрезки от вестници и списания и седна до него на леглото.

— Ти си мислиш, че се шегувам, но аз харесвам този мъж. Да, по-стар е, но не прекалено. Най-хубавото е, че има власт и е богат, което сигурно ще удовлетвори майка ми. Ако пък не, той ще може да ме издържа, когато тя ме лиши от наследство.

— Пък и ще можеш да започнеш работа.

— И каква? Да чистя по къщите като майката на Бритни ли?

От погледа на Дейвид разбра, че е преминала допустимата граница.

— Добре, извинявай. Сигурна съм, че Бритни е много добро момиче и че я харесваш и по друга причина, освен внушителния номер на сутиена й.

— Понякога си противна малка кучка, знаеш ли?

— Кажи на майка си, че няма да се ожениш за такава като мен.

Дейвид се обърна на една страна с въздишка и взе от ръцете й албума със снимки на Ар Джей.

— Ще си народите грозни деца... ако изобщо толкова стар мъж може да ги направи.

— Изглежда, че умее да прави жените щастливи.

— Купува им диаманти и те симулират оргазъм. Но ти едва ли ще разбереш какво е оргазъм. Да не би пък вече да си разбрала?

След като тя не му отвърна с някое от обичайните си остроумия, той я потупа по рамото.

— Хайде, Ариел, положението не е чак толкова лошо. И аз не съм чак толкова лош. Хората по света често се женят по споразумение. Няма да е толкова зле, обещавам ти.

Ариел го изглежда гневно.

— Да бъдеш принуден да се ожениш за човек, когото не обичаш, е ужасно. През целия си живот да не чуеш камбанен звън, когато те целуват. През целия си живот да не почувстваш как косата ти настръхва, когато той поглежда към теб. Години да...

Дейвид се прозя.

— Пак ли си чела слугински романи? Виж, по-добре да си тръгвам.

— Бритни ли те чака? — попита злобно тя.

И все пак ревнуваше. Ревнуваше, че той си има приятелка, докато за нея оставаше само албум с вестникарски изрезки.

— Да — захили се той похотливо. — Бритни.

Ариел се загледа встрани. Испита желание мъжът, когото обича, да бъде с нея. Дейвид стана от леглото и се приближи до Ариел. Като че ли искаше да я докосне, но не беше съвсем сигурен дали е редно.

— Поддаваш се на отчаяние, хлапе — посегна към рамото ѝ той, но тя се отдръпна. — Ариел — обърна се към нея нежно, — разбирам те. Ти може и да си мислиш, че нищо не разбирам, но грешиш. Не аз съм проблемът, а това, че искаш право на избор. Искаш сама да избереш мъжа, за когото ще се омъжиш.

— Избор — повтори тя. — Понятие, непознато в моето съществуване.

— Може би ние с теб бихме могли... — Той млъкна, когато се загледа с разширени от учудване очи в нейния албум. Взе го и отиде до прозореца, за да види по-добре зърнестата вестникарска снимка. — Това лице ти е известно, нали?

— Кое лице? — попита тя.

Дейвид ѝ показва някаква жена, застанала до Ар Джей. Тя знаеше кой е мъжът до него — Чарли Данкарк — възрастен, богат човек, който помогнал на Ар Джей да започне своя бизнес и все още беше най-добрият му приятел.

— Това е Сузи Едуардс — каза Дейвид.

— А коя по-точно е Сузи Едуардс?

— Забравих, че си живяла в затворения малък кръг на затвореното малко общество в Аръндел. Снимката ѝ висеше в един от коридорите на гимназията. Печелеше всеки конкурс за красота в три окръга от тригодишна, докато завърши гимназия и напусна Аръндел.

После отиде в Ню Йорк, смени името си, нарече се Катлийн и се омъжи за един от най-богатите мъже в света.

Ариел загледа снимката. Жената беше хубавичка, да, но по онзи бездушен начин, който подсказваше, че лицето ѝ е претърпяло половин дузина пластични операции и че прекарва времето си в козметичните салони.

— Тя е от Аръндел и е съпруга на най-добрия приятел на Ар Джей, така ли? Виж ти.

Тази новини причини лек световъртеж на Ариел. Разбра инстинктивно, че ще се възползва от тази жена, за да се добере до Ар Джей. Вече беше преценила, че колкото по-малко знае Сара за нейните планове, толкова по-добре. Но това означаваше, че за съжаление не може да поиска от нея никакъв съвет. Ариел възнамеряваше да привлече Ар Джей на своя територия, в Аръндел. Ако планът ѝ да се представи за своята братовчедка проработеше, Сара трябваше да ѝ бъде под ръка, за да се сменят. На Ариел ѝ бе ясно, че ще има нужда от помощ, за да се занимава с делата на Ар Джей, и затова имаше нужда от Сара. Но как да накара Ар Джей и Сара да дойдат в глухата провинция Аръндел?

Ариел сложи ръката си върху ръката на Дейвид, погледна го и въздъхна с най-покъртителната си въздишка.

— О, не, недей! — рече той. — Няма да ти помагам в тази афера. Когато избягаш с твоя любим образ, моята идея е да бъда невинен, нещастно зарязаният почти младоженец. Искам нашите майки да вярват, че не съм направил нищо лошо. В никакъв случай не бива да заподозрат, че съм ти помагал.

— Дейвид, скъпи — изрече сладко тя, — би ли приел чаша чай? Докато го прием, ще можем да си побъбрим.

— Ще съжалявам — каза той, докато сядаше на фотьойла.

Ариел започна да говори, като се усмихваше. Дейвид така се зарадва да я види отново щастлива, че остана целия следобед.

В края на краищата ѝ помогна. Чрез гаджето си Бритни и нейните връзки в „онзи край на града“ откри човек, който информираше Сузи Едуардс, позната също и като Катлийн Данкарк, за Аръндел.

Дейвид взе адреса на госпожа Данкарк и Ариел ѝ писа с молба за среща, ако някой път се отбие насам. Както се надяваше, отговорът

пристигна бързо с ден, час и място на срещата в Рели.

На уречения ден с помощта на Дейвид тя се изплъзна от зоркото око на майка си достатъчно дълго, за да обядва с госпожа Данкарк в Рели.

Ариел разбра всичко за жената в мига, в който я видя. Отрупана с бижута (диамантено колие на обяд!), превзет акцент (някаква френско-английска измишльотина) и с прескъп костюм (в Рели!), щеше да я познае, където и да е. От нея лъхаше на фабрика за преработка на памук, а това нито времето, нито парите можеха да изтрият. Жената беше много нервна, пушеше цигара след цигара и говореше прекалено много.

Накрая и двете получиха, каквото искаха. Госпожа Данкарк каза, че съпругът ѝ обмислял въпроса за покупка на остров и превръщането му в място за забавление на милиардери. Вероятно щял да бъде близо до Аръндел. Докато говореше за това, загаси цигарата си с дълъг филтър и погледна Ариел с вид, който ѝ даде да разбере, че независимо от произхода си се е омъжила за господин Големи пари.

Госпожа Данкарк каза, че ще насочи съпруга си към някой от многото острови срещу брега на Северна Каролина, ако тя убеди майка си да я короняса като мисис Аръндел на есенния празник. Ариел положи доста усилия да не възкликне, смаяна от простащината на подобно желание, като си даде сметка откъде произхожда госпожа Данкарк. Момичетата от работническата класа никога не ставаха мис Аръндел, независимо колко са красиви. Майка ѝ е била мис Аръндел, както и тя. „За да принудя майка ми да се съгласи да номинира жена от толкова долна класа — мислеше си Ариел, — ще се наложи да я дрогирам или да изпълня най-голямото желание в живота ѝ — да се омъжи за Дейвид.“

Ариел се усмихваше и кимаше в знак на съгласие, без да проличи по никакъв начин смущението ѝ. Идеята да си имат в Аръндел и мисис Аръндел според нея била възхитителна и коя би била по-подходяща от жена, която вече е постигнала толкова успехи в живота си. Госпожа Данкарк загаси поредната цигара и се понесе към очакващата я лимузина. Докато махаше за довиждане, Ариел си мислеше, че добрият произход винаги се забелязва. Макар и само веднъж да бе виждала Сара, при това, когато навярно от седмици не се беше къпала, по маниерите ѝ личеше коя е била майка ѝ. Кръвта ѝ е

била разводнена от безпътния ѝ баща, но онази на семейство Амблар беше по-силна и у Сара това се виждаше, точно както произходът на госпожа Данкарк прозираше у нея.

Ариел си представи как Дейвид я нарича „снобка“, заради тези мисли, но на нея не ѝ пукаше. В друг век приятелят ѝ щеше да бъде социалист.

Докато се прибере вкъщи, Ариел беше готова да продължи с приложението на своя план за спечелването на мъжа, когото обичаше. Но преди това трябваше да съобщи на Дейвид какво са намислили със Сара. Щеше, разбира се, да протестира и да я убеждава, че няма да се получи, но знаеше, че ще се съгласи да ѝ помогне. Нямах да успее без него, понеже Дейвид я познаваше. Познаваше я наистина. Не беше като майка ѝ, която се тревожеше само дали е облечена подходящо, за да не се чувства неловко.

Дейвид беше различен. Един необмислен жест от страна на Сара и той щеше да разбере, че не е онази, за която се представя.

Дейвид щеше да помага, Ариел го знаеше. Планът щеше да се задейства. И това знаеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато Сара най-после се добра до спалнята на Ариел, беше толкова изморена, че имаше само едно желание — да се пъхне в леглото и да заспи. Но това бе невъзможно, тъй като отгоре му имаше менажерия от чудновати плюшени животинчета. Ариел я беше накарала да запомни някои задължителни ритуали с нейните играчки, но беше капнала от умора, за да си ги спомни.

Двете братовчедки прекараха заедно близо три седмици в Ню Йорк. На Ариел й беше необходимо повече време, но измъкна от майка си само толкова.

— И се наложи да измисля куп лъжи, за да ми отпусне тези дни — обясни тя. — С помощта на Дейвид, разбира се. Милият Дейвид.

Когато изрече това, устните й се отпуснаха надолу, сякаш й загорча.

Тъй като си пишеха от години, Сара би казала, че познава добре братовчедка си, но както разбра още през онзи първи ден, изобщо не я познаваше. Може би защото Ариел беше расла в изолация с частни учители и на Сара веднага й стана ясно, че надеждите й няма да се оправдаят. Нямаше детинско кискане през нощта, нито мотаене по пижами в неделя сутрин.

Сара беше сигурна, че Ариел не го съзнава, но когато описваше майка си, все едно говореше за себе си. Всъщност Ариел осъзнаваше, че се превръща в копие на майка си, и правеше всичко възможно да го избегне, но на Сара й отне почти седмица, за да проумее този факт. Както и да се опитваше да не обръща внимание, не можеше да не долови, че у Ариел има изтънченост, която не оставя хората безразлични.

За по-малко от двайсет и четири часа научи, че има неща, които не бива да споменава, като например своя баща пияница. Сара копнеше да се освободи от бремето на тайните за живота си със своя баща, но алкохолизмът като че ли беше тема, която Ариел не можеше да понесе. За да накара Сара да замълчи, братовчедка й я погледна с

„онзи поглед“. Толкова студено проблясване на очите, от което Сара си по мисли, че ще ампутира палците на краката ѝ поради измръзване.

И тъй като все пак беше актриса, малко по-късно същата вечер Сара седна пред огледалото и започна да репетира „онзи поглед“. Но онова, което бе естествено за Ариел, за Сара беше почти невъзможно.

— Струва ми се, че ти липсва аристократично възпитание, за да ти приляга „онзи поглед“ — промърмори на себе си.

На другия ден го изпробва върху Ариел. Надяваше се да смрази братовчедка си, както тя я смрази. Ариел се засмя.

— С това изражение изглеждаш почти като майка ми.

Сара се изкушаваше да ѝ каже, че имитира нея, но се въздържа.

Ариел искаше да стоят по цял ден в миниатюрния апартамент на Сара, за да се упражняват в размяна на ролите си. Например от Сара се очакваше да знае наизуст генеалогията на фамилиите, основали Аръндел.

— Абсолютно задължително е да не се объркваш кой от кой род е.

Сара отвърна, че ѝ звучи много интересно, но се налага да ходи на работа.

Споменаването на работа предизвика стотици въпроси от страна на Ариел за Ар Джей. На Сара ѝ бе известно, че Ариел смята да заблуди шефа ѝ, като заеме нейното място, но не ѝ се вярваше той да се излъже дори за десет секунди. Но да се мъчи да убеждава Ариел, беше безсмислено. Макар и да имаше вид на дама от едно време — превзета, благоприлична и безупречно подредена — Сара много скоро откри, че е твърда като стомана. Ако съсредоточеше ума си върху някакъв проблем, не се отклоняваше.

Когато Ар Джей съобщи на Сара, че ще отидат за едно на пътешествие до Аръндел, Северна Каролина, тя видя колко решителна в действителност е Ариел. Само минути преди това старият приятел на Ар Джей Чарли Данкарк намина през бюрото му и той го почерпи с толкова уиски, че човекът не можеше да ходи, без някой да го води. На Сара ѝ се прииска да опише, дори съвсем накратко злото, наречено алкохол, но беше разбрала, че когато говори с Ар Джей, той изопачава думите ѝ, така че се научи да мълчи.

След час ѝ съобщи, че ще заминат за Аръндел, и Сара съвсем изгуби дар слово. „Тя го направи!“ — бяха единствените думи, които

се въртяха в главата ѝ. По някакъв начин Ариел го направи. „Как?!“ — чудеше се Сара. Ариел живееше в малък град в дълбоката провинция, докато Ар Джей беше човек с власт и влияние в един мегаполис. Беше приятел с Доналд Тръмп. Тогава как провинциалистка като Ариел беше успяла да накара шефа ѝ да изпълни нейното желание?

След два дни Сара бе събудена в четири часа сутринта от пронизително звънене. Олюлявайки се, отвори вратата и видя Ариел, придружена от нощния портиер. Сара беше толкова втрещена и сънена, че не отрони и дума, докато портиерът внасяше куфарите на Ариел — шест на брой най-високо качество „Луи Вютон“. Ариел свали белите си ръкавици модел петдесета година и огледа апартамента ѝ. Сара търкаше очи, но забеляза, че Ариел е преценила неговите петдесетина квадратни метра и въпреки това е решила да бъде любезна. Усмивната, Ариел сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по двете страни като във френски филм. Както изглеждаше, тя не се интересуваше, че е четири часът сутринта и че братовчедка ѝ след няколко часа трябва да отиде на работа.

Следващите три седмици бяха истински ад за Сара. В бюрото на главата ѝ висеше Ар Джей, а въщи — Ариел. Той изтъкна като причина за отиването в Аръндел намерението си да огледа някакво островче, което се намирало точно срещу източното крайбрежие на Северна Каролина. Казвало се Кралския остров и тъй като нямало плажове, не било привлекателно за туристи. Чарли Данкарк обмислял да го купи, за да го превърне в специален курорт, и затова искал Ар Джей да разузнае и да даде мнението си дали става за целта.

Сара попита да направи ли предварителните проучвания, но шефът ѝ отказа, тъй като сам щял да се заеме. На нея нареди да промени програмата му, което означаваше той да се настани на дивана и да играе в Мрежата, докато тя се разправя с разгневени заради анулиране на срещите им хора.

В крайна сметка задълженията ѝ се удвоиха. Ар Джей я използваше като говорещ бележник за срещи. Очакваше от нея да помни къде трябва да бъде всяка секунда от деня, къде се намира всяка негова собственост и да няма никакви пропуски. Веднъж с отговорка в ръка тя се опитваше да закрепил въртящия се стол. Той смяташе да не се помръдне от мястото си и тогава тя го погледна с най-сполучливото подобие на студения поглед на Ариел. Той примигна срещу нея

няколко пъти, после стана и подсмивайки се под мустак, отиде в другия край на стаята. Обожаваше да си поръчва по интернет забавни и ненужни неща, но и през ум не му минаваше да чете упътванията, така че Сара трябваше да разбере как работи всяка една глупост, купена от него, после да му покаже как да я използва. Често се случваше да купи втори екземпляр и да ѝ го предложи, но тя не го приемаше. Според нейната философия, когато някой ти дава подарък, той ще поиска нещо в замяна. Не желаше да дължи на Ар Джей абсолютно нищо.

У дома, ако изобщо можеше да нарече вече апартамента си дом, трябваше да се занимава с Ариел.

Два часа преди Сара да отиде на работа и после до полунощ всеки ден те репетираха. И двете бяха добре подготвени актриси. Сара беше завършила актьорско майсторство, а Ариел, като лъжеше майка си вече двайсет и четири години, бе постигнала същото. Започнаха да организират малки публични представления. Когато излизаха, една от тях се издокарваше с шал и слънчеви очила, така че никой не би се досетил, че всъщност са две различни момичета, а навън се опитваха да влизат в кожата една на друга. Любимото им бе Сара да разиграе богатата глезла, а Ариел — изтормозената ѝ лична секретарка. Така се вживяха в изпълнението, че когато един ден Сара каза: „Наистина, Ариел, не можеш ли поне едно нещо да направиш както трябва?“, Ариел изпадна в шок. Отвърна ѝ, че Сара толкова много заприличала на майка ѝ, че... се отказва. Сара продължи:

— Носталгия по дома ли те обхвана от приликата?

— Защо... не — промърмори Ариел. — Ти си...

В този момент Ариел се усети, че Сара си прави шега, погледна братовчедка си учудено и двете прихнаха, тогава Сара започна да си мисли, че ще се справят.

Сара беше казала на Ариел, че онова, което най-много иска, е да си почине от Ар Джей, но истинското ѝ желание бе да се запознае с Дейвид. Най-доброто ѝ изпълнение беше, когато, преструвайки се на безразлична, попита:

— О, да, ами Дейвид? Няма ли да ми разкажеш за него?

Както изглеждаше, Ариел не отдаваше никакво значение на Дейвид. Беше му казано, че ще си разменят местата и толкова, но Сара искаше да разбере всичко за него. Обясни на Ариел, че както тя

разпитва за Ар Джей, така и тя е любопитна за Дейвид. Когато стана ясно, че на Ариел не ѝ се говори за Дейвид, Сара си помисли, че навярно ревнува, но щом братовчедка ѝ започна, тя не можеше да я спре.

След като дни наред слуша какъв е той, Сара се убеди, че характерът му е много по-прекрасен от неговата външност... ако подобно нещо бе възможно. Видя ѝ се мил и внимателен, деликатен, интелигентен, всеотдаен. С други думи, беше всичко, което Ар Джей не беше. Опита се да обясни на Ариел каква напаст божия е Ар Джей, но тя не пожела да я чуе. Отначало на Сара ѝ мина през ума, че намерението на братовчедка ѝ да си разменят местата е в резултат на скука, подобно на лекомислените хубавици, които сваляха Ар Джей, но бързо отхвърли тази мисъл. Разбра, че Ариел иска да се освободи от опеката на майка си, за да види какъв е истинският свят. Колкото до Ар Джей, ако Ариел имаше романтични копнежи към него след всичко, което ѝ каза, значи ще заслужи онова, което ще получи.

Два дни преди да заминат за Аръндел, Ариел каза на Сара, че иска от нея тя също да отиде на Кралския остров. Хладнокръвието, с което Ариел спомена острова, показва колко много се бяха усъвършенства ли в подмяната на своята индивидуалност. Когато Сара за пръв път спомена за приятеля на Ар Джей и за идеята му да купи остров на име Кралски, Ариел избухна:

— Защо Ар Джей не попита някого от Аръндел що за хора живеят там?

„Някого“ означаваше аристокрацията на Аръндел, хората, които Сара трябваше да заблуди, че е една от тях.

— Не знаеш какви са — продължи Ариел отчаяно. — Обитателите на този остров са ужасни. За тях се разказват страшни истории. Там изчезват хора. Уж се били удавили, но всеки, който живее около Аръндел, знае истината.

— Ах — възкликна Сара, потискайки една прозявка. Дали не е гледала нощем някой филм на ужасите? Не беше спала много, откакто се появи Ариел, и имаше проблеми с концентрацията.

Братовчедка ѝ не се успокои лесно и междувременно, докато се готвеха за заминаването, Сара си помисли, че Ариел е забравила детинските страхотии за Кралския остров, но се оказа, че греша.

Когато времето за размяна на ролите наближи, Ариел подхвана отново темата за своя страх от малкия остров.

— Ти и Дейвид на всяка цена трябва да дойдете с нас там. Не бива да ни оставяш сами с Ар Джей. Ще го убедиш да ви вземе с нас.

Сара не искаше да моли Ар Джей за услуга. Говори, изложи логични доводи, моли, дори се разплака, но Ариел беше непреклонна. Малко остана Сара да се откаже, но от този момент пожела от все сърце размяната.

Може би с Дейвид щяха да си допаднат толкова добре, че... какво? Да се омъжи за него и да влезе в обществото, което баща ѝ ненавиждаше до смърт! При мисълта за омразата на баща ѝ към Аръндел се усмихна. Ненавиждаше града, защото отказаха да го приемат там. Сара знаеше, че ако бащата на майка ѝ го бе посрещнал по-радушно, осигурявайки му къща и работа, той щеше да заобича градчето. Щеше да има възможности в живота и пак щеше всичко да обърка. Но Сара не възнамеряваше да изпусне едничката си възможност да срещне наистина добър мъж. Приятелките ѝ в работата правеха опити със запознанства по интернет, но досега тя не видя насърчителни резултати. Ариел ѝ предоставяше благоприятна възможност да влезе в общество, където по друг начин тя не можеше да припари, както и шанс да се запознае с различни мъже, между които и Дейвид, и които при нормални обстоятелства не биха допуснали хора като Сара в техния свят.

Но независимо от доводите си Сара не успя да убеди Ариел, че не е необходимо двамата с Дейвид да придружават нея и Ар Джей на Кралския остров. Единственият начин Ариел да продължи с маскарада бе, ако Сара се съгласеше да помоли Ар Джей да отиде с него на острова.

— Той ще има нужда от водач — каза Ариел, — така че защо да не е твоята братовчедка, която живее в Аръндел?

— И нейното гадже ли? — попита Сара, като не повярва на ушите си.

— Кажи му, че ще го напуснеш, ако не ни вземе.

Накрая Сара беше отчаяна и от Ариел, и от Ар Джей, за да казва каквото и да било. Беше напълно изтощена, когато с Ар Джей тръгнаха за Северна Каролина. Когато се добраха до красивия хотел, който Ариел препоръча, Сара изпита угризения за плана, който му бяха

скроили, но после Ар Джей започна с обичайните си оплаквания и тя не издържа. Що за човек можеше да презира такова красиво място? Каза му, че ще си ляга, после отиде в своята стая.

Завари там Ариел. Ако беше някой друг, щеше да си помисли, че се е промъкнала през прозореца, но знаеше, че принцеса Ариел никога не би направила подобно нещо.

— Той се съгласи, нали? — попита тя и ѝ подаде перука с дълга до раменете коса, подвита в краищата.

Сара не знаеше какво ще се случи, ако ѝ бе отговорила, че не е. Каза, че Ар Джей се е съгласил, и на сутринта и четиримата тръгват за Кралския остров.

— Бог да ни е на помощ! — изохка Ариел, после отвори прозореца. — Извинявай, но това е единственият начин да излезеш от стаята, без да те видят.

Сара се нареди да протестира, но погледна навън, а там в тъмното стоеше Дейвид с протегнати ръце, за да я поеме. Испита желание да си облече бяла рокля и да падне право в прегръдките му.

Ариел разбра погрешно погледа ѝ.

— Не е чак толкова зле — успокояваше я. — Имам предвид къщата и майка ми. Кралският остров е ужасен, но другото ще се подреди добре. Ще видиш. Събери кураж и го направи.

Ариел искаше да каже, че братовчедка ѝ трябва да събере кураж, за да скочи в ръцете на Дейвид. „Само гледай — помисли си Сара. — Ще го направя и още как!“

Усмивката бързо изчезна от лицето ѝ, погледът ѝ стана примирен, нахлупи перуката, после падна назад от прозореца по най-грациозния начин, както си въобразяваше. Щеше да се получи, ако обувката ѝ не се бе закачила за бръшляна, който се увиваше по стените на сградата. Приземи се с един крак, заплетен в стеблата, с другия търсейки опора, а горната половина на тялото ѝ попадна в силните ръце на Дейвид.

— Наистина, Сара! — изсъска Ариел от прозореца. — Ще събудиш всичко живо.

„Очаквай съчувствие от скъпата си братовчедка!“ — помисли си Сара. Искаше ѝ се да ѝ го върне с остроумен и елегантен отговор, но усещането от близостта на Дейвид я остави безмълвна. Той се приведе над нея, за да освободи крака ѝ, после я привлече по-плътно в обятията

си, а ръцете му бяха толкова силни и през цялото време се извиняваше, че е бил непохватен.

Докато я носеше към колата си, тя отпусна глава на рамото му и си помисли, че навярно може да му прости напълно доста неща.

— Как е кракът ти? — попита той, докато внимателно я слагаше в колата. Не забеляза марката, но надуши кожата на тапицерията.

— Много добре — отговори тя и съжали, че не е облечена с някоя от дизайнерските рокли на Ариел вместо с размъкнати памучни панталони и риза. Дейвид я караше да се чувства като дама.

Той се усмихна и даже в тъмното зърна белите му зъби. Дейвид затвори вратата, после се качи в колата и потеглиха.

— Значи ти си Сара.

— Всъщност от мен се очаква да бъда Ариел. Може би като облека нейни дрехи, ще заприличам повече на нея. Благодаря ти за помощта. По принцип не съм толкова тромава.

— Първото нещо, което си длъжна да направиш, е да престанеш да се държиш толкова мило. Всеки веднага ще познае, че не си Ариел.

Сара се разсмя и я обзе спокойствие. Знаеше, че Ариел не е влюбена в Дейвид, но бе озадачена защо мъж като него ще я прикрива, ако не е влюбен в нея. Сега разбра, че не е, и почувства огромно облекчение.

— Ами затова какво ще кажеш: „Дейвид! Идиот такъв! Ако ме беше хванал както трябва, нямаше да се заплетя в тези клони. Не ти ли минава през ум, че бръшлянът може да е отровен? Няма ли да ме отведеш в болницата?“

Дейвид отново се разсмя и на нея ѝ се прииска да останат така цяла нощ.

— Сигурна ли си за тази история? — попита той. Стори ѝ се много загрижен.

— Никога не бих се съгласила, но... — Тя сви рамене, за да му даде да разбере, че има свои причини.

— Ариел успя ли да ти каже, че Ар Джей се съгласи да отидем и четиримата утре сутрин на Кралския остров?

Сара не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че го чу да роптае: „Ар Джей!“

— Е, ще ми разкажеш ли за този Кралски остров? — усмихна се тя. По пътя не срещнаха друга кола. — Толкова ли е страшен, както

твърди Ариел?

— В Аръндел няма луд, с когото да плашат децата, за тази цел си имат Кралския остров — отвърна той.

— В интерес на истината във водите наоколо е пълно с рифове, освен това там потънаха два кораба. Доста корабокрушения са ставали там. По стар обичай се разказват истории за обитателите на острова, които подмамват корабите към смъртта.

— Призраците на Дафни дю Морие — отбеляза Сара, като й олекна, че страховете на Ариел са неоснователни. Почти се беше заразила от параноята на братовчедка си.

— И как убеди Бромптън да вземе Ариел и мен с вас? Искях да кажа мен и теб.

— Човек се обърква, нали? — каза тя и той кимна.

— Ар Джей ще ми даде каквото и да поискам, но внимавам да не го моля много.

Дейвид я погледна с интерес.

— Защо твоят шеф е готов да ти дава всичко?

— Защото не може да управлява живота си без мен. — Сара усети как гласът ѝ става по-висок. — Координирам всичко в живота му и правя каквото се сетиш за него — от програмирането на мобилния му телефон до купуване на бельото му. Последния път, когато даде прием, децата на бармана се разболяха от шарка и се наложи аз да сервирам питиетата. Поиска данося къса пола и бяла престилчица на волани, но аз му казах да изживява мръсните си фантазии другаде. Знаеш ли какво ми подари за рождения ден? Две папагалчета. Отнесох ги в един зооприют. Казвам ти, този човек...

Сара се смути, млъкна и погледна Дейвид. Той гледаше право напред с безизразно лице. „Виж ти — помисли си тя. — Никога ли не се издава? Става за покерджия или за...“

— Замислял ли си се да се занимаваш с политика? — попита тя.

Дейвид се изненада.

— Минавало ми е през ум — отговори. — Даже моята майка не знае за тайните ми амбиции. А ти как разбра?

Сара използва всичките си актьорски умения, за да остане сериозна. Беше само шега... или подигравка. А той изглеждаше като истински стоик, подобно на някой от президентите на банкнотите.

— Света ли ще спасяваш? — попита тя, като се постара въпросът ѝ да не прозвучи саркастично.

— Донякъде. — Той я погледна бързо, а очите му искряха. — Да спася околната среда поне. Обмислял съм да се насоча към Министерството на вътрешните работи и да стана държавен секретар.

— А защо не и президент? — попита тя съвсем лекомислено, но дори в мрака видя как лицето му почервения.

Загледа се през страничното стъкло. Този човек искаше да стане президент на Съединените щати. Произхождаше от добро семейство, имаше много пари, беше получил образование в най-престижния университет на Североизтока и се гласеше за президент. Погледна силните му ръце, безупречно изгладената риза и разбра, че жените щяха да гласуват за него.

Дейвид зави по една алея и най-после тя видя къщата, за която мечтаеше от толкова време. Той спря, после взе ръката ѝ и я задържа.

— Ще се справиш. Когато Ариел ми каза какво е намислила, бях убеден, че няма да се получи. Как е възможно изобщо един човек да се представя за друг? Но след като видях, че си жена с остра чувствителност и интуиция, мисля, че имаш качества да се справиш.

После целуна ръката ѝ и Сара почувства, че става като желе. И още по-лошо, усети, че се свлича на седалката. Толкова дълго беше бленувала за този мъж, че би било естествено да се получи по-интимна атмосфера още в колата. Освен това от нея се очакваше да бъде Ариел, а тя и Дейвид нямаха ли по-специални отношения?

И тогава в очите му се мярна израз, който толкова много ѝ напомни Ар Джей, че тя издърпа ръката си от неговата.

— Дейвид, наистина! — каза, имитирайки Ариел. — Какво те прихваща!

В същата секунда познатият израз изчезна и той се облегна. Примигна срещу нея няколко пъти, после се усмихна.

— Много добра актриса си, знаеш ли? За миг те сбърках с Ариел.

Сара на свой ред примигна, тъй като току-що откри, че в книгите, третиращи въпросите как сам да си помогнеш, е написана самата истина: мъжете се отнасят към теб както им позволиш да се отнасят. Когато я приемаше като Сара, момиче с баща плебей, а тя се разтопи от допира му, той я погледна самодоволно и снизходително,

също както Ар Джей сваляше нагло жените. Когато се превръщаше в Ариел, позната още като Кралицата на планетата, той изправяше гръб и внимаваше за поведението си.

— Мисля си, че е редно отсега нататък, дори когато сме насаме, да играем ролите си — каза Сара, като за пръв път осъзна, че ако иска да спечели този приказен мъж, той в никакъв случай не бива да заподозре чувствата ѝ. И със съзнанието за това откритие се пригответи да слезе от колата. Дейвид я спря.

— Нали знаеш, че госпожа Поми те чака?

— Майката на Ариел ли? Посред нощ! Сигурно е...

— Минава два часът след полунощ. Да, зная, но тя чака. Не се плаши и не се предавай. — Огледа я от глава до пети. — Ще се подразни от облеклото ти. Ще го понесеш ли?

Сара понечи да каже, че без съмнение ще го понесе, но изведнъж цялото ѝ тяло се сгърчи от малодушие.

— Куфарите на Ариел в багажника ли са?

— Половината са там. Трябваше да взема пикапа, но на госпожа Поми ѝ е крайно неприятно, когато го карам. „Толкова вулгарно“, казва тя.

Слязоха от колата. Сара искаше да попита дали се облича с избелели дочени панталони и синя риза, когато кара пикапа, но щеше да издаде своя произход.

— Какво според теб би облякла Ариел, за да пътува със самолет?

— Нещо скъпо — отвърна той, изваждайки куфар от багажника. После затвори безшумно капака и изчезна във високите храсти, ограждащи алеята. Тя го последва и видя беседка, обвита с гъста пълзяща зеленина. В нея имаше пейка.

— Значи тук се промъквате с Ариел, за да бъдете сами.

Дейвид се позасмя.

— Стоя по цели дни с Ариел в нейната спалня, но никога нищо не се е случвало.

Сара не схвана дали се ядосва, или предпочита това положение. Той извади своите ключове. На ключодържателя му имаше фенерче и освети номерата на закопчалката. Сара положи доста усилия, за да скрие изненада си, че знае комбинацията.

Той сложи куфара на пейката, отвори го, затършува вътре и извади комплект дрехи. Подаде на Сара широки панталони и розов

пуловер с къси ръкави.

Когато започна да се преоблича, тя се обърна към него:

— Не гледай! — Прозвуча й неискрено дори на самата нея.

Той вежливо й обърна гръб. Веднага се сети за Ар Джей, който при подобен случай щеше да скръсти ръце пред гърдите си и да я посъветва да действа, а той да гледа. Но пък от друга страна, Ар Джей беше маниак на тема секс и нападаше всяко същество от женски пол.

Сара се преоблече за секунди, а дрехите й бяха съвсем по мярка. Усети фината материя и си помисли, че сигурно са много скъпи.

— Вече можеш да се обърнеш — съобщи тя. Дейвид се обърна и я погледна. Беше тъмно, но на лунната светлина все пак се виждаха.

— Ариел каза, че си... — Не довърши изречението си, но тя знаеше какво си е помислил.

— Ариел е казала, че съм слаба, нали?

Той се усмихна.

— Всъщност да. Но ти си съвсем като нея.

— За четири месеци работа при Ар Джей, свалих килограмите, които натрупах в университета. Отслабнах от тичане из Ню Йорк, за данося дрехите му на химическо чистене и да осигурявам бифтеците за обяда му.

— Както и да си го постигнала, изглеждаш страхотно.

Тя почувства, че лицето й порозовя като пуловера, и се зарадва, че е тъмно и той няма да забележи.

Пое дълбоко дъх. Започваше се. Срещата с майката на Ариел щеше да бъде истинската проверка на актьорските й способности. Щеше да бъде нейното лично прослушване за роля, която само тя можеше да изиграе.

— Ще вървим ли? — попита и тръгна след Дейвид към къщата. Спря, за да го почака на голямата тъмна веранда с бели плетени столове с възглавници на цветя, докато той домъкне четирите куфара на Ариел.

Сара не се изненада, когато младият мъж отключи сам къщата на братовчедка й.

Беше толкова голяма и толкова красива, както я бе описала Ариел. Била построена през 1832 върху основите на по-стара къща, също строена от прародителите на Ариел. Семейство Уедърли тогава е било дори още по-богато, затова къщата беше грамадна. Като че ли

всяка повърхност беше украсена с дървени декорации, боядисани в бяло. Във всеки ъгъл имаше малки виещи се дървени орнаменти, втъкнати в други малки орнаменти. Сара беше сигурна, че къщата е издържана в определен архитектурен стил, но той не беше по вкуса ѝ.

На стълбите беше застанала възрастна жена с изправени рамене и прибран корем. Косата ѝ бе прошарена и прибрана в сложен кок, носеше копринен пенъоар и копринена нощница, и двете с цвят на лавандула. Беше красива и същевременно я плашеше.

— Ариел! — изрече тя с глас, който не беше съвсем висок, но Сара знаеше, че ако бяха на сцената и микрофоните се повредиха, на тази жена нямаше да ѝ бъдат необходими, за да продължи. — Много закъсня.

— Здравейте, госпожо Пами — обади се Дейвид иззад нея.

Сара видя как строгият ѝ израз за миг изчезна. Загледа се в Дейвид с обич. „Ариел споменавала ли ми е за това? — зачуди се тя. — Ако ми е казала, забравила съм. Или не съм обърнала внимание, понеже съм решила, че всички обичат Дейвид.“

— Добро утро, Дейвид — поздрави го госпожа Уедърли, а тонът ѝ стана ласкав. — Как се чувстваш в тази толкова ранна утрин?

— Много добре, а вие?

Тя не отговори и погледна Сара.

— Ариел, имаш гънки по панталона. Използваш ли онзи крем за лице, който ти дадох? Лицето ти е като на момиче в пубертет. Ще взема час при дерматолога за утре.

Освен да я зяпа с отворена уста, на друго Сара не беше способна. Едно от нещата, с които много се хвалеше, беше кожата ѝ. Въпреки постоянното излагане на слънце и никакви други грижи, освен вода и сапун кожата ѝ беше прекрасна. А тази жена...

Сара се насили да се усмихне.

— Нова ли е тази нощница, мамо? Много ти отива.

— Не бъди безочлива — сръза я госпожа Уедърли, после се обърна и се заизкачва обратно по стълбите. — Дейвид, погрижи се да отиде в стаята си. Ариел, ще се видим на сутринта и ще имаш възможност да дадеш обяснения за непростимото си поведение.

Сара стоеше неподвижно и със зяпнала уста я гледаше как се изкачва по стълбите, влиза в стаята си и затваря вратата. Онемяла, погледна Дейвид.

— В превод: липсвала си ѝ, тревожела се е за теб и на сутринта иска първо теб да види, за да ѝ разкажеш всичко за пътуването си.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Сара чакаше Дейвид на уреченото място, откъдето той я взе в седем часа. Знаеше, че Ариел не би направила подобно нещо, но не се сдържа и го имитира:

— Госпожо Пами!

А междувременно си мислеше, че няма търпение да види какво става с Ариел и Ар Джей. Повярвал ли е в размяната?

— Страхливка — отвърна ѝ Дейвид закачливо, докато тя се качваше в беembeто му.

— Така е — засмя се тя. — Чу ли се с Ариел?

— Струва ми се, че твоят шеф я е побъркал още преди закуска.

— Той спи гол. Да не би да е прелъстил Ариел?

Сара само се пошегува, но когато Дейвид едва не се блъсна в един противопожарен кран, онемя.

— Занасяш ме, нали? — попита той.

Тя се опита да разбере коя е причината за тревогата му. В последното си писмо Ариел ѝ беше писала, че Дейвид едва ли не е влюбен в някакво „много неподходящо момиче“ което живеело „в онзи край на Аръндел“. И в момента Сара се зачуди дали помежду им няма нещо повече, отколкото си е представяла.

Докато пътуваха през Аръндел, Сара за пръв път огледа бегло града. Приличаше на филмов декор за идеалния малък град. „Значи оттук са моите корени“ — помисли си. Не беше родена в Аръндел, но беше зачената тук. „На върха на виенското колело по време на панаира“ — ако можеше да се вярва на баща ѝ.

Минаха покрай големи старинни къщи сред красиви градини. Огромни магнолии и гинко пазеха сянка на добре поддържани морави. Навсякъде цъфтяха цветя. Пред къщите имаше табели, на които беше изписано името на къщата и датата на построяването ѝ. Мерна два пъти Амблар, моминското име на майка си. Въпреки нежеланието си да научи родословието на фамилиите, основали града, си спомни обясненията на Ариел за Амбларови: най-старото семейство, най-

богатото, най-видното. Нейните прародители бяха ходили по тези улици, бяха живели в тези къщи. Излезе от унеса си, когато Дейвид спря пред огромна викторианска къща, боядисана в синьо и бяло. Беше опасана с веранди, стърчаха кокетни малки кули, имаше множество кръгли прозорчета, и цялата внушаваше романтика и мечтателност.

Той я погледна и се усмихна.

— Построена е от твоя пра, пра, пра и така нататък чичо.

— Човек с вкус.

„Какво страхотно чувство — да имаш корени“ — помисли си тя.

Когато спряха на паркинга, Ариел и Ар Джей бяха отвън и нареждаха кашони в багажника на взетия под наем ягуар. По-скоро Ариел слагаше кашоните, а Ар Джей говореше по мобилния си телефон с някого в Токио. Сара не на шега очакваше той да започне да ѝ заповядва, щом слезе от колата на Дейвид, но подобно нещо не се случи. Вместо това откри какво означава да бъдеш обект на вниманието на Ар Джей, за което до този момент само беше слушала. Той я огледа от глава до пети, после още веднъж отдолу нагоре. Когато приключи с огледа, се втренчи в очите ѝ.

За първи път Сара осъзна защо толкова много жени се влюбваха в него. Но тя го познаваше и не се вълнуваше от погледите му. Оказа се лесно, почти естествено, да влезе в кожата на Ариел и да му отвърне с най-съвършеното подражание на „онзи поглед“. Когато Дейвид застана до нея, тя го хвана собственически за ръката.

Ар Джей погледна Дейвид, после Сара и продължи да се взира ту в нея, ту в него. На лицето му се появи лека самодоволна усмивка, сякаш искаше да каже: „Това момче не може да се състезава с мъж като мен.“

Тя успя да потисна желанието си да му каже какво мисли за него, защото ако се издадеше, щеше да сложи край на играта.

— Вие сигурно сте Ариел — обърна се към нея Ар Джей, след като най-накрая затвори телефона. Застана между Сара и Дейвид и я хвана за ръка, за да ѝ помогне да се качи на предната седалка.

— А вие сигурно сте господин Бромптън — рече тя и отдръпна ръката си.

— Наричайте ме Ар Джей, моля ви.

Изкуши се да изтърси: „Наричайте ме госпожица Уедърли“, но само се усмихна и увеличи разстоянието помежду им.

— Радвам се, че Сара ме помоли да вземем братовчедката ѝ на това пътешествие — каза той с явно похотлив намек.

Сара едва се сдържа да не го сложи на мястото. Беше виждала как флиртува с жените и как му се лепват, но тя не се интересуваше от него. Погледна към Дейвид с молба за помощ, но той си шепнеше нещо с Ариел.

Без да откъсва очи от Сара, Ар Джей извика през рамо:

— Сара!

Тя едва не отговори, но за щастие първа се обади Ариел:

— Да, сър! — каза и Сара трепна. Никога не беше наричала Ар Джей „сър“.

— Взе ли куфарчето с документите и разписанието ми?

— Аз...

Сара погледна братовчедка си над рамото на Ар Джей, която с широко отворени очи умоляваше за помощ. Измъкна се от него и се приближи до Ариел.

— Толкова отдавна не съм виждала братовчедка си, че ще отида с нея — обясни и поведе Ариел към стаята в хотела, преди Ар Джей да възрази.

— Как е? — попита Сара, веднага щом се озоваха в хубавата спалня.

Ариел се отпусна на софата до леглото, докато Сара сновеше напред-назад и прибираще вещите, които знаеше, че ще са необходими на Ар Джей, а това означаваше почти всичко, което беше донесъл, с изключение на дрехите.

— Той спи гол — каза Ариел.

— Забравила ли съм да ти кажа?

— Забравила си. Забравила си още куп неща, като например, че мониторът на неговия компютър е по-особен и той очаква аз да го оправя.

— Как го оправи?

— Изключих го, после пак го включих. Познанията ми за компютрите могат да се поберат на върха на топлийка. Пред теб гол ли се разхожда?

Сара прибираще зарядното устройства за фотоапарата му.

— Защо толкова се интересуваш от голото му тяло?

— Не се интересувам, само...

Сара погледна през прозореца и видя Дейвид и Ар Джей, застанали един до друг. Твърде близо. Като кучета, които се душат.

— Трябва да тръгваме — подкани я тя. — Ето вземи! — Сложи куфарчето и сака с фотоапарата в скута на Ариел.

— Какво има?

— Нищо. Като че ли Ар Джей не харесва Дейвид.

— И защо да не го харесва? — В гласа на Ариел се долавяше недоумение. — На Дейвид толкова му е досадно, че всички го харесват.

— Досадно ли? — Сара погледна остро Ариел. Мъж, с амбиции да става президент, да се отегчава! Едва ли. — Ар Джей си е пробил път, започвайки от нулата, а Дейвид има всичко наготово. Дейвид е от мъжете, които Ар Джей презира.

— Това означава ли, че ако Ар Джей знае коя съм, също ще ме презира?

— Много си хубава, за да изпита антипатия към теб — отговори Сара.

— Днес ти си красавицата. Необходими са ми поне още три часа сън и фризьор. Но ти изглеждаш страхотно. Носиш „Прада“, а аз... Какви са тези обувки?

— „Лиз Клейборн“, струва ми се, а марката на дрехите не помня. Но каквито и да са, на теб ти стоят превъзходно. Наистина. И късата коса ти отива. Хай де, само още малко и ще започна с комплиментите?

— Нима? — промълви Ариел някак безжизнено — Вълнуващ мъж е наистина.

— Ще разбереш колко е вълнуващ, ако не излезем незабавно.

— Какво ще направи?

— Не можеш да си представиш — рече Сара и изблъска Ариел навън.

Щяха да се върнат късно вечерта и ако имаше късмет, Сара щеше да прекара няколко дни насаме с Дейвид. Усмихна му се иззад Ариел и си помисли за тричасовото пътуване до Кралския остров с него на задната седалка.

Но Ар Джей осуети надеждите й.

— Ще седнете отпред до мен, след като ще бъдете мой навигатор и помощник-капитан — нареди й.

И тъй като беше логично, Сара нямаше как да възрази и седна до него, а Дейвид и Ариел се настаняха на задната седалка. Насочиха се на изток към известния с опасностите си бряг на Северна Каролина. Урагани, корабокрушения, пиратски нападения над островите бяха част от историята на крайбрежието. Някои от островите бяха големи и гъсто населени, а други бяха само късче земя по пътя на корабите към сушата.

— Мислите ли, че ще видим дух на роб? — попита Ар Джей, щом потеглиха.

И тъй като се представяше за друга, нямаше как да реагира с обичайния си едносричен отговор, но много ѝ се искаше. Не ѝ харесваше начинът му на флиртуване с жената, за която я вземаше.

— Духа на роба ли се надявате да видите или неговото съкровище? — попита тя.

— Може би духът ще ме отведе до съкровището.

— Останала съм с впечатлението, че имате достатъчно съкровища, господин Бромптън.

— Всеки иска повече, госпожице Уедърли. Нарича се амбиция и високо се цени в нашата славна страна.

— Нарича се още алчност — но щом го изрече, се усмихна в себе си.

Спусна сенника и видя в малкото огледалце, че Дейвид и Ариел са допрели глави и си шушукат. „Чудя се какво толкова заговорничат?“ — помисли си Сара и прибра сенника.

— Хайде, госпожице Уедърли, а между другото ви помолих да ме наричате Ар Джей, не ви ли се е случвало в живота толкова много да искате нещо, че да сте готова на всичко?

— Не е зле да се замисли човек за самоусъвършенстване — произнесе се тя толкова надутото, колкото можеш. — И когато се достигне до положение да имаш прекалено много и да искаш още, време е да спреш.

— Предполагам, че имате мен предвид — позасмя се той. — Но, госпожице Уедърли, тъй като не работите за мен, не е необходимо да си държите устата затворена. Кажете ми какво мислите. Сара със сигурност ви е говорила за мен.

— Не издавам тайни — отвърна Сара и погледна през рамо. „За какво толкова си шушукат?“

— Тогава ми разкажете за Аръндел. Имам намерение да купя къща за отидан там.

— Какво ви интересува — хората или цената на имотите?

Той се разсмя.

— Знаете ли, дори да не подозирах, че сте братовчедка на Сара, щях да разбера. Имате един и същи тембър на гласа и се държите по един същи начин.

— Едва ли мога да правя всичко, което прави Сара — отвърна му тя. — Сара е светица.

— Съгласен съм — каза тихо той, поглеждайки в огледалото към двамата отзад. — От друга страна, е ужасна секретарка. Онзи ден едва не ме заля с вряло кафе.

Наложи се Сара да обърне глава на другата страна, за да не забележи гнева ѝ. След всичко, което правеше за него, спомняше си само, че едва не го заляла с кафе. В момента ѝ се искаше да го беше заляла.

— Разкажете ми за хората в Аръндел — помоли той. — Разкажете ми как живеете там.

Сара впрегна актьорските си умения, за да се успокои. Влезе в ролята на Ариел и започна да повтаря онова, което беше научила наизуст. Разказа му за майка си и за своето детство с домашни учители. Разказа му за старите семейства в Аръндел и как все още кръщаваха децата си на своите бащи създатели на града. Даде всичко от себе си да говори весело, сякаш нямаше никакви грижи, точно както оценяваше живота на Ариел, преди да види онази кавгаджийка майка ѝ.

Беше си направила труда да запомни как се стига до Кралския остров, така че го упътваше на всяко кръстовище.

— Защо избрахте точно Кралския остров?

— Чували ли сте за човек на име Чарли Данкарк?

— Със Сара от години си пишем и зная за вас повече, отколкото предполагате.

— Не мога да си представя, че Сара ви е писала дори ред за мен. Обикновено се държи, сякаш ме мрази. Има истории за цял роман. Докъде бях стигнал?

Погледна го с присвити очи.

— До Чарли Данкарк — изрече надутото.

— О, да. Моят най-добър приятел. Чарли има жена, за която твърди, че била истинска напаст, но е луд по нея. Бивша кралица на красотата. — Погледна Сара.

— Тя е от Аръндел.

Сара не каза нищо. И какво ли можеше да каже? Да попита къде е живяла жената ли? Само Ариел щеше да знае от кой край на града е — отвъд фабриката за преработка на памук или от по-престижен квартал.

— Както и да е, Чарли дойде при мен и заяви, че жена му Катлийн поискала от него да купи остров срещу брега на Аръндел, и той ме помоли да го огледам.

— Защо вие?

— Нямам представа. Чарли също. В началото си помислил, че между мен и Кат има нещо, но...

— Не бихте извъртели такъв номер на най-добрия си приятел, нали?

— Не, но тя... — Ар Джей се захили, но само поглед на лицето на Сара, и престана да се усмихва. — Разбира се, че не бих. Въпрос на чест, ей такива неща. Както и да е, Чарли ми каза, че Кат поискала от него да купи остров и да построи там курортен комплекс. Луксозен курорт. Каза...

Ар Джей застана сковано и заговори с по-дебел глас, почти като господин Данкарк, и тъй като Сара в ролята на Ариел нямаше как да познава въпросната личност, едва сподави смеха си.

— И никакви приходи с двайсет хиляди доход на година, мами, папи и дечурлигата — имитира той Чарли Данкарк. — Само знаменитости. Мултимилionери, жадуващи за уединение. Само този Кралски остров не е разработен. Като че ли са го оставили за мен. От единия край е равен и може да се направи писта за самолети. Няма плаж, но какво толкова? Нали е пясък. Значи ще докараме пясък.

Сара погледна встрани отново, за да не се разсмее, но Ар Джей забеляза и продължи в същия дух:

— Предложих ѝ остров на Карибите, но Кат се е вторачила в Северна Каролина, значи ще ѝ го дам. Може би си мисли да върти бизнес, след като си отида. Сигурно е това. Не ми стана ясно защо, но държи ти да огледаш терена заради мен. Съгласен ли си?

После Ар Джей продължи с естествения си глас:

— Отговорих му, че ще огледам острова, даже и фотоапарата ще си взема. „Почивка — каза Ар Джей като Чарли. — Отиваш на почивка. Тези дни и аз ще си организирам почивка.“ Защо да не си организираш, отвърнах му аз. Всички имаме нужда.

Тя продължаваше да гледа през страничното стъкло. Спомни си как почти изнесоха господин Данкарк от кабинета на Ар Джей. Тогава си помисли, че шефът ѝ го е напил с някаква цел, но може би Чарли Данкарк просто си беше пияница.

— Значи се съгласихте да помогнете на стар приятел — отбеляза тя.

— Не и преди да направя проучвания. Работата беше много.

Сара си представи Ар Джей, излегнал се на големия кожен диван в своя кабинет с лаптоп върху гърдите. Много работа, как не!

— Сара като че ли ми писа нещо, че ви помогнала в проучването на острова.

Ар Джей погледна в огледалото към Дейвид и Ариел и понижи глас:

— В момента тя е прекалено заета, за да допълни моите разяснения. Сам свърших предварителната работа.

— Сигурно сте изнемогвали от работа?

Той се разсмя.

— Да, разбира се, оставих доста в способните ѝ ръце, но подробностите около Кралския остров сам разучих.

— И какво открихте?

— Нищо, което вие като жителка на Аръндел да не знаете.

— Винаги е приятно да чуеш и друго мнение — усмихна се тя. — Ще ме осведомите ли?

— Фатално място.

— Всеизвестен факт в Аръндел. И кое ви се струва толкова необичайно? — Постара се да прозвучи, като че ли знае всичко, но иска да научи още.

— Това не е толкова важно, но ми се струва, че ще се отворят възможности за големи пари.

— Най-същественото в случая.

— Това ще се реши най-накрая, като теглим чертата, но от туристическа гледна точка този остров има интересна история. Жителите му очевидно са отказали да участват и в Американската

революция, и в Гражданската война. След извоюването на независимостта от английската корона не се съгласили да сменят името на острова от Кралски в Остров на свободата. А когато по време на войната между Севера и Юга акостирали войници, без значение от кои били, изгаряли военните кораби, натоварвали войниците в лодки с гребла и ги отправяли към брега. Президентът Линкълн чул историята и казал, че ако всички щати били постъпвали по този начин, нямало да има война. Не разрешил на войската си да обстрелва острова, докато го изравни със земята, както на много хора им се искало.

— Жалко, че всички не са постъпвали така — съгласи се Сара.

— Да, наистина жалко. В началото на 1890 на острова царяла беднотия, жителите били само неколкостотин. И тогава избликнали топли извори в скалистия му център и година по-късно Кралският остров се замогнал. Богаташите заприихтели, за да се забавляват и да се излежават в топлите води. Построили големи къщи за летните месеци, пътища и почти за една нощ островът забогатял.

— Сега не е богат. Какво се е случило? Изворите ли са пресъхнали?

— Нещо подобно. Към края на века станала експлозия — никой не разбрал причината — и в миг изворите изчезнали. След това островът западнал и в момента там живеят двеста и петдесет души на неговите десет квадратни километра. Големите старинни къщи си стоят, но в страницата на интернет пише, че са в руини, и в тях се настаняват бездомници. Хлапе, което се занимава с дребна търговия, обитава две от стаите на къща с две хиляди квадратни метра площ и подове от рушащ се мрамор. В повечето случаи обитателите не плащат наем.

Сара веднага съзря куп възможности. Ако имаше на света нещо, което парвенютата да обожават, това бе да внушат на хората, че богатството им е по наследство. Старинните имения биха послужили за тази цел.

— Защо досега никой не е ремонтирал къщите и не е превърнал острова в луксозен курорт?

— От онова, което успях да открия, разбрах, че доста хора са се опитвали, но ентусиастите били прогонвани. Изглежда, че сегашните обитатели на тези къщи са точно толкова негостоприемни, колкото и техните предшественици.

— Ти ще се справиш — изтърси тя, преди да помисли.

— Така ли смяташ?

— Сара ми е казвала, че си много убедителен.

— Нима? — попита Ар Джей, усмихвайки се. — Дано да е права. Бих искал да спечеля този остров за Чарли. Чудя се дали със съвременните минни методи няма да открием къде са се загубили топлите извори. Чарли е прав, че много хора търсят скривалище на тропическите острови, но представи си, че имат тази възможност в близост до брега на САЩ, при това с топли извори! Може би с една рекламна кампания ще ги убедим, че изворите са лечебни.

На Сара ѝ харесаха всичките му идеи с изключение, разбира се, на рекламната лъжа за лечебните води. Може би щеше да го убеди да я включи в този проект. Ще живее в Аръндел и ще работи на Кралския остров. „Какво по-точно?“ — зачуди се тя.

— Ето го — каза Ар Джей, вгледан напред. Пред тях бяха океанът, голямото пристанище и островът в далечината, ферибот не се виждаше. Ар Джей отби колата встрани от пътя и спря. — Има ли гладни? — попита.

— Не, за бога! — изохка Ариел — Сара от задната седалка. — След закуската в хотела не искам да виждам храна. Ако знаехте само! Огромни палачинки със сметана и сироп. Сигурно съм качила три килограма.

— И аз закусих солидно — добави Дейвид.

Сара не погледна Ар Джей, но се съмняваше, че е закусил добре. Преди около два месеца поглъщаше четвъртия си еклер една сутрин, когато тя не се стърпя и му каза: „Виждам, че полагаш усилия да станеш като бъчва.“ Доколкото ѝ бе известно, оттогава той не посегна към понички или еклери.

— Аз съм гладна — обяви тя.

— Благодаря — промърмори той, но тя пак не го погледна.

Той запали колата, направи завой и се върна по пътя при малкото ресторантче, което бяха подминали.

— Е, господин Бромптън — обърна се към него Дейвид, след като дадоха поръчката си, — с каква цел отивате на Кралския остров? Ще експлоатирате хората сигурно. — Той се усмихваше, като че ли се е пошегувал, но никой не се засмя. — Нали по този начин си изкарвате прехраната?

Ар Джей вдигна очи към него:

— Да, разбира се. Така сме от работническата класа. Възползваме се от възможностите в света. А ти с какво ще се похвалиш, синко, какво си направил на този свят?

— Уча се как да го спасявам.

Когато Сара видя как двамата мъже насочват рога един срещу друг като разярени самци, изпита желание да побегне и никога да не се върне. Откъде се появи този гняв? Погледна към Ариел, за да подразбере дали тя няма някакъв отговор, и тогава я видя как се навежда към Ар Джей с жест, който беше наблюдавала много пъти. Както изглежда, той имаше похват да омайва някои жени. Ар Джей беше красив, с изразителни черти и нагъл, хипнотизиращ поглед, докато погледът на Дейвид беше чист и необременен от работа.

„Трябва да ги укротим“ — помисли си Сара.

— Залагам на онзи с повече години зад гърба си — каза високо тя. — По-стар е, но у него има безпощадност, на каквато младият не е способен. Предчувствам, че този мъж няма да се спре пред нищо, за да получи онова, което иска, докато младокът има съвест и страда от скрупули. Наистина велики идеали, но в света на бизнеса нямат място. Ако тези двамата страдат от не доизживян пубертет и се сбият, за да покажат кой е по-велик, смятам, че старият мъж ще победи. Ти на кого залагаш? — попита тя Ариел.

— Аз съм твърдо за по-младия — отвърна тя. — Той е много упорит, когато преследва цел. Не се отказва. Нищо не може да го спре. Когато старият мъж рухне, силите на хлапето все още ще са запазени. Може да му е счупен крак или ръка, да са му избити зъби, но той ще продължи да се бие. Дейвид никога не се отказва.

Сара хвърли поглед към Ар Джей и отбеляза, че той от все сърце се наслаждава на всяка дума, изречена от прелестните млади жени, а Дейвид беше огненочервен.

Обядваха, качиха се в колата и тогава Ар Джей се усмихна на Сара заговорнически, като че ли е професионален боксьор, а тя току-що се е обзаложила, че той ще победи едно хлапе, два пъти по-младо от него.

Когато стигнаха пристанището, фериботът беше там. Беше много модерно съоръжение и побираше четири автомобила. Ар Джей измърмори нещо в смисъл, че е очаквал превозвач със сал и прът. Сара

направи знак на Ариел да плати таксата — задължение на секретарката наред с всичко останало — и Ар Джей вкара колата. Тяхната беше единствената на ферибота, а те бяха единствените хора, пътуващи за Кралския остров.

След като потеглиха, излязоха от колата, отидоха в края на бордовата ограда и се загледаха през водната шир към малкия остров в далечината. След малко Дейвид и Ариел се отдалечиха, шепнейки си нещо много важно.

— Как ти се струва, ще се омъжи ли Сара за него? — попита Ар Джей тихо.

— Моля — озадачи се Сара.

— За него. За атлета. Според теб ще се омъжи ли за него?

На Сара не ѝ дойде наум какво да отговори, но знаеше, че Ар Джей нещо се досеща, така че го остави да продължи:

— Сара сигурно ти е споделила, че иска да напусне работа. Ще трябва да я освободя. Ще трябва да ѝ дам голямо обезщетение, после да я оставя да урежда своя живот, както е решила. От начина, по който реагира на онази шега, когато обядвахме, останах с впечатление, че са почти сгодени. Ще живее в грамадно викторианско чудовище в Аръндел и ще отглежда рози за изложба. Никога няма да разбере защо ѝ харесва такъв живот. Предполагам знаеш, че има образование по актьорско майсторство.

— Да, но не е особено талантлива актриса — каза Сара.

— Занасяш се, нали? Игра на Бродуей в една пиеса и беше много добра.

— Откъде знаеш? — попита кротко тя. Не вярваше, че Ар Джей може да я шокира, но ето че това се случи.

Той сви рамене.

— Един ден проверих в интернет и излезе, че има малка роля в пиеса, поставена на Бродуей. Гледах я три поредни вечери. Беше повече като статистка с две-три реплики, но според мен беше страхотна. Играеше приятелка на дъщерята на главната героиня и носеше една от онези бели рокли, които винаги те карат да се питаш какво има под тях.

Тя беше толкова изумена, че занемя. Кога беше намерил време в претоварената си любовна вечерна програма, за да я гледа? Накани се да направи някакъв коментар, но той се запъти към другия край на

ферибота, за да погледне към брега. Остави я да си блъска главата над думите му.

Най-после стигнаха острова. Изгледът напомняше недалечното минало в съвършенство и Сара разбра, че Ар Джей няма да бъде разочарован. Кралския остров беше чаровно занемарен и на някои хора това би им изглеждало романтично, но един бизнесмен щеше да види всичко друго, но не и романтика. Всяка къща пред очите им, всяка сграда до брега се нуждаеше от ремонт, и ако не се направеше в най-скоро време, щяха да рухнат. Ар Джей имаше право, мислеше си Сара. Тук няма пари. И което е още по-лошо, витаеше атмосфера на разруха, която предупреждаваше какво е бил някога островът. Едва ли щеше да се за трудни да го купи целия.

Когато се обърна, видя Ар Джей до себе си и се зачуди какво е първото му впечатление. Дейвид и Ариел бяха застанали до перилата и изглеждаха едновременно изплашени, хипнотизирани, фериботът акостира, те се качиха в колата и се отправиха към острова. Бяха се умълчали. Сара забеляза, че Ар Джей погледна няколко пъти в огледалото. Когато се обърна назад, видя Ариел и Дейвид да се взират навън с широко отворени очи.

Жива душа не се мяркаше наоколо. Нямаше абсолютно никого. Ар Джей караше бавно по улицата, оглеждайки порутените къщи.

— Къде са хората? — прошепна Сара.

— Може би островът има празник — каза Дейвид. — От онези на свети някой си или нещо подобно и всички са отишли на пикник.

Никой не му отговори. Сара погледна косо към Ар Джей и си помисли, че даже той изглежда неуверен. Какво го притесняваше?

— Смятам да направя една обиколка на острова, да поогледаме и после ще си ходим — каза той. — Кога е следващият ферибот?

Погледна в огледалото Ариел, но Сара знаеше, че не е проверила разписанието, както и тя самата. След като възприе Ар Джей като човек, а не като шеф, се обърка и не помисли за неща, които обикновено ѝ бяха втора природа.

Ар Джей мина по две улици с къщи, преди да стигне до центъра на града, както им се стори, после направи завой и пое по главната улица. Беше безлюдна. Нямаше светофари, нито пък пътни знаци. Приведен напред, Ар Джей се вглеждаше в сградите.

— Какво мислиш? — попита тихо Сара.

— Този град е мъртъв — отговори той. — Добре ще му дойдат малко пари.

— Къде са хората? — обади се Ариел от задната седалка.

Никой не ѝ отговори.

Ар Джей погледна часовника на таблото. Беше 15:30.

— Кога смятате, че ще можем да си тръгнем и да се върнем на крайбрежието? Никой ли не провери в колко часа е следващият ферибот?

— Не ми харесва това място — промълви Сара.

В края на улицата Ар Джей зави наляво и влезе в обграден с дървета жилищен квартал. Една след друга се редяха стари викториански къщи. Всяка се нуждаеше от боядисване и ремонт. На някои прозорците бяха закрити с хартия. Повалени дървета си стояха там, където бяха паднали.

На ъгъла се издигаше една особено грамадна къща. Беше тухлена, с тъмнозелени кепенци, наскоро боядисвани. На прозореца имаше избледняла табела: „Стаи под наем“.

— Да прекараме ли нощта тук? — попита Ар Джей, като се помъчи да разведри мрачното настроение в колата.

Отговориха му с мълчание. „Дотук с чувството за хумор“ — помисли си Сара. Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха.

Така бяха погълнати от къщите, че никой не гледаше пътя. Сара извика:

— Внимавай! — И Ар Джей свърна внезапно, за да не връхлети върху едно куче, проснало се посред улицата. Колата се качи върху тротоара и той трепна, когато дъното ѝ застърга по бордюра.

Сара изскочи навън, преди Ар Джей да изключи мотора, и се втурна към кучето. Ариел и Дейвид я последваха. Сара се бе навела над животното, когато те дойдоха.

— Отдавна е мъртво — установи тя, поглеждайки Ар Джей.

— И не са се грижили за него, докато е било живо — възмути се Дейвид.

— Горкото животно, като че ли е умряло от глад.

Ариел мълчеше. Стоеше потресена и вцепенена.

— Така ли? — недоумяваше Ар Джей, оглеждайки се.

Тишината в града беше зловеща. Чувахе се само чуруликането на птиците. Нямаше коли, камиони, прелитащи самолети, дори шум от

лодки или кораби не се долавяше.

— Дали изобщо някой живее в тези къщи? — прошепна Сара в тишината.

— Не и хора, които бих искал да познавам, след като се отнасят с едно куче по този начин — каза Дейвид.

— Може би е старо и... — започна Ар Джей. Дейвид го прекъсна:

— Погледни го! То няма повече от година, даже е по-малко, но така е малтретирано, че...

Ариел взе ръката на Дейвид и той се укроти.

— Да тръгваме — подкани ги Сара. — От това място ме побиват тръпки.

— А преди това няма ли да направим няколко снимки? — попита Ар Джей.

— Да — промълви Ариел, като все така държеше ръката на Дейвид. Изглеждаше така, сякаш се намираше в обитавана от духове къща.

Сара като че ли забрави маскарада и протегна ръка към Ар Джей, за да вземе ключовете, после отиде до колата и извади от багажника фотоапарата. Започна да снима бързо всички къщи на улицата.

— Готово. Да вървим да видим кога е следващият ферибот, за да се махнем оттук.

Всички закимаха.

Само Дейвид се поколеба:

— Как да оставим кучето така! Поне да го отместим встрани.

Вдигна го сам, но после Ар Джей му помогна и го оставиха на тротоара.

— Мисля, че трябва да кажем на някого за кучето — продължи Дейвид и се запъти към най-близката къща.

— А аз мисля, че трябва да отведем момичетата от тук — каза високо Ар Джей.

Дейвид сякаш се разкъсваше между рицарския си дълг и любовта към животните, но погледна побелялото лице на Ариел и това надделя.

Ар Джей караше бавно през града, спирайки се тук-там, за да снима Сара от колата.

— Ще има какво да покажа на Чарли — каза бодро той, но никой не му отговори.

Преминаха две улици, но не срещнаха хора. Къщите бяха големи — свидетелство за някогашното богатство на Кралския остров, толкова беден и западнал в момента.

— Ще докладвам на Чарли, че ще може да купи целия остров за около десет долара — обърна се Ар Джей към Сара.

— Според теб трябва ли да го купува? — попита шепнешком тя.

Ар Джей зави отново по главната улица. Заглеждаха магазините, повечето празни.

— В онзи там има стоки — посочи Сара едва ли не с вълнение в гласа. — Значи има и хора.

Като че ли беше кафене и магазин. Но тъй като не се виждаше никой, не можеха да установят дали е отворено. Ар Джей се насочи обратно към пристанището, а в края на улицата се издигаше голяма сграда.

— Стори ми се, че видях човек — каза той и продължи напред.

Когато не зави, Дейвид се обади:

— Обърка пътя.

Сара видя голямата сграда и се досети за намеренията на Ар Джей. Бяха дошли с цел и той възнамеряваше да си свърши работата. „Навярно голямата сграда става за клуб за голф“ — помисли си тя. Той я погледна, кимна към сградата и тя разбра, че са на едно и също мнение.

Представляваше Съдебна палата и за разлика от останалите постройките беше в отлично състояние и наистина много красива. Имаше два етажа и изглеждаше в доста по-ранен стил от викторианските къщи в града.

— На Чарли ще му хареса — отбеляза Ар Джей.

— На мен ми харесва — рече Сара, после и двамата слязоха. Ариел и Дейвид останаха в колата.

Сара направи няколко снимки на Съдебната палата и на улицата, водеща към нея, а в това време Ар Джей обикаляше и оглеждаше зданието.

— Да, Чарли ще може да направи нещо за този град. Ще ремонтира къщите, ще започне бизнес и ще го превърне в луксозен

курорт за радост на жена си. — Ар Джей се усмихна при мисълта за добрите новини, които ще занесе, когато се измъкнат от този ад.

Ненадейно отнякъде се появиха две полицейски коли; едната отляво и другата отдясно. Спряха рязко, като едва не се забиха в ягуара, и от тях излязоха четирима въоръжени полицаи. Сара и Ар Джей се вцепениха. И четиримата заобиколиха Ар Джей, като че ли той щеше да хукне да избяга.

— Вие ли сте шофьорът на това моторно превозно средство? — попита висок, широкоплещест мъж със сериозно изражение.

— Да, аз съм — усмихна се Ар Джей, за да спечели благоразположението им.

„Какво искат пък тези? — помисли си Сара. — Дарение ли?“

За неин ужас полицаят каза:

— Прочети му правата. — В следващата секунда закопчаваха белезници на Ар Джей, докато му съобщаваха правата.

Сара излезе от вцепенението си.

— Какво правите? — извика тя, като се мъчеше да се промъкне между мъжете.

— Отдръпни се! — нареди Ар Джей, но тя не се подчини. Когато едно от ченгетата я блъсна, той се опита да се намеси, но друг го повали на земята. Падна на колене върху паважа и изстена от болка. Устната му кървеше, но той не можеше да избърше кръвта, понеже ръцете му бяха закопчани с белезници на гърба. После вторият го вдигна, като едва не му извади рамото.

— В какво е обвинен? — попита Сара, като отново се опита да се вмъкне между ченгетата и Ар Джей.

— Убил е кучето на Джон Незбит. Обвинен е в убийство.

— Какво? — ахнаха в един глас Сара и Ар Джей. Един от полицаите хвана Ар Джей за ръката, за да го поведе към Съдебната палата.

— Нямате право! — развика се Сара. — Онова куче беше умряло, преди да го видим.

— Господин Незбит твърди друго. Казва, че ви видял как внезапно сте извъртели колата и сте се качили на тротоара, сигурно след като сте блъснали неговото куче.

— Сър! — обърна се Дейвид към полицая и Сара се зарадва на появата му. Макар и да управляваше огромна корпорация, Ар Джей

приличаше малко на уличен побойник. Дейвид беше олицетворение на почтеността. Ако щяха да се вслушат в някого, него щяха да чуят. — Господин Бромптън видя кучето, проснато на улицата, и качи колата на тротоара, за да не го смачка. Кучето доста отдавна е умряло. Отместихме го встрани.

— Господин Незбит твърди друго — отсече полицаят и заби пръсти в ръката на Ар Джей. — Рече, че така силно сте ударили кучето му, че колата се отплеснала на една страна, а кучето на друга. Рече още, че и четиримата сте излезли от колата и много сте се смели.

Толкова абсурдно беше, че и тримата — Ариел седеше още в колата — онемяха.

— Това не е истина — изохка Сара.

— Кажи го на съдията — отвърна полицаят, после повлече Ар Джей към Съдебната палата.

— Сара, обади се на адвоката ми — изкрещя Ар Джей през рамо, докато го водеха към вратата.

Сара с облекчение сложи край на краткотрайния маскарад, махна перуката си и се затича към колата, за да вземе мобилния телефон.

— Поне ще бъдеш принудена да престанеш да ме лъжеш — извика Ар Джей и изчезна в сградата. Опита се с чувство за хумор да посрещне ужасната ситуация.

ШЕСТА ГЛАВА

Нямаше сигнал.

Сара хвърли безполезния телефон в колата и погледна Дейвид. Ариел само плачеше. Дейвид се обърна към Сара:

— Вземи колата и идете с Ариел на пристанището. Ако няма ферибот, наемете лодка. Ако се наложи да плувате, за да стигнете брега, плувайте, но искам да се махнете незабавно от този остров.

Тя пое дълбоко дъх.

— Сигурна съм, че думите ти ще прозвучат правдоподобно в уестърн от петдесетте години, но сега сме в дваисет и първия век. Ти и Ариел се върнете. Аз ще освободя Ар Джей.

Тя се намери да тръгне към съда, но Дейвид я сграбчи за ръката.

— Закъде се запъти?

— Да намеря телефон — отговори му тя и дръпна ръката си. — Както изглежда, само в тази сграда има хора, значи ще използвам техния телефон.

— Сигурен съм, че има някаква грешка — каза Дейвид. — Все някой ни е видял с кучето. В тези грамадни къщи не може да няма жива душа.

Сара се намери да каже нещо и сложи ръка на голямата месингова брава, но Ариел я спря.

— Не ме оставяй сама — промълви тя. Лицето ѝ беше преbledняло от страх.

Дейвид я прегърна през раменете.

— Нека аз да преговарям — обърна се той към Сара и отвори вратата на съда. Когато тя започна да протестира, той добави: — Не става въпрос за правата на жените, а за това кое е логично. Сара, ти говориш като янки, а ти, Ариел, си изплашена до смърт, така че кой знае какво ще изтърсите. Ако не успея, ще пострадам аз.

— Предполагам, че няма да ме хвърлят в затвора заради акцента ми — промърмори Сара. Мислеше си, че казва нещо подигравателно, което никога няма да се случи.

Но най-накрая точно това се случи. Началникът на полицията на Кралския остров прибра в затвора и четиримата. Имаше две килии, разделени с железни решетки. Ариел и Сара бяха в едната, Дейвид и Ар Джей — в другата.

Щом ги видя, Ар Джей погледна Сара и попита:

— По дяволите, какво направихте? — Шепотът му прозвуча като бурно възклицание.

Дейвид, с ръце в белезници зад гърба, погледна над рамото му Сара с поглед, който имаше за цел да опърли косата ѝ.

Двете с Ариел нямаха белезници и Сара знаеше, че го дължат на изисканите маниери на Ариел. Дори когато ги арестуваха, тя каза „моля“ и „благодаря“, без нито веднъж да повиши тон.

Полицаят махна белезниците на Дейвид, затръшна вратата и тогава Ариел седна в края на леглото със скован гръб и втренчен поглед. Беше ѝ нанесена такава травма, че едва ли можеше да говори, предположи Сара.

Ар Джей се приближи до преградната решетка и погледна свирепо Сара:

— Какво си направила?

Тя седна в другия край на леглото и се помъчи да се усмихне.

— Надхитрихме ли те поне за малко с нашия номер?

— Нито за миг — отговори той с тон, който показваше, че въпросът е приключен. — Искам да знам защо сте тук. Обади ли се на адвокатата ми?

— Няма сигнал — каза Сара, загледана в ръцете си. Опитваше се да пресметне колко време ще мине, докато се разбере, че Ар Джей е изчезнал. За нея никой нямаше да пита преди датата, на която си плащаше наема, но Ар Джей беше друг случай. Колко от любимите му секретарки знаеха къде ще прекара този уикенд? Отговорът беше, че само тя знаеше програмата му.

— Сара — повика я Ар Джей. — Чакам.

Преди да успее да отговори, Дейвид се намеси:

— Каза на началника на полицията, че си много високопоставена личност и ще доведеш толкова адвокати на скапания им остров, че Втората световна война ще им се види като пикник.

— Загрях — каза той и когато погледна към нея, Сара видя весели пламъчета в очите му. Беше ѝ ясно, че според неговите

представи е казала точно онова, което и сам той би казал, ако му бяха дали възможност. С престорено неодобрителен поглед прикри усмивката си, после се обърна към Дейвид: — А не е трябвало да ги ядосва, нали?

— Не.

Лицето на Дейвид беше строго и той не откъсваше очи от Ариел, която като че ли беше изпаднала в кататония.

Преди Ар Джей да каже нещо, вратата, която водеше към килиите, се отвори и влезе някакъв човек с вид на адвокат. Толкова често адвокати влизаха и излизаха от кабинета на Ар Джей, че дори да бяха голи, само те, разбира се, Сара щеше да ги разпознае.

Имаха характерна походка и нахалство, каквото даже и лекарите не си позволяваха.

Мъжът носеше евтин тъмнозелен, летен костюм. Беше висок и мършав, с малки очи и остър нос и дъвчеше дъвка. Като се изключеше фактът, че приличаше на плъх, широката усмивка и жестът му намекваха, че животът е безкраен празник.

— Здравсти! — поздрави той свойски, сякаш четиримата в двете килии са му приятели от детинство. — Чух, че сте закъсали, и дойдох веднага да видя с какво мога да ви помогна. Коя от вас е Сара?

Междувременно поглеждаше ту Ариел, ту Сара. Спря се на Сара, сякаш се досети, че тя е онази с голямата уста.

— Вие трябва да се извините — каза той и след като тя кимна, погледна Ар Джей. — Ти ли си убиецът на кучето?

Лицето на Ар Джей почервения и Сара забеляза, че това е от усилието, което положи, за да не изхвърли човека през вратата.

Дейвид пристъпи между двамата.

— Аз съм Дейвид Алънтън Тредуел — представи се той. — От Аръндел.

— Аръндел ли? — зачуди се мъжът. — Значи от ония, дето се канят на чай.

Дейвид се усмихна.

— Да, сър, от тях съм — заяви високомерно. — Един от моите прадеди...

Адвокатът рязко смени тона:

— Ние още сме верни на краля из този край и прием чай, а не кафе.

Сара започна да се смее, но после видя погледа на човека. Беше сериозен.

— Аз съм Лорънс Ласитър — каза той — и съм адвокат. За съжаление в града има само един адвокат и той защитава господин Незбит — човека, чието куче сте убили.

— Никакво куче не съм убивал — изрече меко Ар Джей, но гласът му беше заплашителен.

Ласитър пристъпи по-близо до решетките и се вторачи с присвити очи в него.

— Познавам Джон Незбит, откакто се помня, и зная, че носи на плещите си товар, тежък за всеки мъж. Той има съпруга и шест деца, за които се грижи с пот на челото. Това куче... — Адвокатът замлъкна и посегна към очите си, като да изтрие сълза. — Отгледал е това куче от мъниче и то е било другарче на децата му. Това куче е предпазвало семейството му от опасност и е бдяло над съня им. А фактът, че вие, хора от сушата, сте блъскали злодейски клетото животинче отново и отново, надвесени от колата, заливащи се от смях, надминава всичко, което сме слушали за вас.

Когато Дейвид понечи да каже нещо, Сара видя как Ар Джей сложи ръка върху ръката на по-младия мъж. Ар Джей впи присвит поглед в адвоката. До сега Сара беше виждала този израз у него само два пъти. И в двата случая обектът научи защо Ар Джей Бромптън се слави като „безмилостен“.

— Това клето куче — продължи адвокатът, но прекъсна, за да си изтрие нос. После вдигна брадичка и се усмихна тъжно, като през сълзи. — О, да, ще предупредим децата си за вас и дано да се изплашат, за да си стоят вкъщи, където им е мястото. Е! Ще трябва да си платите.

— И колко по-точно? — попита Ар Джей с глас, от който косъмчетата на тила на Сара настръхнаха.

— Нямам представа — вдигна вежди Ласитър, сякаш Ар Джей му зададе неразбираем въпрос. — Зависи от съдията. Според вас колко струва сигурността на едно семейство?

— Ново куче, ще му купим ново куче — предложи Дейвид. — Ротвайлер. Или доберман.

— Доколкото разбирам, ако бяхте блъснали някое от децата на човека, щяхте да му купите ново, не греша, нали? — попита Ласитър,

като гледаше Ариел, която се взираше в него с пламнало лице и широко отворени очи. — Или за по-лесно ще му дадете някоя от тези красиви млади дами да си направи ново бебе, за да замести онова, което сте убили.

Дейвид се вкопчи в решетките.

— Така ли ще представите случая на съдията? Че все едно сме убили дете ли?

— Кога ще се срещнем със съдията? — попита Ар Джей.

— В понеделник сутрин — отговори Ласитър. И четиримата изпъшкаха.

— Да не искате да кажете, че ще прекараме три нощи тук? — възмути се Сара. Ариел я хвана за ръката и тя се вкопчи в нея.

Ар Джей застана до решетките.

— Ако до понеделник не сте обвързан с Незбит, тогава сте свободен, за да помогнете на нас. Естествено срещу съответния хонорар и въпросът е уреден.

— Де да можех, ама не мога — изпъчи се адвокатът, мляскайки дъвката. — Нали разбирате, всичко, което имахте, включително и онази луксозна кола, е конфискувано от независимото правителство на Кралския остров. И както стоят нещата в момента, притежавате само дрехите, които са на гърбовете ви. Е, как ще ми платите?

Той отново хвърли поглед към Ариел.

— Ще ви изпратя пари с пощенски запис — предложи Сара.

— Ха, ще ми изпратите! — изкиска се той. — С Уестърн Юниън ли? Знаете ли какво се случи последния път, когато се опитах да помогна на едни туристи, изпаднали като вас? Те ми дадоха чек, но когато се върнали на брега, го анулирали. Обадох им се и знаете ли какво бяха направили? Бяха сменили телефонния си номер. Отидох да ги търся, но се бяха преместили, без да оставят адрес. Представяте ли си?

Всички мълчаха, сякаш размишляваха върху думите му. За да се отърват от него или за да отидат колкото може по-далеч от Кралския остров ли са били принудени хората да напуснат дома си?

— Ами ако ви платим с пари на ръка — попита Ар Джей, — ще ни измъкнете ли оттук?

— Да. Няма къде да избягате, нали така? Фериботът идва по разписание в понеделник следобед, а никой човек от града няма да ви

помогне. Особено след онова, което направихте с горкото куче на Фени.

— Фени ли? — попита Ар Джей. — Доколкото чух, името му е Джон.

— Джон Фенуик Незбит. Хубаво наследствено име. — Погледна презрително Дейвид. — Разбира се, не е като арънделските имена, подплатени с наследствени пари от едно време, нали?

За пръв път Ариел се приближи до решетките и се усмихна на адвокатата.

— Аз лично мразя кафе — произнесе тя с най-сладкия глас на света. — И, господин Ласитър, много добре разбирам нежеланието ви да повярвате на хора, които не са израснали на вашия красив остров. — Може би това ще ви склони да ни помогнете. — Тя свали пръстена си и му го подаде. Беше малък, но изящен — сапфир, обграден с диаманти. Сара предположи, че струва поне двайсет хиляди. Ариел се усмихваше мило, подавайки през решетките пръстена на адвокатата.

Сара затаи дъх. Мина ѝ през ума, че ще вземе пръстена и повече никога няма да го видят. Но той се усмихна на Ариел и се провикна:

— Айк!

Появи се един полицаи и отключи килиите. По-прекрасен звук от превъртането на ключа в ключалката Сара не беше чувала в живота си.

Щом вратата се отвори, тя се нареди да се затича към слънчевата светлина, но Ар Джей и Дейвид я задържаха, за да не се разделят четиримата.

— След като вие ще представлявате Незбит в понеделник, кой ще представлява нас? — попита Ар Джей.

Човекът огледа подигравателно Дейвид от главата до петите.

— Този има вид на адвокат в процес на развитие. Нека той да те защитава, а на останалите едно извинение и глоба ще свършат работа.

— Ариел в какво е обвинена? — изуми се Дейвид.

— Незаконно паркиране — отговори веднага адвокатът. — Беше в колата, паркирана върху стълбището на Съдебната палата. Целият град видя. Е, това е всичко, което мога да направя за вас в момента. Само в понеделник сутрин да сте на линия.

— Къде да отседнем? — попита Ариел. — Сър. Искам да...

Той ѝ се усмихна.

— Тук няма хотел, ако това имате предвид, но има пансион, който струва пари. Както ви е известно, вашите са конфискувани.

Той сви рамене.

— Това е незаконно! — възмути се Дейвид и направи крачка към адвоката. На Ар Джей му се наложи още веднъж да го задържи.

— Нека да ти дам един съвет, господин Богаташче от снобския Аръндел: затваряй си устата. Никого за нищо не питай. Знаеш ли как се коси морава? А как се боядисва къща? Намери си работа срещу храна и легло. В понеделник сутринта точно в девет да си тук и ще отговаряш на съдията само с „да, сър“ и „не, сър“. Плати си глобата, измитай се от Кралския остров и повече никога не припарвай тук. Ясен ли бях?

— Да, сър, той ви разбра — отговори Ариел бързо. — Всички ние ви разбрахме и ще постъпим точно както ни препоръчахте. Нали, Дейвид?

Сара видя как красивото лице на Дейвид се помрачи от усилието да се сдържа. Предполагаше, че никога нищо лошо не му се беше случвало в живота, и затова вярваше в добрината на хората. Сигурно вярваше и че ако разговаряш с някой човек, и му обясниш каква е работата, той ще разбере твоята гледна точка. Сара изпита желание да го прегърне и да го успокои.

Погледна крадешком към Ар Джей и забеляза какви усилия полага да не се отнася враждебно към адвоката, с което щеше да навреди на всички.

— Има ли вероятност да ни наложат друга присъда, освен глоба? — попита той адвоката, който вече излизаше.

Когато се извърна, лицето му изразяваше неприкрито злорадство. „Как се наслаждава само“ — помисли си Сара.

— Как не, разбира се. Може да ви осъдят на шест до осем месеца затвор. Зависи от настроението на съдията. И, разбира се, от обвиненията, които ще повдигна срещу вас.

— Вие не можете... — започна Сара.

Ласитър я прекъсна:

— Какво не мога, малка нюйоркская госпожичке? — Очите му бяха гневни, пълни с омраза. — Да изпратя един богаташ в затвора ли? Уверявам те, госпожичке, че нашият съд, макар и малък, е справедлив. Въпреки протестите ни плащаме данъци на американското

правителство, така че на книга сме под неговата юрисдикция. Докато вашите адвокати подготвят делото и докато нашият единствен съдия, който между другото е чичо на Фени Незбит, намери време да ги изслуша, ще се наложи да чакате присъдата си. Я ми кажи, господин Тузар — погледна той към Ар Джей, — нима ни мислиш за толкова тъпи, че да не можем да отлагаме насрочването на делото осем месеца и през това време да ви държим в затвора?

Ар Джей не отговори и адвокатът излезе, като се смееше.

Дейвид, Ар Джей и Сара се взираха със зяпнали усти към затворената врата, а умствените им способности блокираха. Осем месеца в затворническа килия!

И тогава Ариел тръгна към вратата, и другите я последваха. Групичката в приемната, която навярно беше цялата полицейска мощ на острова, самодоволно тържествуваше. Излязоха с високо вдигнати глави и без да издадат звук. Щом се озоваха навън, се спогледаха, хванаха се за ръце и хукнаха да бягат.

Тичаха по главната улица на острова към тесния път, който извеждаше на пристанището. Сара не знаеше на какво се надяват. Дали пък фериботът няма да бъде там, за да скочат в него, да отплават и да забравят, че този абсурд изобщо се е случвал?

Но когато стигнаха, кеят беше пуст. Пуснаха ръцете си с известно чувство на неудобство от детинската си постъпка и всеки един си намери местенце, за да се уедини и да дойде на себе си. Бяха в шок. Нямаха кола, нямаха пари и след два дни и половина трябваше да се изправят пред съдията.

СЕДМА ГЛАВА

— Защо се страхуваше толкова много от този остров? — попита Сара Ариел.

— Някой се е страхувал от острова ли? — попита Ар Джей, като погледна първо Сара, после Ариел. — Кой?

Сара кимна към Ариел.

— В Ню Йорк ми каза, че се ужасява от него, и не иска да ходи там.

Ар Джей се изправи и се загледа към океана, като че ли можеше да предизвика появата на ферибота, но освен няколко рибарски лодки, друго не се виждаше. Обърна се отново към Сара:

— Когато вие двете планирахте в Ню Йорк тази комедия, за да ме подмамите, че не сте, които сте, тогава ли тя ти съобщи информация, която беше длъжна да ми предадеш?

— Сигурна съм, че ако ти бях казала мнението на братовчедка си, щеше да се откажеш от намеренията си. — Ар Джей нищо не каза и Сара го погледна изпитателно. — Знаел си, нали? Ти направи проучванията сам. Обикновено не се заемаш с нищо сам, но сведенията за този остров събра без моя помощ. — Стана и тръгна към него. — Какво научи и защо не искаше аз да разбера? И защо не ми каза, че могат да възникнат проблеми?

Шефът ѝ погледна Дейвид и Ариел, като че ли търсеше подкрепа, но те го наблюдаваха заинтригувани.

— Споменавах се на няколко места в интернет, че хора, посетили острова, са имали проблеми, но не беше нещо, от което да се разтревожа.

— Но се разтревожи достатъчно, за да го скриеш от мен — отбеляза тя, като продължи да пристъпва към него. — Защо не ми каза?

— А ти защо не ми каза, че толкова много искаш да се махнеш от мен, че си готова да ме направиш на глупак и да нахлупиш тази тъпа перука, и да навлечеш тези дрехи? Какво е това жакетче?

— „Шанел“ — отговори Ариел. — Не обвинявай Сара, идеята беше моя.

— А тя нямаше нищо против. Затова ли беше толкова изморена през последните седмици? Ти и твоята братовчедка сте кроели планове как да ме изкарате идиот! За такъв ли ме смяташ, Сара?

— Не се нахвърляй върху мен! — палеше се Сара. — Двете с Ариел го измислихме. — Тя махна с ръка с изражение, което показваше, че въпросът е приключен. — Но какво сме направили, вече няма значение. По-важното е, че си скрил жизненоважна информация от нас и по тази причина сме в това положение сега.

— Ти нямаше да ме чуеш — каза той. — Откога се интересуваш от страшни истории?

— Той има право — намеси се Ариел. — Опитах се да те предупредя, но ти и мен не пожела да чуеш.

Сара седна на един камък и се загледа във водата.

— Грешката е моя.

Тримата мълчаха и тя ги погледна. Ариел и Ар Джей като че ли бяха съгласни с нея, Дейвид сви вежди.

— Бих казал, че е на Ариел. В края на краищата тя убеди госпожа Данкарк да накара съпруга си да...

— Какво? — извика Ар Джей. — Как си успяла да манипулираш човек като Чарли Данкарк? — Той млъкна и погледна Ариел замислено.

А тя на свой ред беше свела очи към ръцете си.

Дейвид се приближи и се обърна към Ар Джей:

— Да се обвиняваме един друг, няма да ни помогне. Трябва да измислим как да оцелеем през следващите няколко дни. Намираме се във враждебно настроен град, без пари и без връзка с останалия свят. А колкото до Ариел, да, тя ни предупреди.

— Но на мен никой нищо не ми каза — с мрачен тон отбеляза Ар Джей.

— Ти също премълча — сопна му се Сара.

— Помислих си, че е по-добре да не ме ругаеш.

— Сигурно си се почувствал късметлия.

— Вие двамата ще престанете ли за малко? — намеси се Ариел.
— Трябва да намерим къде да прекараме нощта. Какво ще кажете за

онази къща с табелата на прозореца? Сигурно ще можем да се спазарим.

— Да извадим наличните си средства и да видим с какво разполагаме — предложи Ар Джей.

— Аз имам часовник — съобщи Сара, разкопча тънката златна верижка и я сложи на камъка до себе си. Погледна Ар Джей. — Подарък ми е, така че не знам колко струва.

— Десет хиляди — каза той и сложи своя часовник до нейния. — Моят струва трийсет и девет долара. Или поне струваше толкова преди пет години, когато го купих.

Сара го погледна гневно.

— Подарил си ми за Коледа часовник за десет хиляди! — обърна се тя към Ар Джей. — Подобни подаръци не се правят на служители.

— Парите са си мои и ще правя с тях каквото си поискам. А ти — кимна той към Дейвид — имаш ли нещо?

Дейвид бръкна под ризата си и извади златна верижка.

— Струва неколкостотин — обяви той и я сложи до часовниците.

— Не знаех, че носиш верижка — погледна го Ариел.

— И да вярваш, и да не вярваш, но има много неща, които не знаеш за мен.

— Съмнявам се — отвърна тя, докато сваляше обиците от ушите си. — Диаманти. Струват около пет хиляди. Колието е дванайсет хиляди — продължи и се опита да го разкопчее. Когато Дейвид посегна да ѝ помогне, Ариел се обърна към Ар Джей:

— Бихте ли ми помогнали, господин Бромптън?

— Разбира се, мила — каза той и свали колието.

— Не му разрешавай да те докосва — сърдеше се Сара и продължаваше да гледа свирепо Ар Джей. — Искам да зная защо ми подари за Коледа часовник, който струва десет хиляди. Такъв подарък е неуместен.

— Харесваш го, нали? Точен ли е? Точен е. Носиш го всеки ден, откакто го получи, и тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е, че работя за теб и не е прилично да правиш толкова скъп подарък на една служителка. Такъв часовник ще купуваш на гаджето си.

— За бога, Ариел! — смая се Дейвид, когато тя по стави четвъртото си украшение до останалите. — С колко бижута си се

накичила?

— Като пресметна и халката на пъпа си ли?

И тримата я зяпнаха изумени.

Ариел се усмихна сладко.

— Какво имам на пъпа си е моя работа.

— Браво! — похвали я Сара. — Не ги оставяй да те командват.

— Знаеш ли — загледа я Ар Джей, — заприлича съвсем на Сара в този момент. Поглежда надменно в стил „ти пък кой беше“, когато не желае да ѝ досаждам.

— Кое е почти постоянно — отбеляза Дейвид.

— Точно така. — Ар Джей сведе клепачи. — „Не нарушавай спокойствието ми. Аз съм божествена, а ти — не.“

Дейвид се разсмя:

— Изигра го съвършено. Дори да не си приличаха толкова много, нямаше да се поколебая, че са роднини. А Сара дава ли ти да разбереш, че това или онова само тя е способна да го направи както трябва, без значение за какво се отнася „това или онова“?

— Непрестанно. Единствената ми защита е да я затрупам с работа. „Хей, щом толкова те бива в управлението на света, разрешавам ти да го управляваш.“ И само ако можеше да пише на машина...

— Да, и Ариел.

Двамата мъже се разсмяха. Седяха от двете страни на момичетата с кръстосани крака.

Ариел сграбчи купчинката бижута, като остави часовника на Ар Джей и верижката на Дейвид, а върна на Сара часовника ѝ. Без да си кажат дума, двете се изправиха, хванаха се за ръце и се отпавиха по пътя към града.

— Мразя ги — промълви Сара.

— И аз ги мразя — добави братовчедка ѝ, после въздъхна. — Макар и да не съм влюбена в женските задължения, трябва да измислим какво ще правим. Храна, спане, ей такива неща.

— И на мен нищо не ми хрумва, но нека да не го споменаваме пред мъжете.

Тя хвърли поглед през рамо и се разочарова, че те не бяха тръгнали след тях.

Ариел забави крачка, без да пуска ръката на братовчедката си.

— Според мен номерът, който скроиха днес на Ар Джей, не е необичайна практика. Чувала съм, че жителите на острова обвиняват разни хора в престъпление, което не са извършили, за да вземат пари от тях.

— Стана ми ясно, но бъди сигурна, че Ар Джей ще ги сложи на място. От утре тук ще кръжат хеликоптери и ще има цяла гвардия адвокати. Ще се обади на Чарли Данкарк и той ще оправи работата. Трябва да намерим къде да преспим и как да се нахраним, после...

— Почакай! Чувам хора!

Бяха застанали близо до кръстовището с главната улица на Кралския остров и чуха глъч, като че ли към тях идваше тълпа.

— Да не е някоя банда, тръгнала да ни линчува?

— Как можеш да се шегуваш след всичко, което ни се случи!

Доста време двете жени стояха вцепенени, загледа ни към улицата, която по-рано беше така призрачна, както и градът. Абсолютно обикновени хора, облечени абсолютно обикновено, се шляеха насам-натам. Някои отваряха магазините, други се разхождаха по улицата. Тичаха деца, вдигаха прах и майките им викаха по тях. Момичета, момчета, мъже и жени се движеха, смееха се, разговаряха. Нищо необикновено, с изключение на това, че никой не поглеждаше към тях.

Най-после мъжете ги настигнаха.

— Като че ли се е вдигнала завесата в театъра — продума Дейвид. — В един миг всичко притихва, завесата се вдига и сцената оживява.

— Твърде театрално за моя вкус. — Ар Джей се беше загледал в хората. — Не ни ли виждат? Или им е казано да ни пренебрегват.

— Предлагам да отидем в къщата с табелата „Стаи под наем“ и да видим дали ще можем да се настаним за през нощта — каза Ариел и разлюля златното колие с четири перли. — Според вас това ще ни плати ли няколко стаи за една вечер? Или за две.

— За една нощ е напълно достатъчно — отбеляза Ар Джей. — Утре ще намеря телефон и ще ви измъкна оттук. Какво ще кажете, милорд, милейди, ще играем ли в тази пиеса?

Ариел направи гримаса.

— Онова, което живо ме интересува, е, трагедия ли ще бъде или комедия?

— Животът е такъв, какъвто си го направим сами. — Тонът на Дейвид беше толкова приповдигнат, че Сара и Ар Джей изстенаха. — Добре, тук може би ще ни се наложи да работим малко по-усърдно, за да видим доброто. — Закри очите си с ръце. — Мога да си представя, че онова, което се случи, не се е случвало. Наистина ли ще се явим в съда по обвинение в убийство на куче?

— Не — отговори твърдо Ар Джей. — Само да се свържа с моя адвокат и той ще изпрати половин дузина мъже, и ще удави цялата полиция в актове и призовки.

Погледна към Сара и леко ѝ се усмихна, за да я увери, че събитията ще се развият точно както е предупредила ченгетата.

Сара се извърна, за да не забележи доволното ѝ изражение. Познаваше начина му на мислене. Е, може би сгреша, като заплаши полицаите тук, на малкия Кралски остров, но подобно поведение беше наблюдавала у Ар Джей и затова постъпи така. Той притежаваше власт и знаеше как да я използва. Вярваше, че Ар Джей ще ги спаси от тази нелепа ситуация.

— Ще отидем ли в къщата със стаи под наем? — попита Сара. — Или ще останем тук — продължи тя и тогава стомахът ѝ изкъркори. — Извинете.

— И моят стомах си мисли, че гърлото ми е прерязано — отбеляза Ар Джей и изненада Сара. Обикновено внимаваше да не проличи къде е израснал и по тази причина никога не се изразяваше с поговорки като тази.

— Дали се продава козметика в този град? — поинтересува се Ариел. — „Ланком“ или „Есте Лаудер“.

— Или „Мейбелин“ — предложи Сара.

Вървяха по главната улица към къщата с табелата.

Хората се усмихваха, но никой не се заглеждаше в тях. Всичко изглеждаше толкова нормално, че с всяка минута събитията от деня се замъгляваха.

— Наистина ли бяхме в затвор? — попита тихо Сара.

— Да не сме си го въобразили?

Ариел погледна братовчедка си, сякаш е изгубила ума си.

— Нямаме кола, нито пари. Трябва да прекараме нощта, а нямаме дрехи и тоалетни принадлежности. Откъде ти хрумна, че сме си го въобразили?

— Толкова е... как да кажа... нормално, струва ми се.

— Изобщо не е нормално — възрази Ариел. — В един момент градът е абсолютно безлюден, в следващия се изпълва с хора, които правят всичко възможно да не ни поглеждат.

— Тя има право — подкрепи я Ар Джей. — Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

— Напълно съм съгласен — присъедини се Дейвид.

Сара въздъхна.

— Толкова съм щастлива, че няколко дни няма да ходя на работа, че... — Тя млъкна и погледна Ар Джей.

— Съжалявам.

— Не е необходимо — успокои я той. — Аз също се радвам на тези няколко дни ваканция. — Пред тях се появи къщата с избелелия надпис. Ар Джей се обърна към Дейвид:

— Да се хващаме на работа. Имам много способна секретарка, но...

— Но не може да пише на пишеща машина и да стенографира — допълни Сара.

— Да. За сметка на това има силна памет. По-добра е от всичките онези говорещи машинарии, на които трябва да им вкараш текста.

— Ами тогава защо недоволстваш? — попита Дейвид, отваряйки портичката пред къщата.

— Тя ме мрази. Просто ме мрази. В повечето случаи, когато я попитам нещо, дори не ми отговаря.

Дейвид остави другите да влязат през портата и погледна Сара.

— Вярно ли е? Секретарката му мрази ли го?

Тя само се усмихна и тогава Ар Джей се разсмя.

— Видя ли какво имам предвид.

Изкачиха стълбите към верандата на старинната къща и Ар Джей почука на входната врата. Не се чуваше никакъв шум.

— Собственикът сигурно е на улицата заедно с другите жители на острова и се прави, че уж не е той — каза Ариел.

Сара вдигна ръка да почука още веднъж и в този миг вратата отвори една жена, при което и четиримата изгубиха дар слово. Беше висока, хубава, около четирийсетте. Носеше панталони от тънка памучна тъкан и риза. Съвсем обикновени дрехи, ако не бяха толкова впити в тялото. Беше завързала на възел краищата на ризата, така че се

подаваше стегната, загоряла плът. Панталоните бяха така опънати на ханша, че ако имаше татуировка, можеше да бъде разгледана.

Изражението ѝ беше особено похотливо. Гледаше двамата мъже и им се усмихваше пламенно. Жените се отдръпнаха, а мъжете пристъпиха напред.

— Здравейте — изрекоха в един глас Дейвид и Ар Джей. Бяха застанали пред Сара и Ариел и те не виждаха какво става. — Дойдохме да... — отново започнаха те.

Жената се засмя:

— Зная кои сте и се досещам защо сте дошли. Моля, заповядайте, но не обръщайте внимание на външния ми вид. Тъкмо боядисвах задния коридор.

Дейвид и Ар Джей прекрачиха прага, без да свалят очи от жената, както и тя от тях.

Ариел погледна Сара. Чудеше се дали ще поканят и тях.

— Ако не се опита да влезе във ваната с мен, не ми пука как изглежда — прошепна Сара и последва мъжете.

Щом и четиримата влязоха, жената се представи:

— Аз съм Филис Ванкарън. Добре дошли на Кралския остров, макар да предполагам, че ви се иска кракът ви да не е стъпвал тук. — Обърна се и тръгна по коридора, като им направи знак да я последват. — Тъкмо направих чай. Ще пиете ли?

Двамата мъже на практика тичаха след нея, но братовчедките се спряха.

— Харесвам Лари Ласитър — адвокатата, повече от нея — измърмори Ариел.

— Сигурна съм, че е добра жена и няма други на мерения, освен да ни нахрани и да ни даде подслон.

Ариел ѝ хвърли недоумяващ поглед и Сара се захили.

— Ако има кастинг за ролята на царицата, която пита огледалото коя е най-красива на земята, и после убива принцесата, защото е по-красива от нея, ще избира тази жена.

— Хайде, момичета — извика ги Филис през рамо. — Докато се мотаете, чаят ще свърши.

— Според теб на кого е хвърлила око? — прошепна Сара.

— На Дейвид — отговори, без да се замисли, братовчедка ѝ. — Хвърлила е око на Дейвид.

— Не разбирам защо. Ар Джей е по-умен.

— Не се интересуваш от ума, когато искаш да си легнеш с някого.

— Вярно е, но после идва утрото — отбеляза Сара.

Двете жени влязоха в кухнята и завариха Ар Джей и Дейвид, седнали на голяма дъбова маса да пият студен чай във високи чаши.

— Започнах да мисля, че сте се загубили — обърна се към тях Филис, а гласът ѝ напомняше мъркане.

— Имате ли телефон? — попита Сара.

— Вече казах на Ар Джей, че в момента на острова нито един телефон не работи. И няма да работят още десетина дни. Някакъв траулер е скъсал кабела.

— Филис напълни чашите с лед и чай. — На Кралския остров сме съвсем модерни. Имаме телефони, даже интернет, но точно сега сме като в Средновековието. Средновековие, но с електричество все пак и тоалетни с течаща вода. — Погледна Ар Джей и Дейвид, като че ли е казала нещо много остроумно. Те се разсмяха, за да оправдаят очакванията ѝ.

— Имате ли свободни стаи? — попита Ариел.

— Скъпа, както виждаш, имам главно стаи, безброй стаи. Всичките се нуждаят от боядисване, ремонт, но са мои.

Мъжете отново се разсмяха на предполагаемото ѝ остроумие.

Сара се усмихна пресилено:

— И каква ви е таксата?

— Каквото имате. А може да ми пратите и чек, когато се приберете. Сговорчива съм. — Погледна Ар Джей с премрежени очи. — Приличате на мъж, който си плаща сметките.

— Да, плащам ги — отговори с дрезгав глас той. — Всъщност Сара ги плаща, а аз внасям парите в банката.

Филис погледна Сара.

— Значи работите за него. Помислих ви за любовни двойки. — После се обърна към Дейвид: — А вие? Женен ли сте?

— Сгоден е за мен — твърде високо се намеси Ариел.

Филис я огледа от глава до пети.

— Интересно. Вие двете много си приличате. Едва ви различавам. Предполагам, че сте сестри.

— Братовчедки — уточни Ариел. — Има ли къде да се освежа?

— Питате за тоалетната, нали? Тук не се превземаме. — Лицето на Ариел пламна, когато погледна Филис, но тя като че ли не забеляза. — Елате да ви покажа стаите. Настаних ви в апартамента на бавачката. Дано да ви хареса. Мъжът, който е построил тази къща, имал осем деца и не е искал нито да ги вижда, нито да ги чува, затова апартаментът е на тавана. Има климатици и няма да ви е горещо. Спалните са две, с една голяма баня, и малка всекидневна. Хайде, елате с мен.

Ариел и Сара първи излязоха от кухнята, но мъжете минаха пред тях, за да вървят след Филис. Когато се заизкачва по широкото стълбище, тя полюшваше ханша си почти от стената до парапета. Веднага след нея бяха Ар Джей и Дейвид със залепени за задника й очи. Даже магьосник измамник не би могъл така да ги хипнотизира.

Ариел задържа Дейвид за ръката.

— Тя каза: „Настаних ви в апартамента на бавачката“.

— Така ли? — попита той.

— Намекна ни, че е знаела за идването ни. Настанила ни е там горе по някаква причина.

— Ариел — изрече Дейвид подчертано търпеливо, — зная, че онова, което ни се случи, е ужасно, но не вярвам целият остров да е толкова зловещ, колкото ти си мислиш. Ако живеехме през деветнайсети век, може би, но не и днес.

— Толкова си прав, Дейвид. Какво съм си помислила ли? В наши дни няма ужасяващи убийства и престъпления. Всички серийни убийци са заловени. Всички престъпници са в затвора. На това отгоре ти учи в университет, а аз изостанах в нашето заспало градче, така че какво ли бих могла да зная! — Мина пред него и продължи по стълбите нагоре.

Дейвид вдигна отчаяно ръце и продължи след нея.

ОСМА ГЛАВА

Докато се качваха, Ар Джей прошепна на Сара:

— Вие двете престанете да се мръщите. Погледнете от добрата страна.

— Като теб и Дейвид ли? — отвърна тя и тръгна редом с Ариел.
— Колко я мразиш?

— По скала от едно до десет ли? Около хиляда.

— А аз — милион.

— Погледни ги — каза Ариел. — Приличат на ергени от анимационен филм, които точат лиги по нея.

Филис Ванкарън преливаше от панталоните и ризата си и мъжете се напрягаха да видят онова, което не се показваше, а то не беше много.

— Чудя се защо ни настани на тавана — попита Сара и като стъпи на една скърцаща дъска, добави: — По-добро е от алармена система.

На втория етаж Филис им показва спалнята си. Беше грамадна, леглото беше с балдахин от фина материя.

— Този плат струва поне двеста долара метъра — прошепна Ариел на братовчедка си, — а в салона мярках три стола истински Хеплуайт със съвсем нова тапицерия.

— Ако няма нужда от пари, тогава защо взима квартиранти?

Ариел кимна към Дейвид.

— Според теб Дейвид ли си е заплюла? — ахна Сара.

Пред тях Филис и мъжете се бяха спрели и си говореха.

— Боже мой! — удиви се госпожа Ванкарън и се обърна към Ариел: — Какъв поглед!

— Не обръщайте внимание на Ариел, притеснява се за понеделник — каза Ар Джей. Зад гърба на Филис даде знак на Ариел да бъде по-дружелюбна.

— Ах, за това ли! — разпери ръце госпожа Ванкарън и седна на един от двата малки дивана. Мъжете седнаха срещу нея с изцъклени

очи. — Предполагам, че сте любопитни.

Сара и Ариел се настаниха на фотьойли с тапицерия на зайчета и всички се заслушаха в разказа на жената. Докато тя говореше, Сара оглеждаше стаята. На прозорците имаше решетки — за да предпазват деца или за да няма откъде да излязат те? От един затвор в друг ли попаднаха?

Най-напред госпожа Ванкарън им разказа за себе си, като спомена, че не е родена на Кралския остров. Омъжила се за по-възрастен човек от Пенсилвания и когато той починал, тя с ужас разбрала, че е завещал всичко на първата си жена. Филис получила само някаква стара къща на остров, откъдето бил баща му, и малка застраховка. Била достатъчна, за да живее, но недостатъчна, за да се забавлява.

— Нали знаете какво имам предвид? — попита тя и двамата мъже закимаха енергично.

Сара и Ариел се спогледаха. Не повярваха на нито една дума. След това Филис им каза, че Фени Незбит е пропаднал тип и лъжец, но е роднина на съдията, а семейство Незбит живеело от векове на острова.

— Та ви казвам, че делото може да се развие и тъй, и тъй.

— Защо днес в града нямаше жива душа? — попита Сара.

— Празникът на града — Деня на кита — усмихна се тя. — Островът е малък, всички се познаваме и обичаме да се събираме. Представете ли си колко бяхме изненадани, когато се върнахме и научихме какво се е случило.

— Ласитър каза, че имало свидетели, които щели да потвърдят нашето... — На Ар Джей повече не му се говореше.

— Може би е имало, но вие попитахте ли хората на шерифа за тях? — Филис изглежда намекваше, че свидетелите не са били там, където е трябвало да бъдат.

— Всъщност няхаме възможност да говорим с когото и да било — каза Дейвид.

— Ако бях на ваше място — изрече домакинята заговорнически, — нямаше да се разтревожа много. Сигурна съм, че в понеделник съдебният следовател ще отхвърли обвиненията. Също така съм сигурна, че от полицията знаят, че не сте убили куче. Случвало се е да

имаме проблеми с външни хора, затова полицаите се стараят да бъдат внимателни.

— Защо полицаите са подозрителни към външни хора? — попита бързо Сара.

Филис махна с ръка, сякаш това не е важно, погледна Ариел и се усмихна.

— Виждам, че сте чули някои от онези скандални истории за нас. Ние наистина сме порочни хора — каза го като на шега.

— Какви истории? — попита Ар Джей и най-после се облегна удобно. Беше светски човек, врял и кипял, и беше виждал много жени с вулгарно сексуална притегателна сила като тази тук, но Дейвид я гледаше със зяпнала уста.

— О, знаете. — Госпожа Ванкарън се размърда на мястото си така, че гърдите ѝ да се разиграят.

— Не, не зная.

Ар Джей я загледа с присвити очи. Сара изпита желание да му приложи някоя хватка. Дали не беше започнал да вниква в скрития смисъл на думите ѝ? Досеща се какво има под дрехите ѝ, нищо повече.

Жената погледна Сара, после — Ариел.

— Да не би да твърдите, че не сте чували как отвлечаме посетители от сушата? — Усмивката ѝ имаше за цел да придаде невинност на погледа ѝ, но след като две трети от гърдите ѝ бяха изложени на показ, ефектът се изгуби. — Според тях ние арестуваме туристи и ги държим в затвора с години.

Ар Джей вдигна вежда и я погледна.

— А не е ли вярно?

Тя сви рамене, при което дясната ѝ гърда почти изхвъркна от ризата. Сара видя сутиена ѝ и можеше да се закълне, че е от най-изискана френска марка. Ако беше разорена, как си купуваше френско бельо?

— Имам малко работа, пък и зная, че вие също имате свои намерения.

Погледна похотливо мъжете, сякаш непременно щяха да вдигнат оргия, щом тя излезе.

Когато се изправи, двамата скочиха на крака и Сара се изплаши, че ще я помолят да остане.

— Засега друго няма — каза Филис. — Съжалявам за багажа ви, но ще си го вземете.

— И колата, и парите ли? — попита Сара.

— А къде да вечеряме? — поинтересува се Ар Джей.

— О, горките ми сладурчета — измърка тя към мъжете, без да отговори на Сара. — Ако можех да готвя, щях да ви приготвя приказна вечеря. — Погледна многозначително, за да подсказе, че има други таланти за сметка на готвенето. — Идете в кръчмата и им кажете да впишат храната ви в моята сметка.

Когато излезе, двамата се отпуснаха на дивана, замаяни от щедростта ѝ.

Десет минути по-късно четиримата слизаха по стълбите, но по едно време Сара изостана.

— Къде се мотаеш? — прошепна Ариел.

— Броя стъпалата, за да видя кое скърца. Ако ни се наложи да се чупим от тук, трябва да знаем как да избегнем тази старовремска аларма.

— Как се сети! Браво! Прикривай ме — продължи Ариел. — Ще свърша една работа.

— Ти... — започна Сара, но тя вече се връщаше на горе на пръсти.

Когато излязоха, Дейвид се огледа:

— Къде е тя?

— В тоалетната — отговори Сара.

— Навира си носа някъде, нали? — попита Дейвид.

— Наистина не зная. Чудя се защо хората тук наричат един обикновен американски ресторант кръчма, както в Англия? — попита тя, за да смени темата.

След пет минути Ариел се появи на вратата и Сара се затича към нея.

— Какво направи? — прошепна тя.

— Искях да пробвам телефона, който зърнах в нейната спалня. Нямаше сигнал. Чух я, че идва, и не успях да проверя дали не е изключен от контакта.

— Моля те, бъди по-внимателна. Никак не вярвам на тази жена — разтревожи се Сара. — А къде си се научила да се прокрадваш така?

— Когато имаш майка като моята, се научаваш да се прокрадваш и да лъжеш. Много съм добра и в двете дисциплини. Чакайте! — извика тя на мъжете и побърза към тях.

Ар Джей спря и подаде ръка на Сара. Тя я хвана.

— Ще се оправим — каза Дейвид. — След една хубава вечеря...

— Яж, пий и се весели — изрецитира Ар Джей.

— Защото утре чака те смъртта — довърши Сара.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се озоваха в ресторанта, който местните хора наричаха кръчма, и четиримата се усмихнаха. Интериорът беше копие на английска кръчма до най-малките подробности и естествено с грамадна камина, в която се побираше човек в цял ръст. Времето беше горещо и тя не гореше, но веднага си представиха колко е хубаво, когато в нея има огън.

Сервитьорката се държеше, сякаш често обслужва странници. Никой от другите посетители не ги погледна. Сякаш не съществуваха. Ариел и Сара седнаха една до друга, мъжете се настаниха срещу тях.

Сервитьорката им подаде листове с менюто със старомодни орнаменти. Мъжете си поръчаха бира, Сара — джин с тоник, Ариел — газирана вода с парченце лимон.

— Мисля си какво ни пречи да си прекараме добре времето на острова — каза Дейвид, когато сервитьорката си отиде.

— И как да си прекараме добре — като участваме в комедията „Без пари“ или в трагедията „Предстоящият съдебен процес“? — попита Сара.

Дейвид с нищо не показва, че я е чул.

— Срецнахме добър човек, имаме открита сметка и в понеделник ще се махнем от острова. Един ден ще си спомняме за тези дни като за приключение.

Сервитьорката им поднесе питиетата и когато до слуха ѝ не можеше да достигне какво си говорят, Сара се обади:

— Не вярвам на тази жена Ванкарън. — Двете момичета избухнаха в смях, защото казаха в един глас едно и също нещо.

— Хайде, хайде, защо съскате — подхвана ги Ар Джей. — Ревнувате.

— От кого? — попитаха Ариел и Сара и пак се разсмяха, защото възкликнаха отново в един глас.

— Бяхме много добри в размяната на ролите — отбеляза Сара.

— Бяхте неузнаваеми — каза Ар Джей. — Въпреки че ми харесват новите ти дрехи и прическата на перуката. Намират ли се с червена коса?

— Това няма значение — отговори Сара — и недей да спориш. Ние с Ариел не вярваме на тази жена и не я харесваме.

— Всяка нейна дума е лъжа — добави Ариел.

Ар Джей погледна Дейвид.

— Тя отвори ли си устата? Не я чух да говори.

— А аз си помислих, че е глухоняма — продължи Дейвид. — Не чух нищо да казва, но жестовете ѝ бяха прелестни.

— Колко сте жалки — произнесе се Сара.

— Наистина сте жалки — каза Ариел. — Всяка жена може да се облече по този начин и да изглежда както видяхме, но една дама...

Тя млъкна, тъй като и Дейвид, и Ар Джей се бяха вторачили многозначително в бюста ѝ. Нито Ариел, нито Сара бяха плоски като дъски, но пък и не страдаха от бремето на гърди като пъпешки.

Ариел остана невъзмутима.

— Откъде според вас е изкопала пластичен хирург на този остров? — попита с подигравателна невинност тя.

— Сигурно си ги е направила в Калифорния — допълни Сара. — Нали знаете, там за пръв път изпробваха импланти. Чудя се с какво са пълни! С някаква отровна пихтиеста маса. Може би ѝ е време да ги провери.

— Престанете вече — захили се Ар Джей. — Решихте ли какво ще си поръчате?

— Морски деликатеси — отговори Сара.

— Да, как не се досетих — каза Дейвид и със Сара се спогледаха усмихнати. Засмяха се, защото в менюто, освен морски деликатеси друго нямаше.

— Я да видя — зарадва се тя на вниманието на Дейвид, — има пържени раци, миди, риба, варени раци, миди, риба, печени на скара раци, миди, риба. Или пък смесват риба, раци, миди и ги пекат в малка тавичка.

Дейвид очевидно се забавляваше.

— Не можете ли просто да кажете какво предпочитате без излишни коментари — прекъсна ги раздражено Ар Джей.

Дейвид я гледаше със засмени очи и Сара сложи пръст върху менюто, прокара го надолу и погледна:

— Номер осем. Пържени калмари, камбала и скариди.

Дейвид постъпи по същия начин и тя попита:

— Какво ти се падна?

— Стриди — отвърна той с дълбок, прелъстителен глас, загатвайки за сексуалния апетит, който стридите уж били засилвали. Сара разбра намека и се засмя. Гневният поглед на Ар Джей повишаваше настроението ѝ, а след събитията през деня чувстваше нужда от разведряване.

— Стриди... — повтори тя. — О, да. Нека бъдат стриди.

Появи се сервитьорката и тя млъкна. Дадоха поръчката си и щом тя се отдалечи, Сара погледна Дейвид, за да продължат със закачката, но Ар Джей се наведе към Ариел:

— Искам да чуя какво знаеш за този остров.

Ариел хвърли поглед около себе си, като че ли целият ресторант ги слушаше.

— Казаха ми, че правят разни постановки на хората също както на нас.

— Нещо друго?

— Това не е ли достатъчно?

— Достатъчно е. В интернет сведенията са идентични. Предположих, че знаеш нещо повече.

Сервираха им и докато се хранеха, избягваха темата за тяхното опасно положение, но им беше трудно.

Сервитьорката дойде, за да си поръчат десерт. Сара преяде, но се питаше дали това не е последната храна, която ще видят в живота си. Освен това трябваше да кажат на сервитьорката, че вечерята им е за сметка на госпожа Ванкарън. Кредитът ѝ голям ли беше? Или ще се наложи да мият чинии, чудеше се тя.

Когато сервитьорката донесе ябълков пай за мъжете и остави на масата сметката, Ар Джей ѝ каза да я впишат на името на Филис Ванкарън. В този миг Сара си помисли, че ще дръпне чиниите с пая. Тя сви устни, намръщи се и каза, че могат да се нахранят за чужда сметка само веднъж и в никакъв случай повече. Оттегли се оскърбена и тогава за пръв път хората в ресторанта обърнаха погледи към тях. Сара се притесни и ѝ се прииска да стане невидима.

И четиримата се умълчаха. Сара взе вилица и си бодна парченце пай от чинията на Дейвид.

— Да бях си поръчал още нещо за пиене, преди да ѝ бях казал — измърмори Ар Джей и Сара се усмихна.

— Добре, че не се обяснявахме, преди да сме вечеряли — добави Дейвид и Сара се усмихна още повече.

— А утре как ще се нахраним? — попита Ариел.

Отново се умълчаха и тогава Ар Джей взе химикалката на келнерката и извади една салфетка от металния пръстен.

— Да направим списък кой какво умее да прави. Може би ще си намерим работа, за да се изхранваме няколко дни.

— Значи ще работим за храна и легло, точно както ни заплаши Ласитър — припомни им Дейвид и по изключение Сара хареса наивния му ентузиазъм.

— Мога да кося морави — започна Сара. — Кося морави фантастично, никой на планетата не може да се мери с мен. Дори фигури оформям в тревата. Веднъж написах инициалите на едно дете.

Когато млъкна, другите я гледаха.

„Косене на морава“ написа Ар Джей, но почеркът му беше толкова нечетлив, че Сара взе химикалката и салфетката от ръцете му и написа ясно „Косене на морава“.

Погледна Ар Джей:

— Ти можеш да зидаш.

Той направи гримаса и тя разбра, че гордостта му е накърнена. Можеше да прави сделки за милиони долари, но на Кралския остров подобен занаят не се практикуваше. Изведнъж с пределна яснота осъзна колко е сериозно положението им. Погледна салфетката с двете точки. Как стигнаха дотук? Какво сториха, за да го заслужат? Ами ако съдията признаеше Ар Джей за виновен?

И пак Дейвид разведри обстановката.

— Сара — обърна се той към нея важно, — навярно шефът ти е зидал, когато е бил по-млад, но сега, с това наднормено тегло, едва ли ще е в състояние.

Сара зяпна Дейвид шокирана. Белята ли си търсеше? Да не би да искаше Ар Джей да го натупа навън? Но Дейвид ѝ намигна и тя схвана шегата.

— Виж какво, хлапе — каза Ар Джей, — още ме бива цял ден да бачкам, а това така наречено наднормено тегло е само латентни мускули.

Разсмяха се. Латентни мускули!

Ар Джей погледна Сара и тя разбра, че на него му е ясно желанието на Дейвид да ги развесели и че му е благодарен.

— Запиши ме за зидария и за всякакъв вид строежи. — После насочи вниманието си към Дейвид: — А какво може да прави синеокият чаровен атлет?

— Запиши в твоя списък, че аз мога да давам консултации по висша мода — нареди Ариел.

— Моля! — изуми се Сара. — Нима се каниш да ги съветваш какъв тоалет да си изберат за официални приеми — на „Долче и Габана“ или на „Армани“!

Ариел не се усмихваше.

— Ще уча Филис Ванкарън да се облича подходящо за възрастта си.

Сара се засмя. Хвана се на въдицата на братовчедка си.

В този момент някакъв мъж мина покрай масата им, залитна, но успя да се хване за ръба, преди да падне. Беше нисък, мършав, грозен, носеше бира и в погледа му си личеше безпогрешно пияницата.

Сара отдръпна салфетката списък, преди мъжът да се закрепил за масата.

— Ами тъй де — изпелтечи мъжът. — Дръпни се по-далеч от мен, госпоице. Първокачествена стока кат теб няма работа до таквиз кат мен.

Тя седеше с наведена глава.

— Да се махнеш от нея ли искаш? — чу заплашителния глас на Ар Джей.

Погледна към него и видя, че се кани да стане и да погне мъжа, но Дейвид се мъчеше да го удържи на мястото му.

Пияният застина до масата, примигвайки. Не преставаше да мести поглед от Ариел към Сара и обратно. Сара се досети, че с перуката на Ариел двете си приличат като близначки.

Усещаше напрежението на двамата мъже на масата и се изплаши да не направят нещо необмислено. Обърна се към бара за помощ, но

всички с подчертано безразличие бяха свели погледи, все едно нищо не се случва и други хора в кръчмата няма.

Тъкмо щеше да стане и да се опита да го уговори да се разкара от масата им, когато той се изпъна с усилие, но запази равновесие и отиде на бара.

Всички въздъхнаха с облекчение. Сара хвърли поглед наоколо и видя, че хората започнаха отново да се хранят. Страшно се ядоса. Сякаш каквото и да им се случеше, си го заслужаваха. Ар Джей срещна погледа ѝ. Той също беше забелязал апатията на посетителите.

— Само от многовековни кръвосмесителни бракове се ражда подобна издънка — отбеляза Ар Джей и всички се позасмяха. Мъжът наистина беше потресаващо грозен: слаб като чироз и с грамадни щръкнали уши. Кожата му беше жълтеникава, страните — изпити, обрасли със сива четина.

— На колко години е според теб? — попита Дейвид. — Смятам, че не е на повече от четирийсет и пет, но изглежда много по-възрастен. От тежкия живот на острова предполагам.

В следващата минута вратата се отвори и влезе някакъв мъж. Лицето му беше зачервено, като че ли току-що се завръща от открито море. Сара и Дейвид седяха с лице към бара и видяха как си поръча бира, после тупна с все сила пияния по гърба.

— Спечели ли вече ново куче, Фени? — попита високо.

В ресторанта настъпи тишина и барманът кимна към тях, без да вдига глава. Когато мъжът забеляза Дейвид и Сара, лицето му стана отблъскващо мораво и той се втурна навън, без да дочака бирата си.

Би било неточно да се каже, че е съвсем тихо. Сара дочу поскърцване по линолеума. После шумът дойде откъм бара, но тя не се обърна, за да види какво става. Беше им ясно, че извличат така наречения Джон Фенуик Незбит навън.

Сара хвърли поглед на Дейвид и видя, че дори той се е умърлушил.

— Срещу това ли ще се изправим? — прошепна той. — Нима е възможно съдията да повярва на него, а не на нас?

— Хайде — подкани ги Ар Джей, — да се махаме оттук.

С високо изправени глави, гледайки право пред себе си, тръгнаха да излизат от ресторанта. Сара усети как хората едва се сдържат да не ги зяпат.

Насочиха се бавно към пансиона.

— Ако ни отнеха всичко, което имахме, заради отрепка като тази... — Ариел не довърши мисълта си.

— Тогава няма съмнение, че работата е нагласена — добави Ар Джей.

Сара го погледна и забеляза, че очите му са се изцъклили, но не знаеше от страх или от гняв. Той беше обвиняемият. Той щеше да понесе последствията, ако... ако... Не можа да понесе мисълта за последствия.

— Утре — промълви тя — трябва да направим всичко възможно да се махнем от този остров. Няма да се явим в съда. Съгласни ли сте?

— Окуражаваш ли ни? — попита Ар Джей, но се усмихваше.

— Дейвид е по тази част — пошегува се Сара.

— Проверих телефона на госпожа Ванкарън, но той не работи — съобщи Ариел.

Мъжете я погледнаха. Тя сви рамене.

— Точно преди да тръгнем за ресторанта, го проверих. Можех да се скрия и да разбера нещо повече, но чух, че се качва по стълбите.

Сара се обърна към Дейвид:

— Все така ли се крие и си вре носа, без някой да я усети?

Дейвид ѝ се усмихна унило.

— Безброй пъти се е налагало да се преструвам, че разговарям с нея, а в действителност нямам представа къде се намира в момента. Ако майка ѝ прави нещо, за което не иска Ариел да разбере, можеш да се закълнеш, че Ариел се крие наблизо и подслушва.

— Много интересно — погледна Ар Джей Ариел с възхищение.

— Предлагам да се насним добре, а на сутринта да си потърсим каквато и да е работа — каза Сара. — Както стана ясно, тук се яде главно морска храна и сигурно има много рибарски лодки.

— Ще отвлечем някоя — съгласи се Ар Джей.

— Превъзходна идея — подкрепи ги Дейвид. — Струва ми се най-разумно утре да се разделим и всеки да потърси начин да се доберем до сушата. Или как да се обадим. Не може да няма радиостанция на този остров или нещо подобно.

— Сигурна съм, че във всяка къща има телефон — каза Ариел, — но няма да ни пуснат да припарим до него. Ако мога да се обадя на

някаго, ще се обадя на майка ми. След броени минути армията на Съединените щати ще окупира острова. ФБР също.

— Аз ще се обадя на моя адвокат — рече Ар Джей. — Толкова много му плащам, че ще дебаркира с военноморския флот.

— Аз съм с Ариел — намеси се и Дейвид. — Ще се обадя на майка й. Тя ще мобилизира и НЛО, ако се наложи.

Усмихваха се, дори се смееха и се обърнаха към Сара с въпрос. А тя на кого ще се обади? За какво ще помоли? Шефът си ли ще повика на помощ? Тя извърна поглед от тях и каза:

— Погледнете! Нейна светлост е оставила фенера на верандата да свети.

— Червен ли е? — попита Ариел безизразно и всички се разсмяха.

Сара хвърли поглед към шефа си, който изглеждаше потънал в мисли. Дейвид и Ариел забързаха към къщата, която започна да им прилича на убежище по време на буря, но Ар Джей задържа Сара за ръката.

— Съсипах те — каза меко.

— Разбира се, че не си — отвърна тя и издърпа ръката си. — Загазил си много повече от мен.

— Но преди всичко аз пожелах да дойдем на острова. Аз...

Тя се смути от думите му и не намираше какво да отговори.

— Сара — започна той, но тя се извърна и в този миг госпожа Ванкарън отвори вратата. Носеше неглиже и халат от зелена коприна, надиплена като облак около нея, прозяваше се и се държеше като невинна девица, която не съзнава своя сексапил.

— Не очаквах, че ще се забавите до толкова късно.

Когато влязоха, Дейвид й съобщи:

— Срегнахме онзи човек Незбит.

— Страхувах се, че точно това ще се случи — каза тя. — Той кисне в кръчмата доста често.

Сара я наблюдаваше внимателно и много добре видя, че срещата с Незбит не е изненада за нея. Някой вече я бе осведомил. „Как?“ — зачуди се тя. Дали на острова нямаше локална телефонна централа? Или някой беше изтичал, за да й съобщи, фактът, че беше предупреждена, я убеди, че жената участва в интригата. Дял от сумата, която Ар Джей щеше да плати в понеделник ли щеше да вземе?

Ар Джей мина напред.

— Не вярвам, че показанията на подобен човек ще се вземат под внимание в съда.

— Не го подценявайте — предупреди ги Филис. — Семейството му живее от много поколения на Кралския остров, освен това е богат.

— Богат! — учуди се Ариел. — Няма вид на богат човек.

Госпожа Ванкарън я изгледа, после се усмихна.

— Облеклото му не е изискано, но има пари.

— И откъде ги има? — попита Ар Джей. — От кучета и туристи ли?

Филис се подсмихна.

— Засегнахте една от най-големите мистерии на този остров. Фени не е работил и ден след трийсет и втория си рожден ден. Прави само бебета, но пари има. Какви ли не истории мога да ви разкажа за... — Замлъкна и се прозя, при което едва не излезе от неглижето си.

— Извинете, капнала съм от умора. Отивам да си легна.

След това се изкачи по стълбите до спалнята си, влезе и затвори вратата.

— Каква невъзпитана жена! — заключи Ариел с тон, от който невъзпитанието прозвуча като най-презряното престъпление на света.

Сара не знаеше как са другите, но тя се чувстваше толкова изморена, че щеше да се просне на стълбите и мигом да заспи.

Дейвид ѝ се усмихна.

— След теб.

Когато се озоваха в апартамента си, застанаха пред спалните, без да предприемат нищо.

— Давам кралството си за четка за зъби — изрече Сара.

— Да помоля ли Филис да ти заеме нейната? — попита Ар Джей.

— Ако влезеш в спалнята на тази жена, няма да излезеш жив оттам — каза Ариел абсолютно сериозно.

— Струва ми се интригуващо — отвърна ѝ Ар Джей.

Сара беше много изморена, за да обръща внимание на мъжките желания към тази противна жена, и направи стъпка към банята, но Ариел я изпревари и затвори вратата пред нея. Тя се облегна на вратата и въздъхна.

— Как ще разпределим спалните? — поинтересува се Ар Джей.

Дейвид придоби озадачено изражение, но Сара знаеше какво има предвид шефът ѝ.

— Момичета и момчета поотделно — обясни тя.

— Жалко! — оплака се Ар Джей и Сара се засмя. И тримата стояха точно пред вратата на банята и чуваха всичко, което Ариел правеше вътре. Пусна водата от тоалетното казанче. Сара се отмести.

— Преди да вляза, ми напомнете да бъда по-безшумна от обикновено.

В следващата секунда чува ясно тупване. Прозвуча, като че ли Ариел е паднала.

— Ариел! — извика Сара през вратата. — Не получи отговор. — Ариел! — Опита се да отвори. Беше заключено. Разтърси бравата.

Ар Джей се приближи.

— Не е необходимо да събуждаме нашата хазяйка. — Насили бравата, но вратата не се отвори. Погледна я. — Понякога в тези стари къщи един ключ става на всички ключалки.

Не стана нужда да повтаря. След секунда Сара му подаде един от ключовете от спалните и той го пхна в ключалката. Не успя да го превърти. Наведе се и погледна през ключалката.

— Ключът от другата страна е в ключалката. Ще го избутаме.

— Дай на мен — намеси се Дейвид. Беше взел от гардероба телена закачалка и беше изпънал телта. Коленичи до Ар Джей, пхна телта в ключалката и я превърта. След малко чува как ключът издрънча на пода на банята. Прозвуча им като трясък и затаиха дъх. Чу ли госпожа Ванкарън?

Когато никакъв шум не долетя от долния етаж, Ар Джей погледна през ключалката. От онова, което виждаше, гърбът му се вцепени, а тилът му почервения.

— Какво има? — прошепна Сара.

Той се изправи, а Дейвид пхна ключа от спалнята в ключалката.

— Бързо отключвай — подкани го той и Сара разбра, че нещо се е случило с Ариел. Обзе я паника. Ако беше зле, към кого щяха да се обърнат за по мощ? Към полицията на Кралския остров ли?

Ключът пасна и Дейвид отвори вратата на банята. Ариел, само по бельо, лежеше на пода. Свита на кълбо, беше паднала с лице към ваната. Дейвид пръв се хвърли към нея и я прегърна.

— Ариел, миличка — шепнеше той.

Сара беше с гръб към ваната, чиято завеса беше отдръпната. Когато погледна Ар Джей, видя как пребледнява. Гледаше във ваната, очите му се разшириха, по лицето му не остана капчица кръв.

Сара обърна глава и Ар Джей се опита да я спре.

— Недей! — Но беше късно. Във ваната, полускрит от завесата, се намираше Джон Фенуик Незбит. Очите му бяха отворени и беше също толкова грозен, колкото и в бара, с тази разлика, че на челото му имаше дупка. Беше мъртъв.

Сара стоеше и се вглеждаше в този отвратителен човек, като си въобразяваше, че мисълта ѝ тече рационално, когато Ар Джей я подхвана. Без да го съзнава, се свличаше на земята. След секунда щеше да лежи припаднала до Ариел.

Дейвид вдигна поглед, когато Ар Джей така рязко се раздвижи, и тогава той кимна към ваната. Каквото и да изпита Дейвид, остана спокоен. Погледна мъртвия мъж и отново насочи вниманието си към Ариел, която се свестяваше.

— Нищо ми няма — каза Сара, но когато се опита да направи стъпка, коленете ѝ се подкосиха. Ар Джей я взе на ръце, отнесе я в дневната и я сложи на един от диваните. Нямаше алкохол, но той ѝ донесе чаша вода. След него Дейвид носеше Ариел. Остави я на другия диван срещу Сара.

— Не ставайте — предупреди Ар Джей двете момичета, които и без това не можеха да помръднат. Двамата с Дейвид отидоха в банята и затвориха вратата.

Двете братовчедки се гледаха безмълвно. Сара подаде чашата вода на Ариел. Тя пи и я остави на масичката помежду им.

Мълчаха и се заслушаха, но не долавяха никакъв шум. Ако мъжете говореха, сигурно шепнеха.

Стори им се цяла вечност, преди Ар Джей и Дейвид да се върнат и да седнат на фотьойлите до диваните. И двамата изглеждаха постари, отколкото преди час.

— Мъртъв е — съобщи им Ар Джей. — Застрелян е в челото.

— Нас не могат да обвинят — каза Сара. — Целият град ни видя в ресторанта.

— Но видяха и него — напомни ѝ той. — Тръгнахме си след него. Значи сме го убили, докато сме се връщали. Не срещнахме никого. Бяхме само четиримата. Няма свидетели.

— Убили са го, после са го внесли в къщата на тази жена и са го довели по стълбата — разсъждаваше Ариел. — Знаела е за трупа и е чакала да се чуят писъци.

Примигнаха срещу нея от отровата в гласа ѝ.

— Писъци няма да има — отбеляза спокойно Ар Джей. — Нито писъци, нито истерични припадъци. Ще постъпим, както се постъпва при бизнес сделки.

— И как по-точно? — попита Ариел меко.

— Най-вече неприятелят не бива да знае какво сме намислили. После няма да правим онова, което се очаква от нас. Предполагам, че в този момент от хресталаците отвън ни наблюдават дали няма да има драматична реакция.

— Например каква? — попита Дейвид. Стараеше се гласът му да прозвучи хладно и спокойно, но Сара усещаше, че е много изплашен. С изключение на Ар Джей, останалите бяха загубили ума и дума. Той нямаше вид на човек, обзет от страх. Имаше вид на заслепен от гняв човек.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не припадай, Джонсън — промълви Ар Джей.

Двамата със Сара се взираха в трупа на Джон Фенуик Незбит. Не го пипаха, само го гледаха, сякаш не вярваха на очите си.

— Аз съм... — започна Сара.

— Полудяла от страх.

Тя кимна.

— Аз също.

— Ти!

— Изненадана ли си? — попита Ар Джей.

— Шокирана — отвърна тя. — Уреждаш сделки, от които другите хора се ужасяват, а ти винаги си спокоен.

Той вдигна рамене.

— Пари. Какво значение имат? Спечелваш ги — чудесно, губиш ги — много важно. Но това тук... — Кимна към трупа на Незбит. — Довлекли са го тук умишлено, за да ни обвинят, а обвинението води към затвор, дори към екзекуция.

Още повече се изплаши.

— Няма на кого да съобщим, нали?

— Ти как мислиш?

— Нямам предложения — призна тя.

Той седна на клозетната чиния и ѝ направи знак да затвори вратата.

— Виж какво — каза спокойно, — с теб сме вътре. Онези двамата...

Ариел и Дейвид седяха на дивана в гостната и притиснати един към друг, не отронваха и дума. Ар Джей беше задържал Сара в банята при себе си... и „Фени“.

— И тя е вътре — посочи Сара към вратата, като имаше предвид Филис Ванкарън. — Разбрах, че според теб и Дейвид тя е привлекателна, но бих искала да я видиш в истинската ѝ светлина.

— Нека да ти обясня. Виждала си жените, с които се срещам. Нима си представяш, че ще си падна по изхабена вещица като Филис Ванкарън? В секундата, в която я видях, разбрах, че е замислила нещо.

— Ариел спомена, че в къщата има много скъпи предмети.

— Повече, отколкото предполагаш. Братовчедка ти не е единствената, която умее да си навира носа и да слухти. Надникнах в няколко шкафа. Като че ли е знаела за нашето идване доста преди да се появим, защото е скрила скъпи вещи от нефрит, порцелан и китайска ваза от времето на династията Мин.

— Намират начин да забогатеят тук, нали?

— Някои — да, и съм съгласен с теб, че тази Ванкарън участва в интрига, макар и да не мога да определя какво по-точно е участието ѝ. Но едно е сигурно: очаквах я. Знаех, че ще дойдем.

На Сара изведнъж ѝ просветна:

— Фериботът.

— Точно така — усмихна се Ар Джей. — Търсих разписание, без да знаете, но не намерих. Когато стигнахме брега, не видяхме ферибот, но след като обядвахме...

— И казахме на сервитьорката, че отиваме за един ден до Кралския остров...

— Фериботът изникна като по магия.

— Заради твоя ягуар. Биеш барабана с тази кола, все едно си изписал на челото си: „Аз съм богат“. — Сара седна на ръба на ваната. Завесите криеха трупа. — Освен това ни казаха, че фериботът няма да дойде преди края на процеса, който може да се превърне в процес за убийство — добави тя.

— Смятам, че убийството не е влизало в сметките. В страниците на интернет прочетох за произшествия с туристи, но техните жалби не били уважени, тъй като полицията и съдията на Кралския остров ги отхвърлили като несъстоятелни.

— А онази история за семейството, на което се наложило да бяга от Лари Ласитър. Според теб истинска ли е?

— Не зная, но когато се измъкна оттук, ще разбера.

Сара погледна часовника си, същият, който струвал десет хиляди. Показваше полунощ.

— Как ще се спасим?

— Нямам представа. Ти си по-умна, ти кажи.

— Първо трябва да се отървем от трупа, но как? Ако го помъкнем навън, ще ни видят. И аз като теб мисля, че ни следят.

— Сигурно очакват да слезем по тези скърцащи стълби с навит на руло килим.

— Три, шест, осем — издекламира Сара.

— Моля?

— Поредният номер на скърцащите стъпала: третото, шестото и осмото.

— Ако не се страхувах, че ще ме удариш, щях да те целуна за гениалното хрумване.

— Спомена пред Дейвид, че като секретарка никаква ме няма и още...

— О, стига — прекъсна я Ар Джей, — да видим дали са се поуспокоили другите. Той стана и й отвори учтиво вратата.

Ариел и Дейвид седяха притиснати на дивана. Той държеше ръката й.

— Как издържахте в едно помещение заедно с това... това тяло — прошепна Ариел.

— Обмисляхме план за действие — отвърна Сара.

— Хрумна ли ви идея? — попита Дейвид.

— Да се избавим от трупа, на никого да не казваме, а Сара — и той я потупа здраво по гърба — знае кои стъпала скърцат. Ще го свалим по стълбата, без Филис Ванкарън да ни чуе — съобщи Ар Джей.

— Тя и без друго няма да ни чуе — добави Ариел. — Пияна е.

— Откъде знаеш?

— Когато пробвах телефона, отворих шкафчето до леглото й. Беше пълно с бутилки от водка. На вратата, когато ни отвори, усетих и дъха й.

— Едва ли знаеш как мирише водката — усъмни се Ар Джей.

— Зная — отговори Ариел и го погледна с „онзи“ поглед.

— Виждал съм те и преди, нали? — взря се в нея Ар Джей.

— Имате ли предложения? Да се обадим на полицията, отпада — попита Сара, за да разсее Ар Джей.

— Полицаите и без да ги викаме, ще ни връхлетят, ако веднага не измислим нещо — подкрепи я Ариел.

— Да, наистина. — Той погледна часовника си. — Изминаха...
— Обърна се към Сара.

— Двайсет и три минути.

— Да, изминаха двайсет и три минути, откакто открихме трупа. Дебнат ни кога ще се размърдаме.

— В сутерена има фризер — съобщи Дейвид и другите зяпнаха от изненада. — Не си ли спомняш? — попита той Ар Джей. — Тя ни каза.

— Наистина — усмихна се Ар Джей. — Бяхме на стълбите. Спомена, че първият ѝ апартамент не бил по-голям от фризера в мазето на тази къща.

Четиримата се спогледаха за миг.

— Ако трупът е изчезнал на сутринта — промълви Ариел, — ще се досетят, че е тук някъде.

— Но ние ще го извлечем и няма да се усъмнят — загледа се Сара в Ар Джей. — Помниш ли как напи господин Данкарк и после трябваше да го влачиш?

— Не съм напивал Чарли — възрази Ар Джей. — Той сам си се напива всеки ден. Той...

— Какво си намислила? — попита Ариел своята братовчедка.

А тя погледна шефа си.

— Ще мине ли номерът?

Отначало само я гледаше, после се усмихна.

— Двама от нас свалят трупа, другите двама подлъгват онези, които са го оставили тук, че го измъкваме от къщата.

— Точно същото имах предвид и аз — съгласи се Сара.

— Винаги сме били страхотен екип — заключи Ар Джей.

— Не бива да се разделяме — възрази категорично Ариел.

— Ариел — обърна се към нея Ар Джей, — от теб искам да отидеш в спалнята на Филис и да вземеш оттам нещо нейно, което ще я уличи. Например кърпичка с монограм. Когато открият трупа, ще изглежда, че е нейно дело. Тази хитрост никого няма да заблуди за дълго, но ние ще спечелим ценно време.

Ариел преглътна. Едно е да слухтиш около къщата на майка си, друго — да се вмъкнеш в спалнята на една непозната, особено когато тя си е в леглото.

Сара се изправи.

— Да се хващаме на работа. Иначе ще прекараме нощта в...

— Не го споменавай. — Дейвид също се изправи.

— Никой не бива да докосва този труп, за да няма косми, телесни секрети, никаква следа.

Сара го погледна и видя, че е побелял от страх, а под очите му имаше тъмни сенки. Амбициите му за политическа кариера можеха да приключат в тази секунда. Искаше да се приближи до него и да го успокои, но Ар Джей застана помежду им.

— Ариел, не се бави...

Сара почувства, че е изплашена до смърт, и тръгна с нея.

— Ами ако се събуди? — промълви братовчедка й. Зарадва се, че стълбището е осветено.

— Предполагам, че се е постарала да заспи дълбоко, за да не бъде обвинена, че знае нещо — успокои я Сара.

— Може би има съвест — продължи с догадките Ариел, но двете се спогледаха и поклатиха глави. — Представи си, че спалнята й е заключена. — Още веднъж поклатиха глави. Дори всички врати в къщата да бяха заключени, спалнята на Филис Ванкарън щеше да бъде отключена.

— Три, шест, осем надолу, после ще броиш отдолу нагоре — прошепна Сара и отвори вратата.

— Как да ги броя, за да не сбъркам? — попита Ариел, но погледът й попадна на тапета и тя се усмихна.

— Розите, ще внимавам за розите.

Пое дълбоко дъх и заслиза. Прескочи третото стъпало. Не се чу никакво скърцане. Обърна се назад към Сара и й се усмихна, братовчедка й кимна също с усмивка, после Ариел разучи розите на тапета. До скърцащото стъпало беше синя. Никога нямаше да забележи, ако не се беше вгледала.

Ариел посочи синята роза на Сара, но тя не разбра. Заслиза бавно, показвайки сините рози до всяко стъпало, което трябваше да бъде прескачано. Стигна до спалнята на Филис и погледна нагоре към Сара, която я насърчаваше с усмивка.

Бавно, предпазливо и тихо отвори вратата и си отдъхна с облекчение, когато установи, че стаята е осветена с приглушена светлина. Щом очите й се приспособиха, видя просната на леглото, похъркваща спокойно Филис Ванкарън. Ариел си помисли, че и гръм

няма да я събуди, но въпреки това се промъкна на пръсти по килима — истински старинен персийски килим, установи тя, който струваше поне десет хиляди, и се приближи до тоалетната масичка. Както предполагаше, напипа четка за коса. Взе хартиена кърпичка, измъкна в нея малко косми и ги пхна в джоба си. Погледна в огледалото към Филис и отвори най-горното чекмедже на скрина. Боклуци. Фиби, визитни картички, счупени гребени, кутийка с евтини бижута. Затвори го.

В следващото чекмедже имаше бельо. Нямаше да се зарадва повече, ако беше открила злато. Чисто бельо! Натъпка под ризата си десетина дантелени бикини. Сутиените, разбира се, не вършеха работа както на нея, така и на Сара. В другото имаше нощници, всичките френски и до една полупрозрачни. Изкуши се да грабне две, но после се отказа.

В най-долното чекмедже улучи в десетката. В него имаше носни кърпички с монограм и надписана картичка. „Вечно ще те обичам, Филис.“ — прочете тя. Пхна в колана на панталоните си една кърпичка и картичката.

Затвори чекмеджето и забеляза в огледалото малка червенееща се точица като на електронните уреди. Извърна се и огледа стаята, но нищо подобно не видя. Погледна пак в огледалото. Червенеещото се петно беше там и тогава осъзна, че отражението е на нещо отвън, процеждащо се през пердетата.

С гръб към стената, без да докосва пердетата, Ариел надникна през процепа. След миг червената точица проблесна отново. Беше горяща цигара. Точно както отбеляза Ар Джей — някой пушеше и дебнеше в сенките.

Прекося на пръсти стаята, излезе и се върна обратно горе.

— Защо се забави толкова? — попита Сара. — Започнах да се тревожа.

— Виж какво намерих.

Ариел извади бикините, кърпичките с монограм и най-накрая надписаната картичка.

— Чисто бельо — промълви благоговейно Сара. — Най-големият разкош в живота.

— Къде са те... и той? По-скоро онова.

— Излязоха веднага след теб и го занесоха в сутерена, където ще търсят фризера. Аз останах, за да измайсторя ето това. — Отстъпи, за да покаже на братовчедка си нещо като чучела — две на брой от възглавници и чаршафи, наподобяващи ръста на Фени Незбит.

— Отлично. Много са... — Млъкна, понеже влязоха мъжете. Не ги бяха усетили кога са изкачили стълбите.

— Намерихте ли го? — попита Сара.

— Да — отвърна Дейвид, който беше съвсем пребледнял. — Постъпих противно на всичките си убеждения. Току-що скрих труп...

— Да, и се наложи да изпразним фризера. Храните първо ще се разтопят, после ще се размърдят — обясни Ар Джей, като гледаше Ариел. — Справи ли се?

— Блестящо — отговори му Сара. — Откраднала е и чисто бельо.

Мъжете недоумяващо примигнаха и тя сви рамене.

— Женски прищевки. Ариел е осигурила също така доказателства, за да бъде обвинена онази жена.

— Ще ги нагласим на излизане — уточни Ар Джей и се обърна към Сара: — А ти успя ли?

Тя показва чучелата.

— Превъзходно — блеснаха очите му. — Винаги знаеш какво да направиш.

— Видях запалена цигара — съобщи Ариел. — Някой се криеше зад къщата и пушеше.

— Полицейска кола имаше ли? — попита Ар Джей.

— Процепът между завесите беше сантиметър-два, а аз се бях долепила до стената, така че нямах кой знае какъв поглед. Ще ми кажете ли какъв е планът?

Сара първа заговори:

— Ако полицията е замесена и ни наблюдават, предполагам, че ще ни задържат веднага щом ни видят да излизаме с голямо руло върху раменете ни. Но ако е сам човек, който ни дебне...

— Или двама — намеси се Дейвид.

— Възможно е и повече хора да ни причакват и да ни проследят как ще се отървем от онова, което, надявам се, прилича на труп — допълни Ар Джей. — Ние със Сара ще тръгнем в една посока, вие с атлета — в друга.

Никой не помръдна. Стояха и го гледаха объркано.

— Хайде, Дейвид — подкани ги Ар Джей. — Ариел, ти и твоят приятел поемате след нас.

— Открихме някои много полезни вещи — каза Сара на Ариел. — Истинска съкровищница под стряхата. — Тя кимна към малките вратички най-долу на скосените тавански стени.

— Готови ли сте? — попита Ар Джей.

— Няма ли да е по-добре, ако аз дойда с теб — обърна се Ариел към него.

Сара видя как Дейвид се изчервява. „Ето за какво е цялата работа — помисли си тя с възмущение. — Още една жена, която се натиска на Ар Джей.“

— Чудесна идея — приближи се тя до Дейвид. Мъжете се спогледаха.

— Със Сара се познаваме — обясни Ар Джей с нетърпящ възражения глас.

— Както и ние с Ариел — допълни Дейвид с тон, като че ли Ар Джей е пожелал Ариел да тръгне с него.

Ар Джей се обърна към нея:

— Когато излезем, дръжте се подозрително, все едно вършите нещо нередно.

— Вече постъпихме нередно — възкликна Дейвид. — Трябваше... — Замлъкна внезапно. „Да се обадим на полицията“ не беше допустима възможност.

След няколко минути бяха готови. Върху раменете си Дейвид крепеше малко руло с едно от чучелата на Сара. Подгъваше колене, все едно товарът е много тежък.

Другото чучело Сара облече с дрехи, които намери в долапчето под стряхата, и пхна в него дълга дръжка от метла, за да стои изправено. На въображаемата глава килнаха перуката на Ариел. Тя и Ар Джей щяха да се опитат да излязат, все едно крепят помежду си пиян човек.

Тръгнаха по стълбата надолу и Ариел безмълвно им посочи сините рози, които маркираха скърцащите стъпала. Външният наблюдател трябваше да се заблуди, че в стаите с прозорци без спуснати пердета има хора, а по стълбите се промъкват други.

Пред входната врата се спряха и почакаха Ар Джей да слезе в сутерена и да остави уликите при трупа. Върна се много бързо. Изгаси фенера на верандата и отвори предпазливо.

— Време е за представление! — обяви той шепнешком.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога продължавам по този начин — каза тихичко Ар Джей на Сара. — Искам ти и хлапетата да останете в къщата и да направите всичко възможно да оцелеете. — Той махна с ръка и стана ясно, че са му хрумнали идеи, които няма намерение да споделя.

Сара вървеше с провисналото чучело помежду им и се мъчеше да го държи изправено. Ако не беше толкова тъмно и ако Ар Джей не се беше насочил към още по-тъмната гора, никога и през ум нямаше да й мине, че онзи, който ги дебне, ще повярва, че носят мъртвец.

— Нямам представа за какво говориш — каза тя. — Трябва...

— Да изхвърлим трупа от скалите в източния край на острова. Да, знай, но...

— Заклевам се, че ако не ми казваш всичко и криеш от мен намеренията си, ще захвърля това нещо и ще се разкрещя.

Ар Джей се разсмя беззвучно.

— Повече ми харесва, когато не говориш с мен. Наистина ли съм толкова нетърпим шеф?

— Ужасен си. Заповядваш и никой няма право на мнение.

— Става въпрос за моята компания.

— Тогава сам си я управлявай.

— Мразиш ме, нали?

— Да оставим тази тема за по-подходящо време. Точно сега предпочитам да се спасим от затвора.

— Което ни връща в началото — отбеляза Ар Джей. — Струва ми се, че цялата история е нещо повече от случайност. Започвам да се убеждавам, че е свързана с моята работа.

Сара се поколеба, но не се спря. Краката на чучелото се влачеха и на всяка крачка се налагаше да го придържат в подходящата поза. Ар Джей беше пхнал камъни в джобовете на сакото, но въпреки това тежестта не беше достатъчна.

— Какво си направил толкова, че някой да ти скалъпи фалшиво обвинение в убийство?

— Нищо специално, но се питам дали не е свързано с... — Гласът му заглъхна и тя усети, че той потрепери.

— Няма ли поне веднъж да чуя истината от твоите уста. Какво става в действителност?

Почувства как се усмихва и как пое почти цялата тежест, за да си почине тя.

— Хлапета! — промълви Ар Джей. — Нетърпимо отегчителни са, нали? Добре че и двамата са богати, иначе ще умрат от глад.

Смени темата, за да не отговори на въпроса ѝ, но той винаги така постъпваше.

— Предполагам, че имаш предвид Ариел и Дейвид.

— Да.

— Какъв ти е планът за тях?

— Оставих им бележка, че няма да се върна и ще се видим в понеделник в съда, ако не намерят начин да избягат от острова. Смятам, че онзи, който е скроил историята с трупа, преследва мен, и аз ще направя всичко възможно, за да разбера кой е.

— Сам ли ще действаш? — попита Сара.

— Сам. Точно както управлявам компанията си.

— Стана ми ясно.

— Насам — посочи Ар Джей към някакви дървета.

— Като че ли познаваш добре местността. Бил ли си тук и преди?

— Никога, но доста се рових в интернет, не си ли спомняш?

Тя залитна и навлязоха в тъмната гъста гора.

— Знаеш ли къде отиваме? — прошепна тя.

Искаше да говори, да му се ядоса, иначе ситуацията щеше да я сломи. Неизвестно кой беше убил Фени Незбит и сега ги дебнеше някъде в мрака. Какво му пречи, на него или на нея, да пусне по един куршум и на тях двамата.

Вървяха мълчаливо известно време и Сара започна да осъзнава действителното положение. Съществуваше вероятност да бъде обвинена в съучастничество в убийство или направо в убийство. Екзекутираха ли двама души за едно и също деяние?

— Ще отидем до източната страна на острова — каза тихичко Ар Джей. — Там брегът е скалист. От онова, което прочетох в интернет, си

представих писта за безмоторни самолети, откъде да ми хрумне, че ще бъде подходящ и за изхвърляне на труп, макар и фалшив.

Сара не се усмихна. Беше се замислила какво означават думите му, че ще открие сам истината. Нямаше да си признае, но също искаше да се измъкне от Ариел и Дейвид. Сама недоумяваше защо? Идеята на това пътешествие беше да се сближи с Дейвид.

— Аз съм с теб — прошепна тя и се подготви за разгорещен спор, който много добре ѝ бе известно, че ще последва. Щеше да се наложи да му обяснява, че не е хлапе като Ариел и Дейвид и може би ще му бъде полезна. Но Ар Джей млъчеше. Не се опита да ѝ възрази и тя разбра, че е намислил нещо.

— Ако само търсиш възможност да ме прелъстиш... — Замлъкна наскре изречението, понеже той се засмя сподавено.

— Защо вечно се заяждаш, Джонсън? Какво съм направил, за да ме смяташ най-презрян от презрените?

— Навикът ти да съблазняваш жените, после да ги изоставяш.

— Според теб как да постъпвам? Да се женя за тях ли? Нима мислиш, че не зная какво искат от мен? Искат пари, нищо повече. Ако бях беден, коя от тях щеше да погледне нисък, грозен, стар тип като мен. На тези великолепно млади същества от женски пол подхождат великолепно млади мъже. Само парите дават шанс на такъв като мен. — Той се спря. — Да го изхвърлим оттук. Изнасяме представлението и после можеш да се престориш, че плачеш, а аз те утешавам.

Сара се направи, че не чу последните думи, хвана чучелото за краката, той за раменете. Залюляха го над ръба на скалите, които Сара дори не видя. Така усилено слушаше какво говори Ар Джей, че не забеляза опасната стръмнина на крачка от себе си.

— Хайде — даде знак Ар Джей и чучелото полетя. Мерна как се преобърна няколко пъти, преди да тупне върху скалите.

— Защо убиецът не се е отървал от трупа веднага по същия начин?

— И мен това ме интересува най-вече — отговори той и я прегърна.

Тя се отдръпна.

— Какво те прихваща?

— Успокоявам те.

— Дори в тази каша налиташ на жена. А аз за малко да повярвам на сърцераздирателната ти история за парите и липсата на любов.

— Не вярваш ли?

— На нито една дума.

— И целувка за довиждане ли няма да получа?

— Казах, няма да се върна. Оставам с теб, но не се заблуждавай. Кажи ми какво си намислил.

— Да се спасяваме оттук. — Оглеждаше той мрачната гора. Нямахше жива душа. Чуваха се само жаби и комари. — Онзи, който дебне, е видял каквото е необходимо.

— На теб не ти ли е студено? — попита Сара, като потърка ръцете си. Температурата сигурно беше около трийсет градуса, но я побиха студени тръпки. Ар Джей поиска да я прегърне през раменете, но тя се отдръпна. — Имаш ли план за действие?

Не го гледаше, но знаеше, че е изправен пред дилема. Въпреки че по сто пъти на ден я викаше при себе си или ѝ се обаждаше, всъщност беше потаен човек. През първите няколко месеца след като започна работа при него, си въобразяваше, че няма нещо, което да не знае за шефа си. В един момент той обяви сливане с друга компания и тя осъзна, че не е чула нито дума по въпроса. Всички проучвания и цялата документация беше подготвил сам. Друго и да не знаеше за Ар Джей Бромптън, много добре ѝ бе известно, че е човек с много тайни. И сега се колебаеше дали да ги сподели, или да си премълчи.

Сара вървеше безмълвно по обратния път към града. Тази тактика беше за предпочитане пред настояване и увещания. Трябваше да го остави сам да реши.

— Ще посетя госпожа Незбит — каза най-после Ар Джей.

— Имаш намерение да прелъстиш вдовицата ли? — смая се тя.

— Не можеш ли да не се заяждаш поне няколко минути? — подразни се той. — Сигурно знае нещо поне кои са му неприятелите. Кой го мрази дотам, че да го убие.

Сара си спомни гневната враждебност на мъжа в бара.

— Като съдя от личен опит, не един и двама биха пожелали смъртта му. Госпожа Ванкарън също спомена, че е лъжец и крадец.

— Лъжец и пропаднал тип — поправи я Ар Джей. — Поднасяш ли ме или наистина не си спомняш?

— Спомням си. Но, изглежда, нещо ме накара да го нарека крадец.

— Може би часовникът му за двайсет хиляди долара.

— Не съм го забелязала.

— Аз го забелязах, а ти подсъзнателно си регистрирала факта. Филис каза, че е богат.

Сара се спря.

— Твоята цел е да откриеш как е забогатял, нали? Може би е изнудвал някого, а на жертвата ѝ е дошло до гуша и го е убила.

— А ние услужливо се случихме наоколо и защо да не ни лепне убийството — добави той.

— Какво ще стане, когато не намерят труп?

Ар Джей тръгна отново.

— Обмислях въпроса. Как ще ни обвинят, ако няма труп? Фризерът работи, но продуктите в него са стари. Отдавна не е отварян, поне не всеки ден. Ще мине време, преди да разберат къде е тялото.

— Но убиецът ще огледа скалите.

— Както и мястото, където хлапетата са изхвърлили тяхното чучело.

— Защо ги наричаш хлапета? Ариел е на същите години като мен.

— Чувал съм, че бурните ти емоции са те направи ли по-зряла. Ако е вярно, на една и съща възраст ли сте с Ариел?

— С баща като моя сигурно съм на сто и петдесет.

— А аз — на хиляда.

— Ти! — изуми се тя. — Откога имаш емоции? Неведнъж съм те виждала как зарязваш любовниците си, без да ги погледнеш.

— Със сълзите си са оплаквали загубата на банковата ми сметка.

— Не всички. Ами Тифани?

— Беше натрупала шестцифрена сметка при „Бергдорф и Барни“ само срещу гаранцията, че ще се омъжи за мен. След като се отървах от нея, Хари Уилсън ми се обади, за да ме попита дали ще изплатя пръстена с розов диамант, десет карата.

— Нима? — Стигнаха до къщата на Ванкарън и тя усети, че Ар Джей се отдръпва. Обърна се към него и го погледна умоляващо. — Няма ли да влезеш?

— Не, а ти няма да идваш с мен. Останалото е моя работа. Не мога всеки път да свиквам съвет, за да взема решение, преди да действам.

Тя погледна към последния етаж на старинната викторианска къща и видя процеждаща се светлина през процепите на завесите, после се мерна и силует. Дейвид и Ариел се бяха върнали. Знаеше, че Ар Джей има право. Успокояваха ги и им обясняваха толкова време, колкото бе необходимо да се отърват от трупа. Донякъде ѝ се искаше да се върне при тях. Това беше нейният звезден миг да се сближи с Дейвид. Беше му показала, че в трудни моменти запазва самообладание. Ар Джей съвсем естествено им беше станал водач, понеже беше най-възрастен и най-опитен, и когато останат без него, по всяка вероятност Сара щеше да поеме контрола.

„Наистина — мислеше си тя. — Аз ще взимам решенията и Дейвид ще ме намрази за това.“ В мъжествените му ръце ще се озове Ариел и той ще я понесе към олтара. Сара щеше да остане с пръст устата. Умна, талантлива и силна, щеше да им диша праха.

— Идвам с теб — заяви тя по-твърдо и се приготви за предстоящия спор с Ар Джей.

— Ще пропуснеш шанса си с държавния мъж.

— Какво те кара да мислиш, че се готви за политическа кариера.

— Слушам и наблюдавам хората. Надяваш се да се влюбите, нали не греша?

— Да. Не. Не зная. Сложно е. Той е от рода на майка ми, а аз искам да си върна загубеното родство. — Погледна към мансардния прозорец. — Но подозирам, че съм наследила гените си по линия на баща ми — род на селяни и бачкатори.

Ар Джей се огледа. Намираха се в края на града, притаени под дървета, и Сара почувства, че той иска да ѝ каже нещо, но не се решава.

— Настояваш ли да останеш с мен? — попита той. — Помощта ти може би ще ми бъде от полза.

Тя очакваше поканата му със стаен дъх. Сякаш нищо друго в живота си не беше желала така силно. Ако съществуваше начин да се измъкнат от тази каша, той щеше да го открие.

— Добре — даде съгласието си най-накрая. — Но ще правиш каквото ти кажа.

— Винаги правя, каквото ми кажеш.

— Всъщност винаги се инатиш — отбеляза меко той. — На практика оспорваш всяко мое нареждане.

На Сара не ѝ се говореше по този въпрос. Препъваше се след него в тъмнината по каменистия път. Красивите италиански сандали на Ариел не бяха на правени за истинско ходене.

— Как е възможно да хукнеш да сваляш жената на Незбит, след като дори не я познаваш. Представи си, че е далеч под твоите критерии, както красивата Филис Ванкарън.

— Всичко ли ще изопачаваш? Ако харесам жена, съм порочен, ако не ми допадне, съм сноб.

— Само така сме наясно един с друг — отвърна Сара.

Ар Джей се разсмя.

— Хайде, стига. Да потърсим място за спане.

— Къде?

— Какво ще кажеш за някоя веранда? Забелязах много от онези... как ги наричаше ти... с възглавнички.

— Шезлонги, люлки, кушетки. Според мен по-добре да не се опитваме да влизаме в къщите.

— И аз така мисля. А ще понесеш ли комарите?

— Да. Комарите не са така убийствени като куршумите. Нещо за вдовицата на Незбит знаеш ли?

— Зная само, че ако се смята за вдовица, значи е съучастница. Моят план не е, както ми се стори, че си въобразяваш, да я прелъстя. Възнамерявам да прелъстя нейните шест деца.

— Какво?! Как не те е...

— Винаги виждаш у мен само най-долни страсти, нали? — прекъсна я той, хвана я за лакътя и я поведе към една на вид изоставена и тъмна къща с просторна веранда. Там имаше най-различна покъщнина. — Да не би от детството с баща си да си се повредила?

— Не — отговори бавно тя, изкачвайки се по стълбата към верандата. Усмихна се, замислена над думите му. От възрастен човек трудно се изкопчваха сведения, а те имаха на разположение само ден-два. Докато едно дете ще се разбъбри веднага, ако поговориш с него?

Все така усмихвайки се, седна на една от двете кушетки. Дюшекът и възглавниците бяха мухлясали и на буци. На дневна

светлина сигурно щеше да се ужаси. А дали нямаше и мишки? Или разни буболечки? А змии?

— Стига, Джонсън — обади се тихо Ар Джей и посегна, за да намери ръката ѝ. — Най-лошото мина. Ако на полицаите им беше известно за убийството, досега щяха да ни арестуват и четиримата. Смятам, че най-много двама души знаят за смъртта на Незбит.

— Едната е Филис Ванкарън.

— Не съм толкова сигурен. Онзи тип, който е оставил трупа във ваната, е знаел, че тя се напива всяка вечер и заспива като пън. Скърцащите стъпала са маркирани.

Сара мълчеше и загледана в звездите, се мъчеше да се отпусне. Не ѝ се удаваше, тъй като се страхуваше, че всеки миг ще се появят полицейски коли с виещи сирени и ще ги арестуват.

— Ариел ще се изплаши, че ме няма.

— Не се заблуждавай — със сънен глас каза Ар Джей. — Това момиче е от стомана. Може да бъде по-силна от мен и теб, взети заедно.

— Грешиш. Нейната майка...

— Точно така, майка ѝ! Спомних си къде съм я виждал. В Ню Йорк. Бях с Тифани на един прием. Беше точно преди да скъсаме, тя предчувстваше и правеше страхотни сцени на ревност. Имаше там едно сладко момиче, което ме заглеждаше. Но всеки път, щом тръгнах към нея, тя бягаше. Стана ми интересно в началото, но бързо ми омръзна. И тогава изневиделица тази жена връхлетя върху мен и заяви, че ако само се доближа до невинната ѝ дъщеря, ще накара да ме арестуват. Дойде ми в повече. Тифани вдигаше скандали, някакво момиче флиртуваше с мен, после бягаше, а въпросната жена ме обвиняваше, че едва ли не съм изнасилвач. Тръгнах си.

Въпреки страха си Сара усети как се отпуска.

— Колко от стотачките им остави? — промърмори тя.

— Какви стотачки?

Беше много изморена, за да спори.

— Онези, в обувките ти. Във всяка твоя обувка пъхаш под стелката банкнота от сто долара. Чифт обувки, две стотачки.

— Оставих и двете — промърмори Ар Джей, заспивайки. — Нещо против ли имаш?

— Не. Ще им бъдат необходими.

— Те си имат един друг. Залагам петдесет хиляди, че в понеделник твоята малка братовчедка няма да бъде вече девица.

— Само я докосни и...

— Не размахвай юмруци. Господин Президентът ще ѝ отнеме девствеността, не аз.

— Как разбра... за... за... амбицията... — Тя се унасяше.

— Да стане президент ли? Ти ми каза. Не те бива да пазиш тайни.

— Тайни за мъжа, когото обичам — промърмори Сара и заспа.

Ар Джей лежа буден известно време, загледан в звездите. В навеса над терасата имаше дупка. „Наистина — помисли си той. — Чарли трябва да дойде в най-скоро време, иначе тези къщи ще изгният съвсем.“ — Погледна към Сара и се взря в очертания ѝ на бледата светлина профил.

— Зная кого обичаш, но ти не знаеш — промълви той и заспа.

А от шубраците следяха всяко тяхно движение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Чувам рибарски лодки — събуди се Ар Джей, а лицето му беше почти до нейното. — Искам да се качиш на една от тях. Трябва да се махнеш от този остров.

Тя отвори едно око, колкото да види, че не се беше съмнало съвсем, а това означаваше, че са спали не повече от два часа.

Беше изморена, гладна, мръсна, но въпреки това номерът му нямаше да мине. Ар Джей правеше опит да се отърве от нея.

— Аз да изчезна, а ти да разплетеш мистерията и да обереш лаврите, така ли?

Още не си беше отворила очите, но усети как ставайки, той се засмя тихичко.

— Днес ще се уговоря с някой от рибарите да те откара до сушата. Да се излежаваш цял ден ли имаш намерение?

— Може би — протегна се тя, без да отваря очи. В ранната утрин беше хладно и приятно и никак не ѝ се искаше да се изправи пред реалността.

— Сара — повика я Ар Джей с тон, който никога не беше чувала, — ако не станеш веднага, ще легна при теб на тази кушетка. Какво ще кажеш да устроим зрелище за съседите?

Нямаше настроение за кавги.

— Не става — отговори лениво тя. — Те си падат главно по умрели кучета.

Дочу как се засмя пак и отвори очи. Гледаше я така, както беше забелязала, че гледа някои жени, но не реагира като тях. Много добре ѝ беше известно какво им се случва, ако му се хванат на въдицата. Седна с въздишка и хвърли поглед наоколо. Освен многото необитаеми наглед стари къщи нямаше жива душа.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува трупът на Фени Незбит, както и всичките им действия, за да го укроят, и Сара едва потисна надигащия се страх. Прокара ръка през леко сплъстената си коса и език по зъбите с усещането, че там са поникнали гъби.

— В затвора има ли баня? — попита тя. — Имам нужда от баня, дезодорант и чисти дрехи.

Загледан към онази част от града, която беше пред очите им, Ар Джей като че ли не я чу. След всичките мъчения той изглеждаше като изваден от кутийка. Как мъжете постигаха подобно съвършенство — да спят с дрехи и да не ги измачкат! Защо наболата брада ги правеше още по-мъжествени? Ако сега тръгнеше с рибарите в океана, щеше да прилича на един от тях.

Стана неохотно. Малко след това вървеше вече след него по същия път, по който дойдоха през нощта. С всяка крачка се отдалечаваха от къщата на Филис Ванкарън, отдалечаваха се и от Дейвид и Ариел.

— Според теб те ще се оправят ли? — попита Сара.

— Според мен ще бъдат в екстаз. Имат достатъчно пари за няколко дни, така че ще могат да се отдадат на онова, което богатите правят най-добре — на блажена леност.

— Май не ги харесваш особено, нали?

— На кого му хрумна този идиотски план с размяната, за да ме заблудите.

— Не беше заради теб — отвърна Сара, но после се позамисли. Доколкото си спомняше, историята беше следната: Ариел вижда Ар Джей на парти в Ню Йорк и си въобразява, че е влюбена в него, затова я моли да заеме нейното място. И тъй като Ариел смята, че Сара ще ѝ бъде необходима, урежда пътуване за четиримата до Кралския остров.

— Ако планът не е бил заради мен, тогава заради кого е бил? — настояваше Ар Джей. — За теб и за Президента ли? Толкова силно ли копнееше за това тъпо снобско общество, та да ме направиш на глупак?

Сара беше много изморена, за да се оправдава, пък и не ѝ беше до това.

— Да не би да си забравил тази сутрин да си вземеш лекарствата за артрит, стари човече? Затова ли си толкова раздразнителен?

— Не — отвърна бавно той. — Старая се да съм неприятен, за да се върнеш при приятелите си.

— Не става — отсече тя и широко се прозя. — Свикнала съм с неприятния ти характер. Освен това кой твърди, че те могат да се

върнат? Ако изобщо има човек, който да ни измъкне от тази каша, това си ти и аз оставам с победителя.

— Ако си въобразя, че това е комплимент, значи идва краят на света.

— Накъде си се запътил?

— Да закусим. Не звучи ли като музика?

— И как възнамеряваш да платиш? Чинии ли ще миеш?

Ар Джей й показва навита на руло стотачка.

— Това какво означава, че си дал на Ариел и Дейвид само една ли?

— Не — отрече той. Крачеше много бързо и тя едва го догонваше.

— Излъгал си ме, нали?

— Не.

— Когато се измъкнем оттук, повече няма да работя за теб.

Той се обърна назад и се усмихна.

— Коланът.

— Моля?

— Смяташ, че знаеш всичко за мен, защото си вреш носа в моя гардероб и си открила парите за спешни случаи в обувките ми. Но не си видяла, че всичките ми колани са правени по поръчка и в тях също има пари.

— Никога не съм ровила в гардероба ти. Ако си спомняш, ми каза... — Млъкна. Какво значение имаше в момента? — Колко имаш?

Ар Джей само изсумтя.

— Има наблизко ресторант за рибарите. Отваря в четири сутринта. Влизаме ли?

Още се чудеше как да се оправдае, че не рови в гардероба му, когато съзря отворения ресторант и рибарите, които излизаха от него. И тогава осъзна, че биха могли да избягат от острова. Ако Ар Джей имаше неколкостотин долара, сигурно щяха да стигнат, за да си наемат лодка.

— Тръгвай — каза меко той и я погледна. — Сигурен съм, че ще се споразумея.

Пред очите й застана образът на мъртвия Фени Незбит във ваната. При условие, че стигне до сушата, можеше да доведе помощ.

„Мога да“ — вдигна поглед към него. Но в такъв случай го оставяше сам, на благоволенieto на полицаите.

— По-добре изпрати Дейвид и Ариел.

А когато те изчезнат, полицаите как ли ще се отнесат към нея и към Ар Джей?

— Обмислях кое е най-разумно. Наблюдават ни и очакват да направим опит за бягство с рибарска лодка. Ако постъпим така, веднага ще ни тикнат в затвора. За броени минути ще открият трупа и няма да излезем живи оттук. По-добре да ни виждат, за да запазим свободата си, доколкото я имаме. А каквото предприемем извън обичайното, трябва да бъде в пълна тайна.

— Съгласна съм с теб — отдъхна си Сара, тъй като нямаше да ѝ се налага да избира дали да бяга, или да остане.

Той отвори вратата на ресторанта и я пусна да мине пред него. Когато влязоха, настъпи мъртва тишина. Имаше осем грозни пластмасови маси, от които само една не беше заета от мъже, облечени с груби дрехи и обути с тежки ботуши, готови да се метнат на лодките си. Сара погледна часовника си. Беше едва пет сутринта. Успя да се усмихне колебливо на мъжете и на сервитьорката зад бара. Никой не ѝ отвърна. Всички забиха очи в чиниите си, а сервитьорката се обърна към кафе машината.

Седнаха на свободната маса и Ар Джей взе менюто.

— Ще си поръчам специалитета — съобщи той с най-обикновен тон, като че ли не се намираха в притихнал ресторант, където и муха да бръмнеше, щеше да се чуе.

На Сара никак не ѝ беше лесно да прочете менюто. Специалитетът беше порция с две пържени яйца, две парчета бекон, две наденички, три палачинки, портокалов сок и кафе.

— Виждам, че се придържаш към диетата си.

През две маси от тях избухна приглушен смях. Тя погледна изненадана Ар Джей, а той ѝ се усмихна радостно.

— А ти какво предпочиташ? Любимите ти клечки и шушки ли?

Пак избухна смях, този път по-силен.

— Клечки и шушки характеризират фигурата на последното ти гадже — произнесе тя през стиснати зъби, като че ли е заслепена от гняв. — Ще си поръчам бъркани яйца и препечени филийки, които, ако благоволиш да си спомниш, Филис не умее да приготвя.

— Не се заяждай с нея! — сопна се Ар Джей достатъчно високо, за да го чуят в целия ресторант, и се наведе към нея. — Ако не беше тя, щяхме...

— Какво? — наведе се и Сара и носовете им почти се докоснаха. — Да спим на някоя веранда ли? И не мога да разбера защо снощи не прие предложението ѝ?

— И да те оставя да скиташ навън сам-сама ли? Търсихме те навсякъде. И всичко заради истеричната ти ревност към една толкова мила жена, която...

— Мила! Много добре ми е известно коя по-точно част от нея ти е мила. Тя... — Сара замлъкна, понеже осъзна, че хората наоколо подновиха разговорите си. Мъжете се подхилваха и името Филис се чуваше от всякъде.

— Чудесно — прошепна той. — Много добре. Актьорският ти талант дава резултати.

— Кой е разигравал роля? — загледа се тя в менюто. Когато вдигна очи към него, той я гледаше изумено. — Не се заблуждавай. Не изпитвам капчица ревност към твоите гаджета.

Той тъкмо се наклони да ѝ отговори, но Сара кимна към келнерката, която идваше към тях.

— Е, какво ще закусвате тази сутрин?

— Филис Ванкарън — добре препечена.

Сервитьорката с безизразно лице се обърна към него:

— А вие?

— Същото — отвърна той, без да сваля поглед от Сара.

— Добре, значи два сандвича с препечено месо.

Всички в ресторанта заедно със Сара и Ар Джей се разсмяха.

* * *

Когато си тръгнаха, рибарите им помахаха, все едно бяха приятели и все едно на мъжете им беше ясно за какво става въпрос.

Сара плати сметката — още се водеше секретарка на Ар Джей — и попита сервитьорката къде е къщата на семейство Незбит.

— Искаме да се извиним за кучето — обясни тя със сведен поглед.

А жената я гледаше, като че ли се чудеше лъже ли или е полудяла. Сара осъзна, че след като целият град е забъркан в интригата, значи хората са били принудени със заплаха. От кого и с какво?

Сервитьорката ѝ показва накъде да тръгнат.

— На около пет километра е — добави тя, но не предложи транспорт.

Ар Джей чакаше отвън.

— Пет километра, така ли?

— Да. А ти пита ли?

— Поисках да ме упътят и се получи доста неприятно, тъй като всички обърнаха гърбове, а някакъв тип ги предупреди да не ни разрешават да обикаляме из острова. Можеш ли да ходиш с тези обувки?

— Едва-едва. Четката за зъби и паста, разбира се, не отпадат, но на първо място в списъка ми с желания са обувки, с които да мога и да ходя.

Ар Джей се загледа към главната улица на града. Магазините още не бяха отворени. После видя, че Сара си събува обувките, и се засмя.

— Чудесна идея. И аз ще се събуя.

Сложи една до друга своите спортни кожени обувки — сандалите бяха просташки за него — пхна чорапите вътре и ги завърза заедно с нейните сандали.

— Най-после заедно.

— Непоправим си — скастри го Сара, но се усмихваше.

— Не е там въпросът, всъщност аз съм най-великият любовник на света.

— Ще ти се. Престани и ми кажи разбра ли нещо?

— Не.

— Не си научил нищо или нищо няма да ми кажеш?

— Как си представяш жената на Фени?

Разбра, че повече няма да изкопчи и дума от него, но му вярваше. В ресторанта той импровизира много добре и ако са ги забелязали през нощта навън, Ар Джей прикри причината. Заяви на всеослушание, че Сара е побягнала в пристъп на ревност и се е наложило да я търсят.

— Никой не подозира, че Незбит е мъртъв — каза той.

— Или че е изчезнал. — Вървяха по стар, изровен път между надвиснали дървета и въпреки че беше съвсем безлюдно, тя сниши гласа си: — Според теб от кого се страхуват?

— От съдията. От полицията. Може би от Ласитър. Но едно нещо е сигурно: никой не желае да ни помогне.

— Невъзможно е да няма поне един, който им се опъва — предположи Сара — и не играе по свирката им.

— Такъв човек няма семейство, иначе ще го заплашват, и не му пука жив ли е или умрял. Предполагам, че на хората положението им харесва и не искат промени. Живеят без данъци, има изобилие от храна и приятели. Какво повече ти трябва в живота?

— Паста за зъби — добави Сара и Ар Джей се разсмя.

— Сигурна ли си, че вървим в правилна посока? — попита той и посочи прашния път, който завиваше надясно.

— Надявам се. Краката ми се израниха.

— Ще ги целуна и ще им мине.

— По-добра работа ще свършат чифт гуменки.

— Къде е часовникът ти?

— След като вече зная колко струва, се страхувам да го нося. Скрила съм го в... На сигурно място е.

— Имаш ли нещо против да погледна в това сигурно място колко е часът?

Поклати глава срещу него, но се почувства по-добре. Шегите му отвличаха вниманието ѝ от сериозното положение. В ресторанта си представи как рибарите ги линчуват заради смъртта на скъпия им приятел Фени Незбит.

След малко пътят се стесни и в началото му видяха изпочупена стара пощенска кутия. Със замазани и нечетливи букви беше изписано името на Фени Незбит.

Сара се колебаеше.

— Настоявам да се върнеш при Ариел — обърна се към нея Ар Джей. — Вървиш по същия път, после завиваш наляво и...

— Зная пътя — прекъсна го тя, като закриваше очи от слънцето. — Как мислиш, дали няма да ни посрещне с насочена ловна пушка? А дали... — Замлъкна, тъй като видя, че към тях идва един пикап. Стори им се, че лети със скоростта на светлината всред вихър от ситни камъчета и прахоляк, а задницата му се занасяше насам-натам.

— Скрый се — извика Ар Джей и я блъсна в една дълбока канавка. Скочи след нея и натисна главата ѝ надолу.

— Видяха ли ни — прошепна тя.

— Дано не са ни забелязали — отговори ѝ той, но в следващата секунда изсвистяха спирачки и камионетката закова пред тях. Ар Джей едва не се просна върху Сара, за да я защити.

— Ей, вие, кво правите в дупката? — чу се женски глас. — Май мене търсите.

Те погледнаха нагоре и видяха мършава жена, наведена към тях от страничния прозорец на автомобила. Гримът ѝ беше поставен зле, а на ушите ѝ висяха халки чак до раменете. Лицето ѝ беше така съсипано от слънцето, че не се познаваха годините ѝ — трийсет и пет ли са или петдесет.

— Айде — подкани ги тя, — ще се довлечете ли в моята къща или не?

— Вие госпожа Незбит ли сте? — попита Ар Джей, като се изправи в канавката и подаде ръка на Сара.

— Туй е наказанието, което бог ми стовари, и го нося колкото сили имам. Със змиите в дупката ли оставате или идвате с мен?

— Идваме с вас — каза Сара и излезе на пътя.

Ар Джей се беше опомнил и тръгна към камионетката.

— Много любезно от ваша страна, че ни каните в дома си и най-вече, че дойдохте да ни вземете.

— Не е за туй. Към града съм тръгнала. Онуй момиче, дето дойде с тебе, ще дава уроци как да се обличаме и гримираме кат нюйоркчанки. Мен ме има в списъка, та отпрашвам. А пък вий да гледате малките ми близнаци, докато ме няма. Зарад горкото ми куче малко да се отсрамите. Добро животно беше.

Тя замахна към окото си и размаза дебелата очна линия чак до слепоочието.

— Госпожо Незбит — започна Сара, — наистина ние не...

— Ще ми се дуеш ли сега или завиждаш на сестра си? Тя има талант, сигурно и ти имаш нещо такова. Само троша време да ви помагам. Върви и питай Ефи какво да правиш. Тя е умна кат всичките отрочета на Фени. Айде, пак ще се видим — разкикоти се тя с кудкудякащи звуци и отпраши всред облаци прах.

След като спря да кашля, Сара погледна Ар Джей.

— Ариел ще...

— Префасонира целия остров — довърши смаяно той.

— Както сам отбеляза, Ариел има гръбнак от стомана. — В гласа на Сара се долавяше гордост и почуда. Братовчедка ѝ беше казала, че може да стане моден консултант, но тя ѝ се присмя.

— Върни се, ако искаш — предложи ѝ за пореден път с мек тон Ар Джей.

— За да подавам четчиците на Ариел ли? Не, благодаря. Нека Дейвид да ѝ асистира. А ти ще ѝ бъдеш задължен. Благодарение на нея имаш оправдание да прекараш известно време с децата на Незбит, без някой да ти пречи.

— Дали някое от тях още ходи с памперси? — В гласа му се долавяше ужас.

— Поне две. Не знаеш ли, че има деца, които до четиригодишна възраст носят памперси. Следователно може да има няколко с пеленки, от онези, които се перат. Чудя се дали има пералня, или ги пере в потока?

— Чувството ти за хумор е противно.

— Развих го, докато работех за моя шеф. Някой ден ще ти разкажа за него.

— Нека да не е сега. За днес чух достатъчно.

Сара дръпна реверите на ризката си и надзърна в пазвата си.

— А е едва седем сутринта. — Тя се разсмя, когато забеляза, че в очите му проблеснаха искрици. — Очевидно още има сили у теб. Хайде да тръгваме.

— Ще ти увеличи заплатата с десет процента, ако сменяш памперсите.

Тя поклати глава.

— Не е достатъчно. Какво ще кажеш за апартамента на фирмата до Музея на изкуствата?

— Имаш ли идея колко струва? — смая се той.

— Надявам са пелените да са от плат.

— Двайсет процента увеличение.

— Ще обмисля предложението — усмихна се тя. Колко хубаво беше да си представи, че е далеч от този остров, че си е вкъщи, в Ню Йорк.

Не видяха къщата, преди да се озоват над нея, загледани в дългия ѝ тесен покрив.

Скалистият хълм беше издълбан и едноетажната къща беше залепена за каменната стена. Фасадата ѝ беше обърната към океана, с невероятно красив изглед, какъвто и двамата не бяха виждали.

— Боже мой! — промълви Сара, загледана към вълните. В далечината се очертаваха смътно и загадъчно три други острова. Тясна ивица златист пясък опираше до водата. Дървета хвърляха сянка на къщата, без да скриват гледката.

— Как мислиш, кой е построил това великолепиe? — попита Сара.

— Незбит — отговори Ар Джей и тя се разсмя от сърце.

— Още една открадната къща. Но тази... Никога не съм виждала подобна прелест. А ти?

Той не отговори и тя го погледна. Беше свил вежди и от израза му остана с убеждението, че си е спомнил нещо.

— Какво има?

— Когато следвах, видях план за сграда, която много прилича на тази — отговори той.

— Някой е откраднал идеята ли?

— Не зная.

На Сара ѝ се прииска да го ритне, защото беше сигурна, че крие нещо от нея. Изведнъж проехтя изстрел и в същата секунда Ар Джей бутна отново Сара на земята.

— Не се плашете — чу се тъничък гласец зад тях.

Обърнаха се и видяха две деца — момченце и момиченце. Бяха около четиригодишни, с кестеняви къдрави коси и макар че бяха ужасно мръсни, по-чаровни деца Сара не беше виждала в живота си. Нямаха вид на продукт от брака на Фени Незбит със сбръчканата му и почерняла от слънцето жена.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— На Незбит ли сте деца? — попита Сара, като се изправяше бавно, за да не побегнат, но те никак не изглеждаха изплашени.

Момиченцето кимна.

— А пистолет имате ли? — попита Ар Джей.

Тъкмо Сара щеше да му каже да не става смешен и децата се разхихикаха. Бяха много мръсни, хубавичките им личица не бяха виждали вода и сапун кой знае от кога, толкова бяха почернели от мръсотия. Дрехите им бяха дрипави. Бяха боси, със задебелили и невероятно кални крака.

— Не ви се виждаме като слонове, за да стреляте по нас, нали? — попита ги той и те захихикаха още повече.

Сара не беше виждала Ар Джей с деца никога и картинката ѝ беше приятна.

— Ами тогава кой стреля?

— Гидиън — отговори момиченцето. — Стреля по зайци.

— За вечеря — добави момиченцето.

— Майка ви не пазарува ли, за да ви сготви? — поинтересува се той.

— По някой път — избъбри момиченцето и след това децата хукнаха към гората.

— Зайци за вечеря — измърмори Сара. — Да не са първобитни хора!

— Едва ли. — Шефът и се обърна към къщата. — Ще отидем ли да се запознаем с останалите членове от това семейство?

— Само ако се налага — каза Сара, но го последва по пътеката към къщата.

Спуснаха се по хълма и тогава видяха, че къщата има нужда от ремонт. Но дори провисналите улуци, паяжините като чаршафи и камарите боклук не можеха да я загрозят.

— С едно преобоядисване... — започна тя.

— И цял полк дърводелци — продължи Ар Джей, чукайки на входната врата.

След няколко секунди отвори момиче на около дванайсет години, без всякакво съмнение дъщеря на Фени Незбит. Беше мършава като родителите си, а ушите ѝ стърчаха от провисналата ѝ руса коса. Носът ѝ беше дълъг, очите — дръпнати надолу в ъгълчетата, както и устата, която сякаш вечно беше нацупена.

— Ти детегледачката ли си? — попита момичето с тон на човек, на когото до болка всичко му е ясно и му е дошло до гуша.

— Така ми се струва — отговори неуверено Сара и погледна към Ар Джей. Наистина искаше да разбере как слуховете обикалят острова толкова бързо.

— Тогаз влизай — покани я момичето, — ама нищо не пипай. А е видял баща ми, че си свила нещо, а те е осъдил.

Зад нея Ар Джей вдигна вежди.

Вътре беше хладно и сумрачно и според Сара климатичната инсталация беше напълно излишна. Докато вървяха след момичето, се оглеждаха. Вляво беше дневната с протрити фотьойли, обърнати към грамаден телевизор, който сигурно струваше хиляди. Мярнаха стереоуредба с тонколони, на които всяка рок група би завидяла. На задната стена имаше вграден шкаф със стъклени рафтове. Върху тях беше наслоен многогодишен прах, но Сара знаеше, че порцелановите цветя, подредени там, са скъпи. В ъглите бяха струпани кашони с етикети от телешоп, очевидно неотваряни. Сара смушка Ар Джей да ги погледне, а той посочи към коридора, където имаше още камари, по същия начин неотваряни. В дъното на коридора през една отворена врата се виждаше грамадно легло във формата на раковина. Не беше по вкуса на Сара, но ѝ беше ясно, че цената му е безбожна.

Най-накрая момичето ги въведе в кухнята. Пред тях на малка кръгла маса седяха други две деца, които много приличаха на първото: провиснали, мазни коси, мършави фигури, щръкнали уши. Погледнаха Сара и Ар Джей любопитно, после впериха очи от ново в празните си чинии.

На готварската печка в голям чугунен тиган цвъртеше солидно количество бекон и мас. Най-високото момиче чупеше яйца и ги изсипваше в тигана.

— Ти ли си Ефи? — попита Сара и пристъпи напред. — Майка ти ни каза да...

— Да не си припарила насам — озъби се момичето до печката. — Ефи съм, ама и да се подмазвате, от тая храна няма да видите.

— Закусвали сме, благодаря — отбеляза Сара високомерно.

— Да, бе, ами че кой ти вярва — подсмихна се самодоволно Ефи. — Знам, че сте го закъсали за ядене.

Този факт като че ли й доставяше голямо удоволствие, понеже докато сипваше от бекона и яйцата в чиниите, се усмихваше.

Сара хвърли поглед за помощ към Ар Джей, но той беше погълнат от къщата.

— Кой е построил тази къща.

— Ни си го чувал, ни виждал — отвърна злобно момичето.

Сара се ококори.

— Мога ли да използвам тоалетната? — попита тя и тръгна към коридора.

— Не! — извика едно от другите момичета. — Изходи се навън.

— Моля? — втрещи се тя.

Трите момичета я гледаха с омраза. Сара се спря.

— Кой са двете малки деца на двора? — попита Ар Джей.

— Близнаците — отвърна една от трите на масата с пълна уста.

Сара погледна Ар Джей, чието лице бързо почервеняваше. Беше толкова бесен, че можеше да убие човек. Сложи инстинктивно ръка в неговата.

— Тръгваме си — обяви високо тя. — Майка ви искаше да се погрижим за вас, но вие, момичета, и сами се справяте отлично. Сигурно е имала предвид близнаците. Имам намерение да ги изкъпя.

— Да не си дошла тука — предупреди я Ефи. — За тях е само барата.

— Ти... — започна Ар Джей, но Сара стисна силно ръката му и заотстъпва към вратата.

— Бара — повтори Сара. — Разбрах. Ще ги изкъпя в барата.

Една от сестрите се разбъбри:

— Татко рече, че и тъй, и тъй са прекалено хубави, та значи по-добре да си стоят мръсни. Тъй няма да хващат око.

— Твоят баща бил истински мъдрец! — отбеляза Сара и се хвана здраво за ръката на Ар Джей, като го умоляваше с поглед да не казва

нищо.

— Ти поднасяш ли ме? — попита момичето и присви малките си очи. — Татко ще ви направи на пух и прах. В понеделник ще ви накара да си платите, дето сгазихте кучето.

— Да, разбира се, че ще ни накара — потвърди Сара, отстъпвайки към вратата. — А къде е баща ви?

— Не знам, пък на теб хич не ти е работа.

— Не е, разбира се — каза Сара. — Само попитах, тъй като някой се е обадил на майка ви и...

— Няма телефон. Кабелът е сдал багажа.

И трите гледаха Сара, сякаш тя се опитваше да изтръгне информация от тях, което всъщност ѝ беше целта.

— Да, наистина. Тогава сигурно по мобилния телефон са се свързали с нея.

— Мобилните тук нямат обхват.

— Тогава как е разбрала за...

— За модата ли? — попита Ефи.

— Да. — Сара все повече се притискаше към Ар Джей.

— Има си начин. Гидиън.

— А кой е Гидиън? — попита Ар Джей със същата като на момичетата омраза в гласа.

— Аз си го знам, пък ти сам се оправяй — отговори най-голямото и се усмихна самодоволно.

Преди Ар Джей да продължи диалога, Сара го дръпна да излязат, затръшна вратата и го поведе към сянката на големите дървета.

— Какво ти става? — изсъска тя. — Трябваше да ги предразположим, за да научим нещо, а не да ги настройваме срещу нас.

Той се облегна на едно дърво и се загледа към океана.

— И аз така съм израснал — промълви той. — Сестрите ми... — Не довърши мисълта си, застанал неподвижно, с очи, вперени към водната шир.

Ако вената на шията му не пулсираше, нямаше да разбере колко е развълнуван. Тя седна на земята до краката му.

— Тези деца са били малтретирани, най-малкото са били пренебрегвани. Съмнявам се, че са имали друг шанс, освен да станат каквито родителите им са ги направили.

— Как се случва две деца да израснат в едно и също семейство, да страдат от едни и същи злини, а едното, като порасне, да стане убиец, а другото — да се раздава на хората.

— Отговорът на този въпрос се търси откакто Каин е убил Авел.

Ар Джей седна до нея.

— Смятам, че под мръсотията на тези две дечица има белези.

Загледа се нанякъде и се замисли.

Искаше ѝ се да останат тук и да изслуша историята, която Ар Джей чувстваше необходимост да разкаже. Познаваше го достатъчно добре и знаеше, че не споделя нищо с никого. Но в момента нямаха време за изповеди. Навярно точно сега Ар Джей осъзна пред какво се е изправил не само той, а и четиримата. Между мъртъв човек и мъртво куче има разлика от земята до небето.

— Поне си имал сестри. Моят старец си изкарваше всичко на мен. Само на мен. Седемнайсет години слушах как моята майка светица е била убита от „онези“. Имаше предвид хората в Аръндел. Знаеш ли какво открих, след като умря? Баща ми е шофирал, когато е загинала майка ми, и е бил пиан. Открих също така, че семейството на майка ми е наело адвокат, за да го спаси от затвор. Чудя се дали са ми направили добро. Ако бяха го затворили, нямаше ли да ме изпратят да живея при роднини? Щях ли да израсна като Ариел, да ходя в Ню Йорк, за да си поръчвам тоалети, ушити специално за мен? Щях ли да имам гадже като Дейвид?

Завърши речта си и погледна към него. В очите му вече нямаше гняв и ѝ се усмихваше.

— Направили са ти добро — каза нежно той. — Ако беше като Ариел, нямаше да те харесвам.

За малко да направи някоя от своите остроумни забележки, както би постъпила само преди седмица, но сега комплиментът ѝ достави удоволствие.

— Да не би да ме сваляш?

— Да те свалям! Поглеждала ли си се скоро в огледало? — подхвърли той, но се подсмивваше.

Ар Джей се изправи и протегна ръце към нея. Тя също стана и застанала върху един издаден корен, се оказа висока почти колкото него. Лицата им бяха едно до друго.

Моментът беше някак по-особен с тези признания за семействата им и чувството ѝ към него стана различно.

— Ако се влюбиш в мен, ще се наложи да назнача нова секретарка — промълви нежно той.

— Чудесно — отдръпна се от него тя. — В такъв случай ще получа голямо обезщетение, ще се преместя в Ел Ей и ще стана филмова звезда.

Очакваше саркастична забележка, като например, че годинките ѝ са в повече или че има вероятност да прекара живота си в затвор, но подобна реплика не последва, а само добави:

— Сигурен съм, че ще успееш. Имаш голям талант.

Наблюдаваше го усмихната, но след минута се зачуди това комплимент ли е. Не ѝ ли намекуваше, че обикновено играе роли и не е искрена и честна?

— Ще ми обясниш ли какво имаше предвид с тази забележка? — попита тя и застана до него.

Забеляза как се усмихва и ѝ стана ясно, че подозренията ѝ се потвърждават.

— Какъв предател си! Аз ти съчувствам, а ти ми отвърщаш с някоя гадост. Ти...

Млъкна изведнъж, тъй като той обви талията ѝ с ръце, притегли я към себе си и я целуна. Целувката не беше мимолетна и небрежна, а дълбока и страстна, целувка, изпълнена с дълго сдържан копнеж. Сара почувства как омеква и се прилепва към него, сякаш за да почерпи от неговата сила. През последните дни светът ѝ се преобърна с главата надолу, но не се поддаде на страха си, нито на необходимостта от утеха. И сега отвърна на прегръдката му, на целувката му.

Той отдръпна лицето си от нейното и тя усети сълзи върху страните си, и се засрами.

— Тихо, тихо. — Галеше той косите ѝ и я притискаше към себе си. — Всичко ще се оправи. Аз съм насреща. Съжалявам, че се ядосах преди малко. Повече няма да се повтори.

— Не, няма нищо — смънка тя и подсмърчайки, за стана подалеч от него. Извърна се и той не виждаше лицето ѝ. И тъй като мълчеше, тя го погледна и видя, че я наблюдава по много странен начин. — Няма да се върна при Ариел, ако това се питаш.

— Не, изобщо не мисля за това — отговори меко той. — А за...
— И даде да се разбере, че има предвид целувката. — Беше от онези ненадейни и импулсивни жестове. Аз... — Гласът му заглъхна и погледна встрани. Изглеждаше объркан.

— Да потърсим това момче Гидиън, какво ще кажеш?

Беше смутена от начина, по който отвърна на целувката му, от начина, по който се притисна към него. Той никога не беше правил опит за физическа близост. Постоянно пускаше шеги със сексуален подтекст, уж искал да прави любов с нея. Вдигна очи към него, но той се беше загледал към пътеката пред тях. Тя се извиваше по стръмното възвишение и навлизаше в гъста гора.

— Колко ли тъп е пък той — Сара най-после наруши неловкото мълчание.

— От интелигентността на Ефи ли съдиш, която била най-умната? — Ар Джей изглеждаше доволен, че смениха темата.

— Да.

— Оръжието ме тревожи. Стой зад мен и...

— За да застрелят теб ли?

— Така много проблеми ще се разрешат — отбеляза на шега той, но тя не се засмя. Вървеше след него и след като изкачиха височината, навлязоха в гъстата гора. Стъпваха по мека настилка от борови иглички и виждаха само на няколко стъпки пред себе си, тъй като дърветата не пропускаха светлината. В гората беше толкова тихо, сякаш бяха единствените хора на земята. Когато стигнаха края на пътеката, замръзнаха. Пред тях се откри малка хижа с веранда и каменно огнище. Беше построена върху надвиснала над океана скала. Къщата имаше прекрасен изглед, но от хижата панорамата беше неповторима.

Огнището димеше, но наоколо не се виждаше никой.

— Ако не знаех къде се намираме, щях да си помисля, че сме на снимачна площадка, където се снима филм за първите заселници — изуми се Сара. — Не живеем ли във века на интернет и космически кораби?

Ар Джей се качи на верандата и огледа отблизо пейките и гледжосаните съдове.

— Изработени са на ръка, при това не за декорация, а за всекидневна употреба.

— Мои са — чуха глас и видяха, че към тях се приближава високо хубаво момче с тъмноруса коса и тъмносини очи. Държеше дълга въдица. — Ще закусите ли?

— Ние току-що... — започна Сара.

— С удоволствие — прекъсна я Ар Джей въодушевено. — Да ти помогна ли да изчистим рибата?

— Ако знаеш как се чисти, ще се хванеш на нова работа — усмихна се момчето и проблеснаха идеално бели зъби. — Казвам се Гидиън.

— А аз...

— Зная кой си. Всички знаят. Ти си поредната жертва. — Погледна към Сара: — А ти сигурно си секретарката.

— Асистентката — усмихна се тя. — Не ме бива много в машинописа, както беше отбелязано нееднократно.

— Колко неприятно — отбеляза Гидиън. — Имам няколко писма за писане.

Сара и Ар Джей го погледнаха недоумяващо.

— Шегувам се. Няма писма, само риба, която трябва да бъде почистена и изпържена.

Заобиколи верандата и установиха, че е най-малко метър и осемдесет висок. Джинсите и тениската му бяха избелели и износени, но чисти, а мокасините — протрити. Макар и да нямаше повече от седемнайсет, присъствието на момчето действаше успокоително.

— Бързо ме открихте — подхвърли той през рамо и отиде до един голям камък пред входа.

Ар Джей почти изтича по стъпалата, за да застане до него.

Енергичният жест, с който грабна рибата от ръцете на момчето и започна да я чисти, развесели Сара. И през ум не ѝ бе минавало, че притежава подобни умения.

— Имате ли тоалетна — попита тя.

— Вътре няма — засмя се Гидиън. — Момичетата не ви ли пуснаха в тяхната?

— Не — каза Ар Джей и разпра една риба на две. — Истински сладурани.

— Приличат на баща си — отбеляза момчето, но без омраза. — Съжалявам, но разполагам само с клозет на двора и рекичка вместо баня.

— Не бързам — отговори тя, седна на пейката и се загледа как двамата чистят риба. Помълча няколко минути, но повече не издържа: — Е, кой си ти, защо живееш тук, в тази хижа и кои са близнаците?

Гидиън се позасмя, нареди изчистената риба на една дъска и тръгна към къщата.

— Елате вътре — покани ги. — Трябва да нахраня близнаците.

Отвори вратата и направи път на Ар Джей и Сара. Отвътре къщичката представляваше стая с голямо легло в единия ъгъл, камина и старомодна готварска печка до нея, няколко разнебитени кресла и диван, покрити с дебели одеяла. Беше уютно и приятно като в истински дом, миришеше на дим и Сара се по чувства удобно за пръв път, откакто Ариел пристигна при нея в Ню Йорк. Настани се на дивана и протегна краката си върху чамовата масичка.

— Измъчиха ви, нали? — каза Гидиън и седна на стол срещу нея. В това време Ар Джей се суетеше около печката и като че ли знаеше как се пали.

— Дотам, че сме готови почти на всичко, за да се махнем от този остров — отговори той.

Намекваше, че ще плати куп пари за лодка, но Гидиън гледаше право пред себе си. „Иска нещо — по мисли си Сара. — Каквото и да ни каже, няма да бъде безплатно. Докато не получи, каквото си е наумил, няма да ни помогне.“

— Толкова ли си добър, колкото изглеждаш, или се лъжем? Ще ни предадеш ли на шерифа за нарушение на закона?

— Нали знаете, че истински неприятности не ви заплашват — каза Гидиън.

— Не, не знаем.

Ар Джей предупреди Сара с поглед да не се отпуска и да не бъде прекалено доверчива. Това момче може и да изглеждаше добро, но беше син на убития.

— Целият остров беше вдигнат на крак заради слухове, че се готви нещо голямо — обясни Гидиън. — Бюрото на милиардера Чарли Данкарк се е свързало с брокер на недвижими имоти в Аръндел и малко след като чухме тази новина, знаменитият Ар Джей Бромптън влязъл в уебсайта на острова и разучил всички подробности.

Сара хвърли поглед на Ар Джей, а той вдигна вежда. Знаеше какво си мисли: „Отлична детективска работа“.

— Човек от острова се обади в твоя офис в Ню Йорк — продължи Гидиън, — за да попита за посещението, като споменал дата наслуки. Осемнайсети, нали? Или нещо подобно. Твоята секретарка отговорила, че господин Бромптън преди двайсет и втори няма да пътува за Кралския остров, така научихме кога ще пристигнеш.

— И планът ви да ни тикнете в затвора ли е бил? — попита Сара с разширени от изумление очи.

— Планът не е мой — отбеляза Гидиън. — Нямам нищо общо с него. Нямам нищо общо с никого от тях, но това не означава, че не бива да зная какво става.

Ар Джей беше загрял олиото и беше готов да сложи рибата да се пържи.

— А защо искат да ме накарат да намразя острова? След като са хвърлили толкова труд, за да разберат, че идвам, сигурно знаят и че имам намерение да купя земя тук. Може би си харесват острова какъвто е и не желаят да продават.

— Искат, при това много. Ние сме умиращо общество. Риболовът е оскъден и цялата ни надежда е в туризма. Но хората никога не се връщат на Кралския остров — разказваше Гидиън. — Тук няма нищо привлекателно, като плажове или минерални извори. Идеята беше да ви принудят да останете няколко дни, за да огледате както трябва околността. Предполагаха, че ако прекарате малко повече време тук, ще ви хареса.

— Изплашиха ни до смърт — обади се Сара. — Този Ласитър...

— Истински мръсник, нали? — отбеляза момчето. — Най-добрият приятел на Фени. Не очакваха четирима и това малко ги обърка. Беше им казано, че ще дойде само баснословно богатият Ар Джей Бромптън и неговата секретарка. Истината е, че по-голямата част от населението няма представа какво става. Беше ни наредено да отидем за два часа на западната страна на острова със заплаха за глоба от хиляда долара.

— Доста пари са това — каза Сара.

— В деня, преди да дойдете, беше прерязан подземният телефонен кабел.

— А ти отиде ли на западната страна на острова? — попита Ар Джей.

— Никога не правя нещо насила — отвърна Гидиън и за пръв път насмешливият тон в гласа му изчезна. — Кажи ми, господин Бромптън, какви бяха намеренията ти за Кралския остров?

— Да кажа на Чарли Данкарк да не купува нищо тук.

Сара го погледна смаяно.

— Решил си го, преди още...

— Преди да ни арестуват по фалшиви обвинения ли? Да. Щом слязохме от ферибота, в същата секунда, тъй като мястото не ми хареса.

— Правилно — каза Гидиън. — Много хора, много къщи. По-добре човек да започне на чист терен.

— Умно хлапе. Искаш ли да работиш за мен?

Ар Джей се пошегува, но момчето не прие забележката като шега.

— Да — отговори то сериозно. — Каквото пожелаеш. Както казах, готов съм на всичко, за да се измъкна от този остров.

Ар Джей подреди в голяма чиния шест идеално изпържени риби.

— Защо просто не заминеш. Достатъчно голям си.

— Непълнолетен съм и Незбит ще ме преследва.

— Незбит, твоят баща ли?

— Нямам доказателства, но той не ми е роден баща и въпреки това по закон съм длъжен да стоя при него. И...

— А близнаците? — попита тихо Сара. — Кои са техните родители?

— Не зная. Старецът ги донесе един ден като изоставени кученца.

— А социалната служба...

— Социална служба тук! На Кралския остров никой не се осмелява да застане срещу безбожната троица.

— Незбит, Ласитър и съдията — уточни Ар Джей.

— Точно така.

Ар Джей се усмихна.

— Какво ще стане сега?

— Ще ви глобят заради кучето, което Незбит постоянно измъчваше. Горкото същество сигурно е било доволно, че умира.

— Каква е ролята на Филис Ванкарън в цялата интрига? — попита Ар Джей.

Гидиън вдигна рамене.

— Беше й наредено да бъде много отзивчива към господин Ар Джей Бромптън. Искаха да го затворят, всъщност теб, в апартамента на последния етаж, за да не можеш да избягаш. Казаха й, че Бромптън е известен като голям женкар, и й беше разрешено да го прелъсти.

Сара хвърли към Ар Джей назидателен поглед с подтекст „Казах ли ти“, но той не й обърна внимание, докато сервираше рибата.

В това време Гидиън стана, крачолът на панталона му се закачи за стола и Сара видя белезите по крака му. Той забеляза погледа й и оправи панталона си.

— Ще доведе близнаците — каза момчето и излезе набързо.

— Видя ли? — прошепна Сара.

— Да, видях. Не се подвеждай от неговия чар. У това момче има достатъчно омраза, че да обяви война.

— Или да убие.

— Не бих се учудил.

— Но стои тук, за да се грижи за децата.

— Може би. Ако Незбит го няма, какво ще му попречи да напусне острова и да вземе близнаците със себе си, щом желанието му е такова. Но не съм съвсем сигурен.

Отвън се чуха гласове.

— Харесвам го и настоявам да му кажем за смъртта на Незбит. Гидиън е първият човек на този остров, който няма вид на убиец. Останалите... — Тя потрепери, като си спомни с какви хора се бяха сблъскали досега. — Необходима ни е помощ, при това веднага. Нямаме никакво време. Всеки миг очаквам да чуя полицейските сирени, защото са открили трупа и ни издирват.

— На острова няма човек, който да не знае точно къде сме.

— Много ме успокои.

Вратата се отвори и Гидиън влезе с близнаците. И двамата се загледаха в момчето и децата. Веднага стана ясно колко много ги обича. Настани ги около масата на столове с големи възглавници, за да са на подходящата височина, и после почисти грижливо от костите всяко парченце риба.

Сара ги наблюдава около пет минути, но повече не издържа. Дояждаха рибата, друга храна нямаше. Вдясно от печката имаше етажерка с басмени завески. Оттам се подаваха пакет брашно и

бурканче бакпулвер. Сара стана, отиде до етажерката и без да иска разрешение, дръпна настрани завеските. Имаше всичко, което ѝ бе необходимо.

— Обели десет-дванайсет — подаде тя на Ар Джей плик с ябълки, купени от магазин. Беше доволна, че не ѝ се налага да си има работа с някое наскоро убито диво животно. — А ти, Гидиън, вземи сапун и измий децата. Мръсни на моята маса няма да седнат.

— Готово, мадам — съгласи се той, взе децата — по едно под мишница — и ги понесе навън.

— Хетеросексуален е — отбеляза Сара, загледана в затворената врата.

— Моля? — изуми се Ар Джей.

— Гидиън е хетеросексуален. Нормалният мъж говори така: „Ако пламнеш и аз съм готов“, а един гей пита: „Къде е кибритът?“... Хей! Слушаш ли ме?

Ар Джей беше изцъклил очи с израз, какъвто никога не беше виждала.

— Ти можеш да готвиш!

— Налага се, ако искам да се нахраня. Така ли ще стоиш или ще ми помогнеш?

— Целият съм твой — изохка той и в следващата секунда вече белеше ябълки. — Боже, можела да готви! — не преставаше да повтаря.

Тя го заплаши с един дълъг нож.

— Когато се върнем в Ню Йорк, ако ме накараш да ти сготвя, ще...

Тай грабна ръката ѝ и я целуна бързо по дланта.

— Никога! Обещавам. Никога.

Цяла минута бели ябълки мълчаливо, след това не се сдържа:

— А какво знаеш да готвиш?

— Ако се влюбиш в мен, ще се наложи да си търся друг шеф — имитира го тя, после се спогледаха и се разсмяха.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И как Незбит е натрупал пари? — попита Ар Джей с клечка за зъби в устата и се облегна назад. Сара си помисли, че липсва само кьнтри певец като Чарли Даниелс.

— Това е голямата загадка на острова — отговори Гидиън и отмести чинията си. Хапна по малко от всичко, което Сара приготви: пържени ябълки, хлебчета, бъркани яйца, бекон и малки кексчета с усмихнати муцунки отгоре им. Преди десет минути близнаците хукнаха навън, вероятно за да престанат да бъдат чисти.

— На колко години си? — попита Гидиън Сара.

— Стара е за теб — отговори бързо Ар Джей. — Да се върнем на въпроса. Как баща ти, извинявай, Незбит, е натрупал пари?

— И кой си купува стоки от телешоп? — Сара кимна към къщата долу.

— Жена му — сви рамене Гидиън.

Сара погледна Ар Джей. Момчето не наричаше родителите си майка или татко.

— Не вярвам на тази история — обърна се Ар Джей към Гидиън и тя долови в тона му предпазливост. — Не вярвам, че е така безобидна, както твърдиш ти. Според мен някой е намислил да ни погуби.

Гидиън гледаше ту него, ту нея.

— Какво се е случило?

Сара седна при тях на масата.

— Трябва да му кажеш. Имаме само днес и утре, нито час повече. Ако някой отвори онзи... Знаеш какво. Трябва да се доверим на някого.

Момчето погледна Ар Джей:

— Разбирам, че не ми вярваш, след като живея на този проклет остров. Когато ти казах, че съм готов на всичко, за да се махна оттук, бях напълно искрен, Фени Незбит ме използва като товарно муле от шестгодишен. Не зная откъде съм, но предполагам, че мой дядо или

роднина има нещо общо с къщата, в която живее Фени, и с тази колиба.

Момчето стана, взе от един стар шкаф блок за рисуване и го подхвърли на масата.

— Аз ги нарисувах.

Ар Джей взе блока и започна да го разлиства, а Сара гледаше над рамото му. Имаше красиви рисунки на сгради, които сякаш изникваха от морето, а други бяха разположени върху надвиснали скали, слети в пълна хармония с пейзажа. Следваха рисунки на раковини, миди, после в тяхната форма се вплитаха къщи.

— Имаш дарба — отбеляза Ар Джей.

— Което доказва, че не съм син на Фени Незбит. — Гидиън седна отново до масата. — Когато навърших шестнайсет, ми забрани да ходя на училище. Каза, че много учене не е полезно за мъж. Защо не избягах тогава? Трябваше да се натоваря на проклетия ферибот и да забравя този остров.

В гласа му имаше толкова гняв, че Сара се пресегна и хвана ръката му.

— Тогава са донесли близнаците, нали?

— Да. Той ме познава. Каза, че ще хвърли децата в морето, ако замина.

— А родителите им? — попита Ар Джей.

Гидиън вдигна рамене.

— Нямам представа кои са. Корабокрушение навярно. Опитах се да разбера нещо, но не успях.

Сърцето на Сара се разтуптя при мисълта какво е преживяло красивото момче, но Ар Джей само го наблюдаваше. Почувства, че не му вярва, но не се досещаше защо. Сигурно предполагаше, че момчето лъже.

— Той е мъртъв — промълви след малко.

— Какво?

— Джон Фенуик Незбит е мъртъв. Намерихме го застрелян в главата и оставен във ваната в къщата на Филис Ванкарън.

Красивото лице на Гидиън пребледня.

— Прилоша ли ти? — разтревожи се Сара.

— Мина ми — прошепна той. — С близнаците сме свободни. Ще заминем и никой няма да ни гони. Благодаря ви.

— Почакай малко — каза Ар Джей. — Не сме го убили ние.

— Тогава кой? — попита Гидиън, после едва-едва се усмихна. — Вярно, вие си мислите, че аз сигурно зная. — Стана от масата, приближи се до прозореца и се загледа навън. — Би могъл да бъде кой ли не, в това число и Филис. Не я оставяше на мира, докато тя не го заплаши, че ще го убие. Всеки знае, че е била любовница на някакъв богат мъж, от което Фени заключи, че е проститутка и е длъжна да му пуска и на него.

— Друг кой? — попита Ар Джей.

— Останалите двама.

— Ласитър и съдията ли?

— Обзалагам се, че е Ласитър — намеси се Сара. — По-голям хитрец не познавам. От него настръхвам.

— Кой даде идеята да ни арестуват? — попита Ар Джей. — И кой прерязва телефонния кабел?

— Не зная. На мен не ми казват всичко. Близнаците имат навик да подслушват и после ме информират какво са чули. Заедно с онова, което зная за Фени, разбирам за какво става въпрос.

— Според теб какво ще стане, ако открият трупа на Незбит? — попита Сара.

— Къде е той?

Ар Джей и Сара се спогледаха, преценявайки дали могат да имат толкова голямо доверие на този момък. Решението взе Ар Джей:

— Във фризер в мазето на Филис.

— Много добре — каза Гидиън. — Тя няма да го намери там. Въобще не слиза в сутерена.

— Ти като че ли я познаваш добре.

Гидиън й се захили глуповато.

— Всички млади мъже от острова познават отлично Филис Ванкарън и нейната къща. Видяхте ли сините рози?

— Да — усмихна се Сара. — Но аз бях изброила вече стъпалата.

— Броила си стъпала!

— Сара упражнява паметта си — отговори Ар Джей вместо нея. — Какво ще се случи, ако открият трупа преди изслушването в понеделник?

— Ще бъде много неприятно — отбеляза Гидиън. — Съдията и Незбит са...

— Роднини — довърши Ар Джей. — Това вече го знаем.

— Кой наистина, ама много, би пожелал смъртта на Незбит? — поинтересува се Сара. — Освен нас, разбира се.

— И аз — добави Гидиън. — Предполагам, че е човек, който иска парите, но не може да ги намери.

— Ето, че пак опряхме до този въпрос. Какви пари? — попита Ар Джей.

— Трийсет и две години — напомни му меко Сара. — Филис каза, че от трийсет и две годишен не е работил.

— Това предполага, че преди да навърши трийсет и две, е работил — махна с ръка Гидиън. — Представям си как е открил кораб, претърпял корабокрушение. Не голям, може би яхта от Флорида на богати възрастни хора. Често се разбиват кораби насам.

— Много често ли?

— Повече от обичайното — отговори Гидиън, но отвърна поглед.

Сара предчувстваше какво си мисли Ар Джей. Дали беше възможно жителите на острова да припечелват нещо извънредно, като предизвикват корабокрушения? По какъв начин действат?

— Трябва да разберем откъде е взел парите Незбит, кой е толкова алчен, че да го убие, и освен това да свършим цялата работа за по-малко от два дни.

— Как го изчислихте — засмя се Гидиън на безумната идея. — Два дни, за да разрешите загадка, над която то си блъскат главите вече десет години всички на острова. На три месеца Фени заминава или е заминал, без някой да го усети, и се връща с пари в брой. Похарчват ги до шушка с жена си, Фени отново заминава и се повтаря същото.

— Какво прави точно преди да замине?

— Отива в центъра на острова и изчезва за около шест часа.

— Ти, разбира се, си го следил — каза Ар Джей.

— Когато старият Фени излиза от града, хората вървят след него като след магьосник с вълшебна флейта, но той изведнъж изчезва, сякаш е станал невидим. Хоп! И го няма.

— А ти си проучвал това място, нали?

— Безброй пъти — отговори сериозно Гидиън. — Представях си как намирам парите и се спасявам. Но после осъзнах, че това е мечтата на всеки мъж, жена и дете на този остров. „Златото на Фени“, така казваме.

— Той е алкохолик — обясни Сара. — Същият беше и баща ми и не можеше да пази тайна.

Дори докато го изричаше, знаеше, че не е вярно. Нямаше значение колко е изпил — никога не призна каква е истината за нощта, когато майка ѝ умря.

— Каквото щеш говори, но никой не беше в състояние да измъкне и дума от устата на Фени. Жена му все му повтаряше, че ако умре, парите ще се загубят, Фени ѝ отговаряше: „Ами тогава и мен няма да ме има.“ На никого нищо не казваше. Злорадстваше, когато хората го следваха, обичаше да ги праща за зелен хайвер. Израснал е на острова и познава всеки милиметър тук. Баща му пиел и Фени със седмици се шляел из хълмовете. Знае отлично как да се изхранва сред пустошта.

— Както теб — отбеляза Ар Джей, оглеждайки хижата.

— Както бях принуден да се науча — защити се Гидиън. — Щом станах по-висок от Незбит, се преместих да живея тук. Смятам, че човекът, построил онази къща, е живял в хижата, докато е траел строежът. Също така смятам, че съм свързан с него.

— Не си ли проверявал документацията? — попита Сара.

— Въпреки че Незбит изглежда глупав, той никак не е — продължи Гидиън. — Името му фигурира в нотариалния акт като първоначален собственик. Няма документи кой е построил къщата. Кореняците казват: „Един човек от сушата.“ Бил е сам и не се е сближил с никого тук.

— Умен човек — каза Ар Джей.

— Къде са топлите извори? — попита Сара.

— Не бива да ходите там — отвърна бързо момчето. — Почвата е много ронлива и на места земята пропада.

— От експлозията ли? — попита Ар Джей.

— Взрив с динамит — отговори Гидиън. — Топлите извори, заради които градът процъфтял, не били естествени. На върха в планинската част на острова имало естествен скален басейн. През 1890 година се намерили хора, които измислили как да подгръват водата. После направили водопроводна инсталация и я отвели надолу към селището. По неизвестни причини някой взривил басейна. Така фалшивите топли извори престанали да съществуват.

— Ще направим рекламна кампания за острова като за най-прочутия... — започна Ар Джей.

— Най-противния — уточни Сара.

— Да, за най-противния остров в Съединените щати: „Елате да се полюбувате къде са мамели нищо неподозиращите богаташи хората от викторианската епоха.“

— И къде жителите на острова са подлъгвали корабите към скалистия бряг, за да се разбият и да ограбят съкровищата им — допълни тя.

— И бебетата — намеси се и Гидиън.

Ар Джей и Сара станаха сериозни.

— Все отнякъде съм дошъл, както и близнаците, които нямат нищо общо с никого на този остров — обясни Гидиън. Ар Джей и Сара се спогледаха и станаха от масата. — Готови ли сте? — попита момчето.

От въпроса му Сара подразбра, че няма да ѝ се наложи да ги убеждава да тръгне с тях.

— Имам нужда от удобни обувки.

— Ти не бива да идваш — възпротиви се Гидиън. — Наистина е опасно и освен това областта е претършувана от всеки жител на този остров. Никога няма да откриете златото на Фени, ако наистина съществува. Не е напускал острова шест месеца. Навярно е прибрал всичко.

— Можеш ли да ѝ намериш някакви обувки? — попита го Ар Джей.

Момчето поклати глава обезсърчено, но после се усмихна.

— Колко е хубаво, че ви срещнах. Вече имам надежда, че ще се измъкна от този остров.

— Ако успея, ще се измъкнеш — каза Ар Джей. — Обещавам ти.

— Заедно с близнаците — прибави Сара. — Дори ще потърсим родителите им.

Вълнението, което проблесна за миг в очите на Гидиън, беше повече, отколкото тя можеше да понесе.

— Кой номер обувки носиш? — попита той.

— Шести.

— Като Ефи. Лесно ще ти намеря. От какво друго имате нужда?

— Раница, бутилки с вода, чорапи, фенерчета и...

— Мобилен телефон — добави Ар Джей. — Донеси ни каквото намериш. Искам само да хвърля поглед къде са били тези топли извори.

— Четка и паста за зъби — не се отказваше Сара. — Шампоан и походна вана няма да бъде зле. И още...

— Карта — досети се Гидиън. — Чакайте тук. Ще се скарам с Ефи, за да ѝ отвлека вниманието, докато близнаците търсuvat из къщата. Връщам се след десет минути.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обясни ми още веднъж защо ще ходим там? — попита Сара, щом Гидиън излезе.

— Не му вярвам. — Ар Джей гледаше през прозореца. — Как мислиш, този хлапак ще отиде ли в полицията?

— Не. Защо никога на никого не вярваш?

— Вярвам на първото си впечатление. Убеден съм, че не ни каза защо наистина ни тикнаха в затвора. Онова, което ни каза, няма смисъл.

Сара още недоумяваше за какво намекна Ар Джей, когато спомена как я бил видял за пръв път. Разказаха ѝ, че бил в асансьора, вратата се затваряла и той я посочил: „Тази. Нея искам.“ Разправяха ѝ още за идеите му как една нищо и никаква чиновничка може да бъде издигната до божественото положение да прислужва на Ар Джей Бромптън двацет и четири часа в денонощието. Но ето че сега той загатна нещо друго.

— Наистина няма смисъл — каза тя.

— Точно така. Затвор и труп във ваната едва ли ще накарат човек да остане.

Беше се унесла в мисли и трудно се опомни.

— По-скоро правят всичко възможно да не пожелаем да купуваме имот.

— И аз така мисля. Тук има тайна, която някой на всяка цена иска да запази.

— Не мога да си представя каква е тази тайна — недоумяваше Сара. — Похищения, корабокрушения... като че ли не са изключени на острова.

— Без да споменаваме убийство. — Той я погледна. — Ами ако открием труп във ваната и после успеем да избягаме, без никой да ни усети?

Сара се съгласи:

— Никога няма да се върнем.

— Никога, а Кралският остров ще се превърне в нашия най-страшен кошмар. Ще прекараме живота си в страх, дали трупът е открит. Постоянно ще ровим по вестниците и в интернет за новини.

— Всеки ден ще изживяваме ужаса да ни заловят — добави тя. — А в света на бизнеса ще плъзне слух, че Чарли Данкарк е огледал този остров и не си струва според него да се изръсваш.

— И по този начин онзи, който не желае пришълци, ще спечели още няколко години, за да крие там каквото крие.

— Как се сети?

— Хайде, Джонсън — изпъшка Ар Джей. — Не заслужавам ли поне една похвала?

— Правдоподобна теория, но не знаем дали е истина. Ти защо нае точно мен? — изтърси тя. — Има куп жени в твоето бюро, които са наясно с клавиатурата за машинопис. Защо не се спря на някоя от тях?

— Имаш страхотна памет.

— Не знаеше абсолютно нищо за мен тогава, освен каквото пишеше в досието ми, а то не беше много.

— Не грешиш ли? — попита той. — Нима вярваш на приказките, че съм те избрал случайно?

Гледаше го с широко отворени очи.

— Да, вярвам... повярвах. Но ти...

Прекъснаха я Гидиън и близнаците, които връхлетяха в стаята.

— Вижте какво донесохме — възбудено ги повика той.

Ар Джей и Сара отидоха на верандата. Един голям кашон беше натъпкан с най-необходимите вещи. Най-отгоре имаше кутия с медикаменти за първа помощ и раници, после две фенерчета, специален кибрит, две одеяла, храна, свещи, бутилки с вода, най-различни инструменти. До кашона стояха туристически обувки шести номер и три чифта памучни дамски чорапи.

— Рекох си, че може да потрябват — показа им Гидиън две тениски — малка и голяма.

— Добре ли сме се сетили? — попита момченцето. Сара го сграбчи ненадейно и го прегърна.

— Великолепно! Прекрасно! Приказно!

Започна да го целува по вратлето, докато детето не се разхълца от смях.

— И мен! И мен! — развика се момиченцето и тя пусна момченцето, за да я вземе. Нацелува я до сълзи.

Остави и нея на земята и попита Гидиън:

— Как се казват?

— Беатрис и Бърти.

— Не питам за имената, които им е дал Незбит.

— Е, да — отговори Гидиън, — и аз се питам кои са истинските им имена.

— Ако ги знаем, имаме шанс да открием родителите им.

Ар Джей преглеждаше нещата и ги подреждаше в раниците.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — попита Сара Гидиън.

— Той е зает предполагам — намеси се бързо Ар Джей, с което й даде да разбере, че предпочита да бъдат само двамата. — А карта можеш ли да ни начертаеш?

— Да — отговори Гидиън, но тя усети разочарованието му, че не настояха да тръгне с тях.

Двамата с Ар Джей влязоха в хижата заедно с близнаците, а тя се загледа след момчето и помисли колко много е загубил някой някъде, като не го е гледал как расте.

Сара пренареди раниците, взе чифт чорапи и туристическите обувки и се преобу. Гледаше красивите сандали на Ариел и се чудеше какво ли прави братовчедка ѝ. Какво си е помислила, когато се е събудила тази сутрин? Ар Джей каква бележка ѝ е написал? Любезна или в обичайния му безцеремонен стил: „Вие двамата сте безполезни, така че продължаваме с Джонсън без вас. Всичко хубаво. Ар Джей.“

За Ариел и Дейвид не беше имала време да помисли, откакто се разделиха, но се зарадва на новината, че не треперят от страх в къщата на Филис. Напротив, Ариел беше намерила начин да припечели пари.

— И да научи клюките — промърмори Сара и се изправи.

Ар Джей им беше оставил двеста долара, толкова държеше винаги в обувките си. Не е било необходимо Ариел да работи, но си е потърсила работа, при това не каквато и да е. Представила се е като модистка, която всяка жена на острова ще се изкуши да посети. И да говори пред нея.

Погледна към прозореца, където бяха застанали Ар Джей и Гидиън. От жестовите им разбра, че шефът ѝ пита за посоката към върха в центъра на острова. И какво очакваше да открие там? Мотив за

убийство ли? Или причина жителите на острова да не желаят присъствието му тук? Тя споделяше мнението на Ар Джей, че са обвинени преднамерено в лъжливо престъпление, не за да хареса Кралския остров, а за да го прогонят от него. Дори да нямаше убийство, дори в понеделник съдията да обявеше случая с кучето за абсурден и да го закриеше, те пак нямаше да пожелаят да стъпят повече на този остров.

Ако беше сигурна, че целта на зложелателя е само да ги прогони завинаги, щеше да се върне в къщата на Филис в очакване на края на историята. Но не беше ясно какво става. Само Гидиън се осмели да говори с тях, затова и да обикалят града, за да задават въпроси, нямаше смисъл.

„А Ариел умее“ — помисли си тя усмихната.

Ар Джей се показа на верандата и я погледна изпитателно. Защо се усмихваше? Даде му да разбере, че после ще му каже.

— Ще оставя близнаците при Ефи и момичетата — предложи Гидиън. — Няма да им бъде приятно, но ще ме послушат.

— Недей — отказа Ар Джей. — Ще се справим и сами. Със Сара имаме известен опит в катеренето.

Сара го погледна учудено. Опит в катеренето ли? Качването и слизането от автобуса на Пето Авеню ли имаше предвид? Сложи на гърба си по-леката раница и завърза бархетната риза около кръста си.

— Изглеждаш смешно — закачи я Беатрис.

— Чувствам се смешна.

— Ще се върнеш ли?

— От все сърце се надявам — отговори Сара, пристягайки каишките на раницата.

— Понякога те не се връщат.

— Страшна работа — ахна Сара. — Благодаря ти, че ме предупреди. Деца, моля ви, не казвайте на никого за нас.

— Ние никога не казваме какво прави Гидиън. Той има много, ама много, тайни, но ние никога не ги разправяме.

На Сара това изявление не й хареса. Ар Джей и Гидиън още разговаряха. Върху красивото му лице падаше светлина по особен начин, от което той изглеждаше по-възрастен и опасен. Тя коленичи, за да погледне децата в очите.

— Гидиън удрял ли ви е?

— Колко си глупава? Никога! — възкликна Беатрис. — Той е добър. Дава ни бонбони, когато сме послушни.

Сара отмести поглед към Бърти.

— А друг удря ли ви?

Личицето му се сгърчи ожесточено.

— Когато Ефи ми посегне и аз я удрям.

Сара се разсмя, но бързо се опомни.

— Не е хубаво да се удрят хората, но...

— Хайде, Джонсън — повика я Ар Джей. — После ще осиновяваш хлапетата. Губим време.

— Боецът ме зове — промърмори тя и се изправи.

— Ще ни осиновиш ли? — попита Бърти с ококорени очички. — Гидиън ни каза, че все някой ще ни поиска.

— Аз... аз трябва да тръгвам — погледна Сара свирепо Ар Джей, който се присмиваше на затруднението ѝ.

Гидиън се приближи и децата увиснаха на панталоните му.

— Може би ще се омъжи за мен и всички ще станем едно семейство — погледна той Сара така, че тя се изчерви.

— Да тръгваме — повиши глас Ар Джей.

— Довиждане — подвикна тя, като тръгна след него покрай хижата по пътеката към гората. — Ще се видим, като се върнем.

— Кое то ще стане след седмица при тази скорост — промърмори шефът ѝ.

— Ревнуваш ли? — попита Сара.

— От този хлапак ли?

— От този хлапак и от Дейвид. Не забравяй Дейвид.

— Чудя се какво ли прави, докато сладката госпожичка Метаморфоза върши цялата работа.

— Усмивва се на жените. Съблича ризата си и се оставя да го гледат. Има много неща, които умее Дейвид.

— Престани да се гавриш с хлапетата и гледай къде стъпваш — прекъсна я сърдито Ар Джей.

Сара се разсмя.

* * *

— Къде отиваш, Гидиън? — попита Беатрис.

— След тези двама идиоти — отговори той и обу тежки туристически обувки. — Те са нашата най-сигурна възможност да се измъкнем от този остров, така че няма да ги оставя да се убият.

— Татко няма да ни остави да си идем от Кралския остров — намеси се и Бърти.

— Колко пъти съм ви казвал, че той не ви е баща, затова престани да го наричаш татко.

Острият му тон разплака Беатрис.

— Тихо, миличка, не съм ядосан.

— Обеща ми да ловим риба — измърмори Бърти. — С лодката.

— Днес няма да стане. Вървете в къщата и кажете на Ефи да ви нахрани.

— Не искам — заинати се Беатрис и се залепи до братчето си.

Гидиън въздъхна.

— Тогава останете в хижата, но не ходете надалеч. Чухте ли ме? Има хлебчета и бекон в шкафа, също ябълков сок. Играйте си, не мърдайте никъде и бъдете послушни. Чухте ли ме?

Двете деца закимаха енергично, докато го гледаха как си слага раницата на гърба и мята ловната пушка през рамо.

На дъното на раницата беше прибрал и кутия с патрони.

— Не се бийте, не се ритайте и не се мяркайте пред очите на момичетата.

— Ама ти каза... — започна Беатрис.

— Да, казах да отидете при Ефи, но вие ще се раздрънкате.

— Ние не дрънкаме — защити се Бърти.

— Вярно, но тази тайна е по-страшна от другите. — Гидиън погледна през прозореца. — Добре че не знаете къде отиваме.

— На високото в планината при топлите извори — изпъчи се гордо Бърти.

Гидиън изръмжа.

— Много сте хитри! Стойте тук и си играйте. Ще се върна, преди да мръкне. Искам да съм сигурен, че тези загубени градски хора няма да се убият.

— Те са нашият билет — каза Бърти и разсмя Гидиън.

— Гледате много телевизия. Хайде, дайте сега по една целувка и ме оставете да вървя. Трябва да съм два пъти по-бърз, за да се върна

преди тях.

— Защо искаш да се върнеш първи? — попита Беатрис.

— За да...

— За да победиш! — развика се Бърти.

— Точно така. Това е състезание и аз трябва да победея. А сега — целувките.

* * *

Гидиън не беше се отдалечил и на половин километър по пътеката, когато близнаците решиха да го последват. През целия си кратък живот се бяха крили, за да избегнат вниманието на семейство Незбит, и умееха да се промъкват, без никой да ги усети. Гидиън не чу дори стъпки.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо се усмихваше? — попита Ар Джей, щом се озоваха на отъпканата пътека към центъра на острова.

— Мислех си за Ариел. Изнамерила си е такава работа, че да научи всички клюки в градчето. — Той я погледна. — Това не ти дойде наум, нали?

— Не, а виж колко е умна — усмихна се той. — Все пак е твоя братовчедка.

— Добре, нека да се разберем. — Сара се спря. — Първо ме целуваш, после ме засипваш с комплименти. Или идва краят на света, или смяташ, че скоро ще умреш.

Той хвана ръката ѝ.

— Искам да си на моя страна в понеделник. А колкото до целувката, хубаво момиче и...

— Спести ми продължението — прекъсна го тя и продължи да върви, отдръпвайки ръката си. Беше само една от многото жени. Точно заради това ѝ плачеха на рамото всички, с които скъсваше.

Вървеше, загледана в гърба му, и се питаше каква е истината.

— Имаш ли някакъв план?

— Не. А ти?

— Нямам — отвърна бодро тя. — Сигурен ли си, че Незбит е мъртъв? Нали не се е преструвал на умрял във ваната?

— Абсолютно сигурен съм. Тялото му беше отвратително студено.

— А как мислиш... — започна тя, но млъкна, тъй като Ар Джей се закова на място. Направи още крачка след него.

— Не се обръщай, някой ни следи — прошепна бързо той. — Също така, струва ми се, че и пред нас има някой. Като че ли сме на парад. Виж онези скали там горе. Ще можеш ли да минеш по тях?

— Да — отговори Сара, без да е убедена. Скалистият ръб се изправяше стръмно нагоре, после се спускаше надолу.

— Да тръгваме тогава. Искаш ли да ти нося раницата?

— Не. Сложих всички тежки неща в своята.

Последва го през високата трева. След малко се показаха отвесни скали, извисяващи се над тях.

— Оттук трябва да минем — прошепна той и ѝ подаде ръка.

Тя не напипа удобно място, за да стъпи и да се качи при него, затова се наложи Ар Джей да я издърпа и тя си ожули коленете.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя го успокои и той се покатери още по-нависоко, после пак протегна ръка, за да ѝ помогне. Сара упорстваше сама да се качи. С огромно усилие успя и попадна право в прегръдките му. С пръст на устните си я предупреждаваше да млчи.

Предпазливо пристъпваха по издатините с гръб към скалистата стена. Ар Джей два пъти се спира, за да огледа околността. Сара млчеше, ненавиждайки височината, труднодостъпния път, но и двата пъти се въздържа от коментари. Щом Ар Джей ѝ направеше знак, тя тръгваше стъпка по стъпка.

— Погледни! — прошепна той, но тя не виждаше какво ѝ показва.

Със стаен дъх наблюдаваше как си сваля раницата и ѝ я подава.

— Прекалявал съм с поничките — прошепна той, извърна се наляво и изчезна от погледа ѝ. Със своята раница на гръб и неговата пред себе си се опита да види къде се изгуби той, но не успя.

— Насам — чу гласа му тя. — Можеш ли да ми подадеш раниците?

Сара поклати глава. Щеше да загуби равновесие и да падне.

Той сигурно я виждаше, защото добави:

— Достатъчно си слаба, за да минеш заедно с тях.

— Не мога да помръдна — отвърна му тя шепнешком.

За миг сграбчи ръцете ѝ и силно я дръпна. Озова се на твърда земя. Раницата отпред пречеше, но Ар Джей продължи да я тегли, докато най-накрая не се плъзна през един тесен отвор в проход, широк около метър и половина. Напред пространството се разширяваше и в далечината се виждаше светлина.

Не искаше да покаже страха си.

— Златото на Фени ли открихме? На друг разправай, че това е пещерата, в която изчезва и която никой досега не е открил.

Ар Джей подритна нещо на земята. Беше ръждясала кутийка от бира.

— Не сме първите, които стъпват тук.

Изминаха неколкостотин метра между скалите и излязоха от тунела при един вир. Над главите им скалите образуваха нещо като покрив с дупка в средата.

— Колко е красиво — промълви Сара. — Дъхът ти спира.

— Още една забележителност, която някой не желае да стане известна. Обзалагам се, че това е свърталището на местните нудисти. — Погледна я изпод око. — А ти не би ли...

Знаеше, че я дразни както обикновено, но изведнъж се почувства по-различно. Вместо да вирне нос, си помисли колко е хубаво да се разсъблече и да се гмурне във вира.

— Не ме гледай така — изръмжа Ар Джей. — Чака ни работа. Трябва да...

Извърна се рязко към нея, привлече я към себе си и я прегърна.

— Не биваше да те водя тук. Не биваше да ти разрешавам да дойдеш с мен, но не мога да понеса мисълта за теб и онзи хлапак Дейвид, а после и за Гидиън. Не разбираш ли, че те са недорасли?

Сара почувства как у нея се надига гняв и го отблъсна.

— Няма да бъда едно от безбройните ти завоевания. Виждала съм как се отнасяш с гаджетата си и не искам да бъда поредната бройка. Ясно ми е защо ме остави да тръгна с теб, но вече няма значение, след като съм тук. Разреших ти да ме целунеш, защото... И аз не зная защо. Моментът беше по-специален, но сега...

Отдръпна се още по-далеч, тъй като се изплаши, че ще се притисне към него и ще му се отдаде. От два дни потискаше страха, който я изпълваше, и се сближи с Ар Джей както никога преди. Беше сексапилен мъж, хубав и носеше харизма, която караше жените да са луди по него.

— Съжалявам — взираше се в очите ѝ той. — Погрешно съм разбрал онова, което виждам. Помислих си...

— Не е необходимо да ми казваш какво мислиш. Забрави ли, че много добре те познавам? Мислиш си, че всяка жена умира да скочи в леглото ти. Но не и аз. — И в този миг съжали за всяка една дума. Да беше си затваряла устата. Погледна го подканващо. Чудеше се дали да

не скочи във вира с него и очите ѝ казваха същото. И когато той се поддаде, тя го нападна.

— Вината е моя — прошепна тя. — Да тръгваме. Лицето на Ар Джей беше студено.

— Защо не се върнеш при Гидиън. Или при Ариел. Ще ѝ помагаш в нейните модни консултации.

— Не, не искам — отвърна тя по-бурно, отколкото възнамеряваше. — Нека да тръгваме. Моля те.

Той се обърна и закричи, и от напрегнатите му рамене почувства колко е ядосан.

Започнаха да се катерят, за да излязат на открито, а Сара съжали, че беше толкова непреклонна, когато Ар Джей я прегърна, тъй като поведението му се промени. Вместо да се смее, да се закача или флиртува, стана хладен, сдържан и учтив. Подаваше ѝ ръка, за да ѝ помогне, но веднага я отдръпваше.

Вървеше след него и се препъна, той се обърна към нея, но не ѝ помогна.

Спряха да си починат и да пият вода, и тя поиска картата, която Гидиън беше начертал. Разгледа я и установи, че пътеката, която беше отбелязал, се намира доста под тях. Вървяха в указаната посока, но не по маркираната пътека.

— Не му ли вярваш?

— Не вярвам на никого на този остров. — Той отпи голяма глътка вода. — Започвам да си мисля, че ако се измъкна, ще накарам Чарли да откупи всеки сантиметър земя и да прогони всичките тези хора. Интуицията ми подсказва, че тук се разиграват някои опасни и грозни истории.

— Или пък са ни излъгали — отбеляза с безразличие тя.

— Трупът на Незбит не беше лъжа.

— Да, но в известен смисъл убийства се случват, нали? Но корабокрушения и деца, довлечени като кученца, не се случват често.

Той я гледаше замислено.

— Как мислиш, дали не ни изпратиха насам, за да се отърват от нас? Да не пречим до изслушването в понеделник. Може би целта е да си мълчим няколко дни и какъв по-благовиден начин от този да ни изпратят да погледнем едновременно топли извори.

Сара се отдръпна от скалата, на която се беше облегнала, и се огледа. Следобедът преваляваше и беше гладна.

— Какво ще кажеш да се доберем до изворите, да хвърлим един поглед и колкото можем по-бързо да се върнем в града?

— Имаш право. Или пък изобщо да не ходим до тях.

В този миг чуха изстрел. Звукът дойде отдалеч, но ехото се понесе и прозвуча като че ли стотици хора стреляха с пушки.

— Да тръгваме — подкани я Ар Джей, прибра бутилката с вода в раницата и я надяна на гърба си.

В следващата секунда усетиха първите едри капки дъжд и веднага след това се разрази буря.

Затрещяха ужасни гръмотевици, светкавици прорязваха небето, а поройният дъжд се изливаше като завеса и тя едва виждаше Ар Джей пред себе си. Той тичаше приведен по тясната стръмна пътека.

— Добре ли си? — извика той. Тя изкрещя „да“, но не беше сигурна, че я е чул. В раниците носеха дъждобрани, но нямаше къде да спрат, за да ги облекат.

Наоколо тях имаше високи дървета и светкавиците плющяха над тях. Блесна една особено ярка, последва я оглушителен гръм и Сара изпищя. Ар Джей на мига се озова до нея и я прегърна през раменете, за да я защити.

— Стори ми се, че видях заслон — извика той и я поведе.

Сара криеше главата си под ръката му, за да предпази лицето си от шибания дъжд. Опитваше се да погледне, но Ар Джей я прикриваше отново. Ослепителни светкавици раздираха тъмнината една след друга и тя чу звук като от сцепване на дърво.

— Можем ли да се върнем? — изкрещя тя и й се стори, че долови думата „не“.

Обърна се, за да погледне пътеката зад тях. Припламна светкавица и освети за миг неясните очертания на пейзажа. Дърво ли беше повалено там?

При следващото проблясване за част от секундата съзря Гидиън, застанал на около стотина метра зад тях с раница на гърба и пушка в ръце. Въпреки плющия дъжд гледаше право напред и ги наблюдаваше. Приличаше на трапер от едно време, сраснат със земята и скалите. Сякаш беше тръгнал на лов за мечки, но дебнеше тях.

Надигна се, колкото можа, и каза в ухото на Ар Джей:

— Видях Гидиън. Зад нас е.

— Зная — отвърна той и закрачи още по-бързо. Препъна се, той я стисна още по-здраво и почти я понесе. Щеше да попита накъде отиват, но беше сигурна, че и той не знае. А може би му беше ясно. За да изпита Гидиън, ли му поиска карта? Ар Джей спомена, че е проучвал Кралския остров седмици на ред, преди да дойдат. И карти ли беше анализирал? Сигурно се беше консултирал с инженери. Дали беше забелязал, че картата, която Гидиън му начерта, не е вярна и е тръгнал в посока, която според него е правилната? Но ако беше правилна, как се озоваха тук?

— Насам! — извика Ар Джей, после свърна рязко наляво. Пак надникна изпод ръката му в очакване на поредната светкавица, за да се огледа. Не виждаше нищо, само пътеката и проливния дъжд. След секунда проблесна и мерна нещо като каменна грамада, където Ар Джей се беше насочил.

Случи се изведнъж. Зад тях светна светкавица, едно огромно дърво се разцепи, Ар Джей я стисна здраво и скочи. Сара щеше да направи крачка напред, но той я задържа.

Нямаше накъде да пристъпи — намираха се на ръба на пропаст.

Разцепеното дърво падаше върху тях, те се хвърлиха на земята, притиснати плътно един до друг. Ар Джей пазеше главата ѝ с ръце. Дървото се стовари, но нито един от дебелиите клони не ги засегна. Земята престана да се тресе, те се погледаха и се усмихнаха. Спасени бяха!

И тогава земята се продъни и те полетяха надолу. Като че ли падаха безкрайно и преплетени един в друг като едно същество тупнаха тежко.

— Сара! — прошепна Ар Джей. Така беше успял да се извърти, че пое удара, стискайки я в прегръдките си. — Добре ли си?

Тя не отговори и той се откъсна от нея, за да я погледне. Тъмнината не беше съвсем плътна. На около два метра над тях се виждаше дупката, през която паднаха. Клоните на поваленото дърво покриваха отвора и бледата светлина едва се промъкваше.

Очите му се приспособиха към мрака и погледна Сара. Лежеше отпусната в ръцете му и за миг с ужас помисли, че е мъртва. Но усети дишането ѝ. Заопипва бавно тялото ѝ. Отдъхна си, тъй като не откри кръв по главата ѝ, нито подутини, което означаваше, че не е наранила

черепа си. Тя не изохка, когато притискаше ребрата ѝ, значи счупено ребро нямаше. Но когато стигна до десния крак, установи, че е счупен. Усети размествения пищял, но, слава богу, открита рана нямаше.

Положи я внимателно на земята, свали раницата си и извади фенерчето. Първо се огледа, за да види къде са попаднали. Намираха се в закръглена пещера, чийто изход, изглежда, беше дупката, през която пропаднаха. Пространството много наподобяваше онова с вира, но беше по-малко. Доколкото забелязваше, друг човек не беше стъпвал тук. Беше доволен, че в ъглите не се спотайваше някой жител на Кралския остров.

Насочи лъча към Сара и още веднъж прегледа тялото ѝ. Извади голям нож и разцепи крачола на панталона ѝ до коляното. Имаше счупване, но не беше тежко. „Добре че е припаднала, докато падахме“ — помисли си той. Трябваше да бинтова крака и да го обездвижи, за да не се доразмести, когато я изнася оттук.

Използва два клона като шина и ги прикрепил с ленти, нахъсани от тениските. Тъкмо привършил и тя се размърда, и простена. Той взе бутилката с вода, сложи главата ѝ в скута си и ѝ даде да пие. Тя се задави, закашля се и отвори очи.

— Какво стана? — попита тя и тогава болката я за слепи.

— Тихо, тихо, ще мине — говореше нежно той и я милваше по страната. — Пропаднахме през една дупка. Предполагам, че областта е вулканична. Счупи си крака, но аз го шинирах.

Сара направи опит да седне, но изпита силна болка. Прехапа устни, за да не изкрещи.

— Не е необходимо да се сдържаш. Плачи, викай! Нахокай ме за глупостта ми да те доведе тук и да те забъркам в тази каша.

— Аз съм виновна — каза тя. Бурята навън беше утихнала и само валеше. Клоните и листата на поваления бор спираха до известна степен дъжда. — Съгласих се с Ариел и тя накара жената на господин Данкарк да...

— Известно ми е — прекъсна я Ар Джей, — но се навих да тръгнем само защото Аръндел е твоето родно място.

— Моето... — започна тя, но силната болка я накара да замлъкне. — В нито един формуляр не съм го отбелязвала. Откъде знаеш?

— Зная за теб много, Сара Джейн Джонсън. — Погали я той по косата. — Още ли не си го разбрала?

— Не — отвърна тя рязко и се обърна, за да види къде се намират. Ар Джей освети скалите, по които се процеждаше вода, и земята, покрита с изгнили клони.

Той насочи фенерчето нагоре.

— Тази голяма дупка не е направена от нас. Били сме в края ѝ и като сме пропаднали, сме избягнали удара на дървото. Щастливи сме, че толкова много клони са изгнили тук, иначе щяхме да се стоварим върху твърдите скали.

— Точно в момента не се чувствам особено щастлива.

Той премести главата ѝ много внимателно върху другата тениска.

— Ще се опитам да запалю огън. Тази нощ ще бъде студена.

— Ами...

— Гидиън ли?

— Видях го, сигурна съм. Ти вървеше, сякаш знаеше посоката.

— Разглеждах карти в интернет — отговори той, но без повече обяснения. Бръкна в раницата и извади малка бутилчица горчив ликьор „Амарето“. — Искам да го изпиеш.

— Откъде го взе? — попита тя и пак се опита да се надигне.

Без да ѝ отговори, я вдигна и я отнесе в най-сухия край на пещерата.

— Докато ти се занимаваше с децата, го намерих в хижата на Гидиън и го пяхнах в раницата си. Надявах се да преживеем романтичен момент и... — Сара така го погледна, че той млъкна. — Не можеш да упрекнеш един мъж, че пробва.

— Пробвай, защо не — изохка тя, а по лицето ѝ изби пот от болка. Искаше ѝ се да изкрещи на Ар Джей. В момента на всеки и за всичко би се разкрещяла. Ако се разбеснееше, дали нямаше да престане да осъзнава в каква безизходица са? Как щеше да се измъкнат от тук? А Гидиън, този добър на пръв поглед млад мъж, дебнеше ли ги с пушката си? Възнамеряваше ли да ги застреля като животни в клетка? Мислите ѝ се изписаха на лицето ѝ.

— Не се тревожи — промълви Ар Джей. — Всичко ще се оправи.

— Но не си сигурен, нали? На този остров сме чужденци и никой няма представа къде сме. Остави на Ариел и Дейвид бележка, в която

си написал бог знае какво, и те ще се обидят, и няма да поискат да ни търсят. А всички останали ни мразят. И съвсем скоро ще ни обвинят и в убийство.

Ар Джей се изправи и ѝ подаде ликьора.

— Изпий го. Може би ще разведри възгледите ти за живота.

— Живот — негодуваше Сара и отпи една глътка. — Ето какво се опитвам да разбера. Още не мога да си обясня защо се оставих Ариел да ме подведе с тази абсурдна размяна.

— Която не убеди никого дори за пет минути — продължи Ар Джей, осветявайки с фенерчето пещерата.

— Струва ми се, че все пак успяхме. Дейвид каза...

— Какво знае той? Толкова е влюбен в Ариел, че за нищо друго не може да мисли. „Дейвид, скъпи — имитира той с фалцет Ариел, — моля те, излез навън и се застреляй, но внимавай да е по-надалеч, за да не изцапаш красивата ми къща.“

— Дейвид не е такъв. Той иска да стане...

— Ех, да, президент. — Ар Джей опипваше с крак стените, за да намери място, откъдето да се изкатери нагоре, но все се подхлъзваше. Облегна се и събу обувките и чорапите си. — Смятам, че от Ариел ще излезе блестяща първа дама. Ще носи изящни тоалети, за които правителството няма да плаща, и ще има удоволствието да я снимат.

— Не е толкова лоша, колкото си мислиш. В нейния живот има неща, които не са ти известни. Пишем си от години и добре се познаваме. Например, когато била деветгодишна, майка ѝ я завела на психиатър в Ню Йорк, понеже непрекъснато правела планове за своето погребение.

— Планове за своето погребение ли? Да не би да има склонност към самоубийство?

— Не. Ариел заявила на психиатъра, че след като майка ѝ била планирала нейната сватба до последната подробност, включително цвета на роклите на шаферките, на Ариел не ѝ останало за какво друго да си прави планове, освен за своето погребение. Но най-смешното е, че психиатърът попитал майката на Ариел вярно ли е и тя отговорила: „Разбира се.“ После я попитал дали е избрала и жениха, а майката на Ариел го взела за луд. Казала му: „Как си представя те сватба без жених? Разбира се, че съм го избрала.“ Тогава лекарят пожелал да

назначи час само за майката на Ариел и тя излязла от кабинета вбесена и се върнали в Аръндел на другия ден. Ар Джей се усмихна накриво.

— Историята е истинска, не се съмнявам. Имах сблъсък със старата ексцентричка. Заплаши ме със съд само защото заглеждах дъщеря ѝ. Но ако ме питаш, има голяма опасност Ариел да се превърне в нейно подобие. Освен ако не си намери мъж, който да се противопостави на майка ѝ, и от това, което съм видял, този мъж не е лигльото Дейвид.

— Той...

Сара понечи да защити Дейвид, че не е лигльо, но вместо това надигна ликьора. Като се вземеха предвид сегашните обстоятелства, нямаше никакво значение какъв е Дейвид Тредуел или какъв не е.

— Те няма да ни потърсят — каза Сара примирено, загледана в клоните, които прикриваха отвора. Още беше ден, но скоро щеше да се стъмни. Тогава какво ги очакваше? — Нищо не открийме, нали? — отбеляза тя, като не успя да прикрие отчаянието си.

— Позволи ми да съм на друго мнение. — Ар Джей разтриваше коляното си, което удари в скалата. Не можеше да се изкатери нагоре: стените бяха почти отвесни, влажни и хлъзгави. — Открийме доста от онова, което ни интересуваше.

Сара надигаше бутилката с ликьора.

— Ще бъдете ли така любезен, професоре, да споделите какво сме открили?

— Много хора мразят жертвата и имат мотив за убийството. Нито един съд няма да повярва, че който и да е от нас е убил човек заради едно умряло куче. Знаеш ли, че имам снимки на кучето?

— Какво имаш?

Ар Джей бръкна в малкото джобче за джобен часовник на панталоните си и извади миниатюрен диск за дигитален фотоапарат.

— Между появяването на полицаите и арестуването ми с белезници имаше цели петнайсет секунди. Извадих диска от фотоапарата и го прибрах в джобчето. Не видях какво има на него, но знам, че снима...

— Кучето, проснато на улицата. — Гледаше го с почуда и възхищение. Очевидно реагираше бързо при опасност.

— Не — възрази Ар Джей, — направи половин дузина снимки на скъпоценния ти Дейвид, но предполагам, че кучето също го има.

Сара усещаше ефекта от алкохола и не се заяде. На това отгоре беше самата истина. Повечето снимки правеше, без да слиза от колата, и когато Дейвид отиде да погледне кучето, снима него. Сега ѝ се струваше, че е било преди векове, но си спомни как си помисли, че някой ден той може да използва тези фотографии в своята политическа кампания. Когато бил млад, се е вълнувал от отношението към животните... нещо в този смисъл.

— Имаш снимки на измършавяло куче — каза Сара. — Това не доказва, че не сме го блъснали ние.

— Наистина, но ще докаже, че Незбит е лъжец.

— Но Незбит е умрял. В нашата вана.

— Във ваната на Филис Ванкарън — поправи я Ар Джей. Той се хващаше за коренища, висящи от дупката горе, но те се оказваха слаби. — Хората на този остров са обременени. Ако нищо не се беше случило, щях да се върна и да препоръчам на Чарли да не купува нито един сантиметър от тази земя, но сега аз ще я купя.

— И ще сринеш всичко с булдозери ли?

— Не — погледна я той изненадано. — Ще пратя екип от геолози и спелеолози, за да проучат тази област. Ще открия на какво старият Фени Незбит е попаднал, как изчезва и защо е бил убит. Смятам, че центърът на острова е осеян с подобни малки кълбовидни пещери, и възнамерявам да регистрирам всяка една от тях. Ако заприиждат туристи, не бива да позволяваме да пропадат в центъра на острова.

— И да си чупят краката — прибави Сара. — Дървета да препречват изхода към повърхността, така че да не могат да излязат. Също така трябва да кажеш на туземците да престанат да стрелят по непознати и да отвличат децата им. И още... — Отпи поредната глътка и млъкна. Разсъждения за бъдещето не облекчаваха настоящето. — Ако се развикаме, според теб ще ни чуе ли някой? И ако ни чуе, ще ни помогне ли, или ще ни застреля?

— Ти наистина ли си от онези, за които бутилката е наполовина празна?

— По-лесно е, когато имаш шеф като моя — изтърси тя, после го погледна. — Извинявай.

— Добре, получих отговор. — Опитваше се да избути един голям камък към средата на пещерата, под отвора, за да се качи на него. —

Плащам ти, за да работиш за мен, за какво друго ще те държа до себе си?

— Май се напих. Защо ме държиш до себе си?

Ар Джей изръмжа тихичко:

— И през ум няма да ти мине. Как е кракът ти?

— Вдървена съм. Никак не нося на пиене. Представи си да имаш баща като моя и да си скаран с алкохола. Къде са гените, когато ти трябват?

— Моят старец също беше пияница.

— Зная. Всички момичета в бюрото си бърбят за теб постоянно. Понякога се заслушвам.

— Какво друго... казват... за... мен?

Буташе големия камък с всички сили и му беше трудно да говори.

— Само че си богат, неженен и че те искат.

— А ти не ме искаш.

— Не! Аз искам... — Гласът ѝ заглъхна. Точно в момента не можеше да размишлява за живота.

— Да станеш велика актриса ли? — попита той, като се изправи и се вторачи в камъка. — Имаш талант.

— Откъде знаеш?

— Гледах те на сцената три пъти, не помниш ли?

— О, да — усмихна се тя. — Разказа го на Ариел.

— На теб го разказах, не извъртай. — Той гледаше клоните, закриващи отвора. — Колко неприятно, че кракът ти е счупен, иначе щях да те вдигна на раменете си и може би щеше да успееш да се хванеш за някой клон.

— Още малко от това питие и ще се справя и на един крак. Наистина ли смяташ, че съм добра на сцената?

— Превъзходна си, но аз все пак съм предубеден. Главният въпрос е: харесва ли ти да бъдеш на сцената? Или повече ти харесва да бъдеш в ролята на своята братовчедка?

Сара затвори очи за малко. Болката ѝ се притъпи и тя си помисли, че ако стои неподвижно, ще може да я понесе.

— Не бях Ариел достатъчно дълго, за да преценя. Бих искала...

— Какво? — попита той, като ровеше в раниците.

— Не зная. Или пък зная. Може би същото, което всички искат: дом, семейство.

— С млад атлет като Дейвид — отбеляза равнодушно Ар Джей. — Ако престанеш да говориш за него, когато се измъкнем оттук, ще ти го осигуря. Ще му дам работа, ти ще му бъдеш асистентка. Един път да прекара повече време с теб и ще за брави Ариел.

— Сигурно съм много пияна, защото постоянно те чувам да говориш хубави неща за мен. Това е невъзможно.

Ар Джей престана да рови в раниците, когато тя заспа и главата ѝ се отпусна върху гърдите му. „Хубави неща — помисли си той. — Да се влюбя в нея от първия миг, когато я видях, «хубаво нещо» ли се нарича?“

В момента главната му цел беше да скрие от Сара колко е изплашен. Той също видя, че младият Гидиън ги следва. Дали момчето не се промъкваше след тях, за да ги защити? Или причината беше друга. Когато трупът на Незбит беше открит, някой щеше да бъде обвинен и той правеше всичко възможно вината да поемат туристите.

В следващата секунда в пещерата блесна светлина. Ар Джей погледна нагоре и видя Гидиън, надвесен в края на дупката, с фенер в едната ръка и пушка в другата.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мразя този мъж — изрече тихичко Ариел. — Дълбоко и истински го мразя. Отвлече моята братовчедка и ни изостави сами.

Дори не беше се зазорило в събота сутрин, когато тя прочете бележката на Ар Джей. Дейвид се извърна, за да скрие усмивката си. Посланието беше кратко и ясно: Бромптън и Сара няма да се върнат. Пишеше още Ариел и Дейвид да не излизат от къщата на Филис Ванкарън и да ги чакат.

— Да чакам! — продължи тя. — И да плета ли, докато го чакам? Или предпочита да взема лауданум и да се просна на леглото? Мислех си, че Сара преувеличава за този мъж, но виждам, че дори е била пестелива в описанията си.

Дейвид се изтягаше на дивана и се преструваше, че се прозява. Независимо от факта, че изминалата нощ беше мъчителна, реакцията на Ариел към Ар Джей му достави голямо удоволствие. Не повярва никога, че е влюбена в него, но, боже, какво удовлетворение да чуе от устата ѝ: „Мразя го.“

През нощта с Ариел замъкнаха едно от чучелата на Сара извън града, без да имат представа къде отиват и какво да правят с така наречения труп. Бромптън им беше наредил: „Така го разположете, че никой да не го намери.“ После тръгна. Толкова бързаше да се върне при Сара, че не каза нищо повече.

Случи се, след като Дейвид и Ариел се озоваха навън, когато той започна да се пита кой предостави контрола на Бромптън. Заради възрастта му ли? Или сам се наложи. Но каквато и да беше причината, Бромптън взимаше решенията и на Дейвид това положение на нещата никак не му харесваше.

Бромптън отиде в гората със Сара и чучелото и тогава Дейвид осъзна, че техният капитан знае много повече за географията на Кралския остров, отколкото твърдеше. „Има си тайни — помисли си Дейвид. — Ами, да, аз също имам свои, които дори Ариел не знае.“ На девет години прекара месец на Кралския остров. Онова лято беше

тежко за майка му и тя стовари всичките си неприятности на главата на сина си. Нямаше значение, че той е само едно дете, майка му очакваше Дейвид да се справи, с каквото и да я измъчваше. През лятото, за което ставаше въпрос, проблемът беше нейната самота и тя тръгна да пътешества, а Дейвид изпрати на лагер на Кралския остров. Лагерът беше пълен провал, ръководен от двойка хипита, които само гледаха да си седят, да бездействат и да си пушат тревата. Хубавата страна беше, че децата правеха каквото си поискат и Дейвид проучи някои неща, и доста размишлява. Макар и да беше само на девет години, знаеше, че е длъжен да си направи план за живота. Майка му нямаше мъж, с когото да разговаря. По документ е била омъжена, но по време на медения им месец открили две неща за себе си. Едното било, че той се е оженил за нея заради парите ѝ, а второто, че унаследяването им било защитено безусловно и той не можел дори да ги помирише, ако тя не даде съгласието си, а тя рядко го давала. Щом станеше въпрос за пари, Инес заприличваше на баща си, което обясняваше защо Дейвид беше изпратен на лагер с толкова малко средства. След една отвратителна година родителите на Дейвид се споразумели. Ако той се откажел от бебето, тя се задължавала да му плати, за да заживее другаде. Сделката се оказала много изгодна и за двамата.

Инес все повтаряше, че причината да запази здрав разсъдък си, е майката на Ариел. За останалия свят Памбертън Уедърли беше снобка, но в нейните очи беше нежна и любяща. Те бяха две самотни жени, отглеждащи сами децата си, пренебрегвайки подигравките на еснафското градче. Докато госпожа Пами беше въплъщение на силата, Инес Тредуел олицетворяваше безпомощния нежен пол. Разбира се, никой не знаеше с каква твърдост управляваше богатството си, нито пък как застана срещу своя съпруг грубиянин и каква сделка сключи с него. В очите на обществото тя беше най-сентименталната жена на света. И във всички случаи най-често изпитваше силата на сълзите си върху своя син.

В деня, когато Дейвид тръгна в първи клас, тя му каза, че вече той е мъжът на живота ѝ, и оттогава се отнасяше към него точно като към такъв. Разказа му всичко, което беше преживяла, плачеше на рамото му с повод и без повод, очакваше от него да разрешава всякакви проблеми. След като навърши осем години, Дейвид започна

да се разправа с търговците и прислугата, която шеташе без контрол из грамадната къща, подслонявала поколения от семейството на баща му.

Един ден тя заяви, че Дейвид ще се ожени за дъщерята на госпожа Пами. Тогава искаше да откаже, но не можеше да понася истеричните припадъци на майка си, които продължаваха с дни, или с други думи, докато не получише каквото си е наумила. От друга страна, познаваше Ариел и майка ѝ, откакто се помнеше, и за него техният дом беше убежище на здравия разум. Наистина госпожа Пами държеше всичко под контрол, но предупреждаваше, преди да атакува. Издаваше нарежданията си на хората, които командваше, и ако те не ги изпълнеха, имаше последствия. Дейвид никога не я видя да плаче, а това за него беше благоприятен симптом.

Според Дейвид Ариел беше копие на майка си. И нея никога не видя да плаче. Взимаше решение, после правеше всичко възможно да го изпълни.

Но се появи проблем, когато Ариел реши, че желае един възрастен мъж — Ар Джей Бромптън. Дейвид не го хареса в мига, когато се запозна с него. Бромптън беше обигран светски човек, който се харесваше на жените — все качества, които той не притежаваше и презираше. Само шест пъти в живота си беше виждал баща си, а Бромптън му напомняше на него. Ловък, обигран, безсъвестен. Да не заприлича на баща си се превърна в движеща сила в живота на Дейвид.

Другата движеща сила в живота му беше неговата любов към Ариел. В училище беше президент на всеки клас. Винаги заемаше почетно място. Беше капитан на футболния отбор. При дипломирането го обявиха и за „най-красивия“ и за „най-многообещаващия“. От малък вдъхваше доверие и самоувереност. „Моят малък мъж“, така го наричаше майка му.

Но в присъствието на Ариел се превръщаше в пълен идиот. Тя беше като принцеса и затворена в пищно декорирания си дом със своята елегантна майка, не ходеше на училище с другите деца и никога не носеше дрехи, които не са ушити специално за нея. Нито веднъж в живота си не обу джинси.

Приятелят му Уесли твърдеше, че Дейвид обича Ариел, защото е недостъпна.

— Момичетата се надпреварват да пишат телефонните си номера на ръката ти, а Ариел само казва: „Пак ли си тук?“ Значи ти харесва.

„Може би ми харесва“ — мислеше си Дейвид. Но както и да е, той беше неин роб от най-ранна детска възраст и Ариел се отнасяше към него като към роб. Когато бяха малки, тя му връчваше списък с неща, които ѝ бяха необходими, като мънички колелца, прозрачни тъкани, лъскави пайети. Той преодоляваше стеснението си, купуваше, каквото бе поискала, после сядаше и мълчаливо гледаше как от миниатюрните частици сътворяваше къщичка за феи. Тя никога не играеше с него, но му оказваше честта да наблюдава как си играе.

Беше вече голямо момче, когато чу да лепват на госпожа Пами прозвището „кralицата на Аръндел“, а на Ариел „принцеса“. „Чака кralицата да умре“ — подиграваше се някой и всички избухваха в смях. Семейството на Ариел не беше най-богатото в един богат град, но беше с най-достойно име и най-дълго родословие.

Понякога я водеше на кино. Другите момичета се обличаха с евтини блузки, от които се виждаха пъповете им, докато Ариел се появяваше с костюм, закопчан догоре. Представата ѝ за неспринудено облекло бяха панталони за хиляда долара и бяла риза. „Искам само най-доброто“ — свикна Дейвид да казва на Уес и на всеки, който говореше за Ариел.

Преходът от любовта му към Ариел до неговото желание за политическа кариера му се струваше съвсем естествен. Способността му да убеждава хората, както и вярата в изначалната доброта на човешкия род, го навеждаха на мисълта, че може да допринесе нещо в света. С красотата и стила на Ариел, с добрите ѝ обноски, си представяше двамата като съпружеска двойка в Белия дом.

Доскоро Дейвид смяташе, че Ариел ще капитулира пред майка си и ще се омъжи за него. Знаеше, че ако успее да я накара да преглътне церемонията, тя ще бъде негова. Ариел беше чувствена девственица на двайсет и четири години и той копнееше да прави любов с нея. Беше сигурен, че независимо от външното негодувание тя го обича. Но не го осъзнаваше, за разлика от него.

И един ден му разказа как видяла Ар Джей Бромптън, и се влюбила в него. Влюбила се в мъж, когото едва беше зърнала! След като Дейвид за пръв път чу какви са намеренията ѝ към Бромптън и много трудно се сдържа да не изпадне в дива ярост, проучи го и разбра какво всъщност търсеше Ариел. Търсеше човек, който да се

противопостави на майка ѝ. Фактът, че Дейвид очароваше госпожа Пами, като че ли нямаше никакво значение.

И за да не се изложи на опасността от упорит отказ, като разкрие любовта си към нея, трябваше да се съобразява с желанията на Ариел. Помогна ѝ в нейната тъпа интрига, когато тя с магарешки инат реши да се смени със своята братовчедка, и в края на краищата се съгласи да ги придружи до Кралския остров. Само благодарение на него тя успя да се добере до Бромптън. Означаваше ли това, че по вина на Дейвид изпаднаха сега в беда?

Но за него беше характерно да вникне в създалата се ситуация, после да се опита да я оправи. Прикри усмивката си, когато тя заяви, че мрази Бромптън, но от опит знаеше, че не бива да застава на нейна страна. Ариел обичаше да има обект, срещу когото да се бори.

— Сигурен съм, че ще се отърве благополучно — каза Дейвид. — Преди всичко има опит при подобни ситуации.

— Нима е възможно човек да има опит в както ти я определи „подобна“ ситуация? — попита тя. — Освен ако не е от мафията. Да не би да намекваш, че средите на бизнеса в Ню Йорк са само от главорези и трупове във вани за тях е всекидневна практика?

— Нищо не намеквам, но смятам, че е прав за оставането ни в къщата. Трябва да пазим трупа. Ако Филис реши да си вземе продукти от фризера за вечеря, наше задължение е да я спрем.

Ариел се извърна като вихрушка към него.

— Според теб тук, в тази къща ли ще се затворим през целия ден и просто ще чакаме?

— Нали точно това ни каза да направим Ар Джей. Той е...

— Бизнесмен от Ню Йорк — добави Ариел. — Какво знае той? — Тя показва двете стодоларови банкноти, които Ар Джей им беше оставил заедно с бележката. — Нима се заблуждаваш, че на нас е дал всичките си пари? Не е ли задържал и за себе си?

Дейвид се намести още по-удобно на дивана, след като възнамеряваше да прекара деня на него.

— Той си мисли, предполагам, че може да печели пари, където и да попадне, и скритите няма да са му необходими. Не забравяй, че той и Сара са работници. Ти и аз... — Направи жест, като че ли не намираше подходящи думи да опише себе си и нея.

— Сме безполезни. Това ли ми казваш, че сме безполезни?

— Съвсем не. Убеден съм, че ако някой иска да организира парти, ти ще бъдеш много полезна. Но фактът, че на този остров всички като че ли ни мразят...

— Мразят ли ни? А не им ли е наредено да стоят настрана от нас?

— Все едно и също е.

Ариел седна в края на дивана. Пръстите на краката му се намираха под бедрото ѝ, но той не помръдваше. Никога не я беше виждал толкова разстроена.

— Пари! — изрече тя с отвращение. — Не осъзнаваш ли, че парите са причината за всичките ми проблеми?

Дейвид се намръщи.

— С госпожа Пами парични проблеми ли имате?

— Да! — отвърна Ариел. — Тя притежава всичките, а аз — нито долар. Ако имах мои пари, щях да живея моя живот. — Тя стана и той размърда пръстите си. — Отгледа ме и ме възпита да бъда безпомощна като инвалид. С моето образование грижливо съм подготвена да не правя каквото и да било. Мога да подредя маса с по дванайсет сребърни прибора до всяка чиния. Известно ли ти е, че никога през живота си не съм яла банан направо от обелката? Само с нож и вилица. Обикновено ми сервират плодовете нарязани.

Дейвид я наблюдаваше с интерес. Не предполагаше, че Ариел знае как се яде другояче банан или че има и друг начин на живот, освен нейния.

— Какво ми остава в живота, освен да се омъжа и да организирам приемите на съпруга си?

— Сигурно често ще ти се случва — намекна кротко Дейвид.

— О, млъкни! Винаги мислиш само за своето бъдеще и за онова, което ти искаш от една жена. Съвършена съпруга и съвършени приеми. Дейвид, ти си най-съвършеният човек, когото познавам.

— Аз ли? — смая се той. — Ти си толкова съвършена...

Ариел го прекъсна:

— Искам да правя нещо. Да бъда личност.

Той се надигна и седна на дивана.

— Извини ме, че толкова бавно загрявам, но един брак с Бромптън по какъв начин ще ти помогне?

— Той е силен. Независим. Ще ме спаси от майка ми, после ще отиде на работа и ще ме остави да правя каквото поискам със своя живот.

— И какво е то? — поинтересува се Дейвид. Ариел седна на дивана.

— Ето, там е въпросът. Нямам представа какво искам.

— Винаги можеш да припечелиш някой и друг долар през следващите два дни, за да хвърлиш в лицето на Бромптън неговите стотачки. Освен ако не те арестуват за убийство — добави той, сякаш му е хрумнало в момента.

— Цял живот съм се страхувала от майка си. Тя контролира облеклото ми, храната ми, дори за кого да се омъжа, но точно сега, като си помисля за трупа във фризера, бих искала да се появи тук. Ще хукна към нея и ще я прегърна.

— А досещаш ли се как ще реагира тя, когато гримът ти изцапа дрехите ѝ? Ще се вбеси, ако остане леке.

— Грим ли? Подиграваш ли се? Нямам никакъв грим.

— Може и да ми се присмееш, но винаги изглеждаш страхотно.

— Дейвид сложи леко ръка върху нейната и плъзна пръсти нагоре.

Ариел се изправи изведнъж.

— Спомняш ли си, когато бяхме в кръчмата? Спомняш ли си какво казах на Сара — че ще накарам старата Филис да се облече според възрастта си?

— Струва ми се, че тя се облича според възрастта на интелекта си.

Ариел сложи ръце на кръста си и го погледна.

— Тази жена жадува за мъж.

— Има си не един.

— Но не истински. Помисли с главата си, а не с низките си нагони. Тя иска да си има съпруг, но какъв съпруг ще си намери, ако е облечена с този вкус, на който сме свидетели?

— Рокер. Тийнейджър.

— Точно така.

Дейвид се усмихна.

— Забелязах как жените тук те заглеждат.

— Не, не мен, а Сара. Тя е облечена с хубави дрехи. — Огледа семплите панталони и плетената памучна блузка. — Тези са копие на

облеклото на Сара, но все пак...

— Дрехите нямат значение. Теб заглеждат. Ариел, не осъзнаваш ли каква осанка имаш, какъв стил, колко по-различна си от останалите жени?

— Нима? — учуди се тя. — Не съм имала възможност за сравнение. Винаги съм затворена в клетка с моята майка.

— А има ли личност по-изискана от госпожа Пами?

— Не, няма — потвърди Ариел. — Според теб онова, което зная, има ли някаква стойност?

— Според мен спокойно можеш да управляваш модна агенция в Ню Йорк. Или да бъдеш главна редакторка на „Vog“.

Тя се усмихна.

— Какво ще кажеш за Кралския остров, Северна Каролина?

— Ще се нареди километрична опашка. Представи си колко клюки ще научиш! — Дейвид се пошегува, но щом го изрече, се спогледаха.

— И какво ще науча? — промълви тя.

— Всичко. Ще накараш жените да бърят и те ще издадат какво всъщност става. — Вече не се смееше, а говореше сериозно. — Ариел, мила, какво по-точно ще можеш да направиш? Наистина ли ще успееш да организираш нещо като онези бюра за пълна промяна?

— Не зная. Никога не съм се замисляла преди. Но много пъти, когато виждам някоя жена, си представям какви дрехи или прическа ще ѝ отиват повече, за да изглежда по-хубава. Да вземем Бритни например.

— Коя?

— Бритни. Жената, която обичаш. Онази, заради която киснеш в Аръндел, толкова ли е къса паметта ти?

Дейвид се изсмя.

— Да, бе, любовта на живота ми. Бритни! Та какво за нея?

— Ще бъде много по-привлекателна, ако прибере косата си назад и скъси съвсем малко очната си линия. Също така слага прекалено много туш на миглите си. Ако само...

Замлъкна, тъй като Дейвид сложи ръка на тила ѝ и приближи устните ѝ към своите. За пръв път я целуваше не по братски. Целувката беше бурна и решителна, за да ѝ даде да разбере, че не ѝ е брат.

Престана да я целува, изправи се и с гръб към нея се протегна.

— Ще се изкъпя и после ще видим как да започнем.

Чак при вратата за банята хвърли бегъл поглед през рамо. Видя, че Ариел седи вцепенена, с потресено лице, и се усмихна. Каквото и да станеше, беше решил да я накара да осъзнае чувствата му към нея.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обещавааш, нали? — настоя Филис, гледайки се в огледалото. Беше гримирана с два пъти по-малко грим от обикновено и беше облечена с мъжки панталони и риза, които според нейните представи бяха твърде широки. Но трябваше да признае, че... изглеждаше различно. Кажи-речи шик.

— Заклевам се — отговори Ариел. — Ар Джей Бромптън ще те настави в Ню Йорк за една седмица и ще те представи на поне четирима подходящи мъже. Какво ще се случи по-нататък, зависи от теб.

— А „Шанел“, „Келвин Клайн“, „Прада“?

— Ще пазаруваш бясно с неограничени средства.

— И със стилист — добави Филис.

Зад нея Ариел направи жест, все едно забива нокти в гърба ѝ, но се усмихна и кимна, когато Филис се обърна към нея.

— Не зная... — колебаеше се тя, поглеждайки в огледалото. — Не съм сигурна как ще се отнесат хората към мен, ако ви помогна.

— Разбирам те — каза Ариел, като слагаше в ред козметиката ѝ.

Наложи се да блъска по вратата на спалнята ѝ преди малко, за да събуди жената от пиянския ѝ сън, а замъгленото съзнание на Филис не възприе и дума, от онова, което ѝ говореше.

— Какво искате да правите с мен? — беше попитала тя. В края на краищата се наложи Дейвид да я измъкне от леглото и да я инсталира пред огледалото на тоалетната масичка. — Разкошен е — прошепна Филис на Ариел, докато тя ѝ нанасяше кафяви сенки на клепачите. — Всичко ли му е така прекрасно?

Ариел погледна бегло Дейвид и за пръв път в живота си изпита ревност. „С колко ли жени е спал?“ — зачуди се тя, но после поклати глава, ядосана на себе си.

— Нямам представа — отговори, като се стараеше да се съсредоточи върху очните сенки. Само веднъж досега беше гримирала друг човек — една от прислужничките отиваше на вечеря с гаджето си,

с което ходеше от три години. Върна се от срещата с годежен пръстен и Ариел се почувства, като че ли заслугата е нейна.

— Никога ли не си го разсъбличала? — попита Филис.

Потисна желанието си да ѝ отговори остро или с красноречив поглед да я накара да сдържа похотта си, но трябваше да преглътне гордостта си, щом имаше намерение да постигне нещо.

— Ако някоя жена му се нахвърли, Дейвид сигурно ще я отблъсне.

Ариел имаше предвид, че той е почтен човек, но не прозвуча по този начин.

— Да не би да е гей?

Ариел се подсмихна.

— Абсолютно.

— Сигурно бих могла да му помогна да смени ориентацията си.

— Повярвай ми, много жени са се опитвали. Попитай Бритни. Тя от години се мъчи, но...

— Провали ли се?

— Напълно.

„Дейвид ще ме убие“ — помисли си Ариел, но се усмихваше. А без примамката за така наречените „услуги“ от страна на Дейвид трябваше да измисли нещо друго, за да съблазни Филис Ванкарън. И даваше обещание след обещание.

— Какво решаващ, ще им съобщиш ли? — попита Ариел, навивайки с машина изтощената от къдрене и боядисване коса на жената.

— Нямаме телефони — напомни ѝ Филис, като оглеждаше в малко огледало грима, който Ариел ѝ бе сложила. — Кабелите са прерязани, забрави ли?

— Забравих. Но ти си имаш начин да получаващ новини от града, нали?

— Опитваш да изкопчиш от мен разни работи, нали?

— Опитвам се да спечеля някой и друг долар, за да се нахраним с Дейвид — през зъби произнесе Ариел. — Той няма да си признае, но е изплашен до смърт, и за нищо не го бива. Нямаш представа колко ще ми олекне, когато го върна на майка му, веднага щом се приберем в Аръндел. Тази жена не престава да го глези като малко дете. Не го оставя нищо да свърши сам.

„Прости ми“ — мислено се извини тя на Дейвид. Ако имаше човек, който да не е бил глезен, това беше Дейвид. През целия си живот наблюдаваше как той се занимава с какво ли не вместо майка си, все задължения само за възрастни. Плащаше всички сметки по поддръжка на къщата, също така често го беше виждала в банката да разговаря с управителя за огромните влогове на майка му.

— Не ме ли чуваш? — попита Филис.

— Не, извинявай. Бях се замислила. Ето, сега е добре. — Беше подрязала връхчетата на косата ѝ.

— Не изглеждам ли по-стара?

Ариел си прехапа езика, за да не отвърне: „Но ти си стара.“

— Според мен изглеждаш по-интелигентна. С този външен вид ще привлечеш мъж от по-висока класа, отколкото досега.

Заклучението беше искрено и Филис така го прие.

— Е, ще го уредиш ли? — попита Ариел, като се стараеше гласът ѝ да не прозвучи отчаяно. — Наистина трябва да спечеля малко пари за мен и Дейвид.

— Ами Ар Джей и онова момиче? Как ѝ беше името?

— Сара. Тръгнаха нанякъде.

Филис се извърна бързо към нея:

— По-разумно би било да не напускат острова!

— Нима могат да го напуснат? — попита тя спокойно, но сърцето ѝ се разтуптя. Ами ако Сара и Ар Джей са намерили начин да се измъкнат? — Какво ще им се случи, ако са заминали?

— Нищо хубаво — отвърна Филис, сякаш притеснена, че е казала твърде много. — Мога да ти помогна със съобщенията. Децата от града ще ги разнесат.

— Ще разнесат ли по пощенските кутии нещо като рекламни листовки? Имам предвид, ако успея да убедя собствениците на магазини да приемат предложението ми.

— За това не се грижи. Бизнесът тук върви толкова зле, че повечето хора са готови на всичко, за да припечелят някой долар.

— Трябва да си открият по едно съкровище като господин Незбит — каза Ариел, за да види реакцията ѝ.

— Златото на Фени — усмихна се в огледалото Филис. — Само за това се говори в кръчмата след няколко бири.

— И никой ли не го е намерил?

— Никой. С изключение на...

— На кого?

— Все си мисля, че Гидиън знае повече, отколкото признава.

Добре аз не мога да измъкна и дума от устата му.

— Опитвала ли си?

Филис се разкиска.

— Скъпа, колко пъти сме разлюлявали с това момче моето старо легло. Мога само да кажа, че мълчи като риба.

— Кой е Гидиън?

— Синът на Фени. Или евентуалният син. Гидиън не се смята за негов син. Но Фени и Юла твърдят, че е. Не съм я виждала бременна, почти не била излизала и го била родила вкъщи, да не повярваш.

Този факт накара Филис да се разсмее, но Ариел не разбра кое е толкова смешно.

— Значи Дейвид може да използва твоя компютър, за да отпечата листовки, и после някой ще ги разнесе.

— Да — отговори Филис, попипвайки косата си.

— А няма ли да ги ядосаме?

— Кого?

— Кой управляват града?

Филис я погледна в огледалото.

— Не се тревожи за изслушването в понеделник. За Бромптън глобата няма да бъде проблем.

— Да, наистина — съгласи се Ариел и погледна встрани. — Ще отида при Дейвид да му кажа, че... — „Че е гей“ — помисли си тя и не можа да не се усмихне.

* * *

— Разреши ми — настояваше Ариел. — Моля те!

Дейвид я гледаше с присвити очи.

— И какво възнамеряваш да им кажеш? Че съм твоето слугинче ли?

— Надявам се да ми помагаш при избора на подходящи аксесоари.

— Не преставай да ми се присмиваш и аз ще разглася, че не си изискана дама, а живееш в каравана.

— До Бритни ли?

— С Бритни. Като нейна любовница.

Ариел се разсмя.

— Нямах представа, че имаш склонност към жестокост.

— Защото не знаеш нищо за мен. Все едно да отида до железарския магазин, за да проверя дали мъжете разбират от нещо друго, освен от дърворезачки.

— Обзалагам се, че ще бъдат очаровани да чуят как надутото разглеждаш темата за спасяване на блатата.

Той ѝ се усмихна вяло.

— Може би моментът не е подходящ. И така, с какво очакваш да ти помогна, за да превърнеш тези жени в красавици.

— Чак в красавици едва ли, а да извадя на показ и да подчертая най-хубавото у тях, не си ли спомняш?

— О, да, нали писах рекламните листовки.

— Наистина ли вярваш, че съм способна да го направя? — промълви Ариел.

Той ѝ се усмихна.

— Наистина вярвам. Не се съмнявай.

Не му беше лесно да застане зад нея, докато тя деликатно почука на вратата на жената, която държеше единствения магазин за облекло на Кралския остров.

Магазинът се намираше до козметичен салон, собственост на нейната сестра. И двата отворяха чак в десет часа, а в момента беше едва осем.

Никой не отвори и Ариел се отдръпна.

— Сигурно не са станали още. Ще дойдем пак по-късно.

Дейвид се пресегна над главата ѝ и почука толкова силно, че да събуди и съседите. След минута жена на средна възраст, облечена с износена хавлия, отвори вратата и примигна срещу ярката сутрешна светлина.

— Я гледай? — измърмори тя.

Дейвид се нареди да обясни, но после само побутна Ариел. Тя нямаше кой знае какъв опит в разговори с хора, които не е познавала през целия си живот или не им е била представена както му е редът.

— Бих искала да ви направя едно бизнес предложение — започна предпазливо Ариел.

— Не ме интересува — отвърна жената и тъкмо щеше да затръшне вратата, когато Ариел я подпря с крак и погледна жената.

— Току-що преобразих Филис Ванкарън с нов вид грим и нова прическа. Изглежда много по-свежа и толкова елегантна, че ще може да си намери съпруг, при това не от острова.

Жената примигна срещу нея няколко пъти.

— Или си вълшебница, или си лъжкиня.

— Нито едното, нито другото — заяви тя. — Но си шия дрехите по поръчка в Ню Йорк и достатъчно съм се учила да се гримирам, за да работя като консултантка в „Есте Лаудер“. Имаме нужда от пари и бих искала да предложа на жените в този град модни консултации — тоалети, обувки, грим, прическа. Ще взимам по двайсет процента от всичко, което купят.

Зад гърба ѝ Дейвид се усмихваше, но беше поразен.

* * *

— Ако не ни тикнат зад решетките до края на живота ни, ще те убия — промълви той така, че тя да го чуе. — Даваш ли си сметка какво ми причиняват тези жени?

Ариел много добре знаеше, особено след като жените с охота дрънкаха какво ли не.

— Щом понася всичко това, ще си кажат те, значи е гей.

Ариел от доста часове се скъсваше да нанася помежду приказките и смеховете очни сенки, туш за мигли, червило. При това положение беше твърде претрупана с работа, за да се занимава с друго, освен да пази присъствие на духа.

Магазинът за дрехи и козметичният салон бяха свързани с междинна врата и жените преминаваха свободно от едното място в другото. Ариел се разпореждаше сред тълпата, като в повечето случаи казваше „не“.

— Тази не ти отива. Пробвай синята. Не, не, не! Не този колан!

Отначало беше плаха и се стараеше да бъде много дипломатична. Но към единайсет часа престана с любезностите. Жените не се

държаха възпитано, тогава какво я задължаваше да бъде учтива? Блъскаха се и се бутаха, за да се пререждат една друга на опашката, или с други думи, показваха какви бяха в действителност: зажаднели за мода и красота.

За да обслужи такава тълпа, престана сама да се занимава с всяка клиентка. През първия час тя нанасяше грима, дори прическите и светлите кичури правеше, но след това започна да издава нареждания и жените светкавично се подчиняваха. Грим, прическа, тоалет се съчетаваха едновременно, докато Ариел издаваше заповеди.

— Не ѝ слагайте повече русо! Косата ѝ е обезцветена почти до бяла, каквато си е всъщност. Погледнете веждите ѝ! Цяла гора! Някой да ми даде пинсета за вежди!

Вместо да се обиди, жената се разсмя и още по-енергично се заблъска, за да дойде по-близо до Ариел.

— Донесох всичките си шейсет и една дамски чанти. Надявам се да ме посъветвате кои да запазя.

Ариел надникна в черната торба, пълна с чанти и чантички, втвърдени от годините и посивели от плесен, но разпозна изискани модели от четирийсетте и петдесетте години.

— Донесете някакъв препарат за почистване на кожа и безцветно лустро за обувки — нареди, — после се настанете в този ъгъл и почистете чантите. Когато свършите, подредете ги на онази маса и аз ще ги продам. Ще ви взема двайсет и пет процента.

Жената примигна няколко пъти и хукна да купува необходимите неща.

Дейвид ѝ помага до някое време, но женската тълпа му дойде в повече. Всички го зяпаха като хипнотизирани заради красотата му и заради онова, което Филис Ванкарън съвсем под секрет им беше казала.

Към един часа на обяд дочу една жена с ужасно съсипано от слънцето лице да споменава името Гидиън. Ариел се приближи до момичето, което ѝ слагаше светлосини сенки, и взе четката от ръцете му.

— Аз ще се заема с тази — каза тя и девойчето я погледна с благодарност.

— Трябва да третираме кожата си с лазер — посъветва я с авторитетен тон Ариел.

— Та не знам ли и аз. Толкоз години в лодката с Фени.

На Ариел ѝ се наложи да прекъсне процедурата за миг, за да не затрепери ръката ѝ. Фени Незбит.

Мъртвият във ваната. Мъжът, който ги беше дал под съд.

— Не се притеснявайте — продължи меко жената. — Няма да му дам да ви напада в понеделник. Той само така се развлича. Не иска нищо лошо да направи. Знаеше, че онзи човек е богат.

— Ар Джей.

— Ами, да, онзи по-стария. Дето е влюбен в онуй момиче, нали тъй?

Ариел замръзна отново за миг.

— В Сара ли? Тя работи за него и не мисля, че са влюбени.

— Че как! — учуди се жената. — Да ги беше видяла таз сутрин! Идвах насам и той комай си помисли, че ще ги блъсна с мойта камионетка, защото я хвърли в канавката и се метна цял върху ѝ. Той щеше да го отнесе, ако се беше случило нещо. Фени никога не е правил подобно нещо зарад мен. — Тя се наклони към Ариел. — Хващам се на бас, че и твоят момък ще на прави същото за теб.

Ариел хвърли поглед към Дейвид. Някаква жена го питаше дали блузката ѝ не е твърде къса.

— Дейвид е...

— Не ми повтаряй таз лъжа. Познавам, когато ме лъжат. Живея с Фени и съм изучила всички лъжи. Туй момче не е педал.

— Чудя се дали не бих могла да говоря с господин Незбит — каза Ариел. — Може би довечера?

— Той замина и не знам кога ще се върне. Сигурно чак в понеделника, за да се яви при съдията.

— От острова ли е заминал?

Ариел нанасяше сенки върху клепачите на жената, но ѝ беше много трудно заради набръчканата кожа.

— Не. Отиде в планината да спи със златото си.

— Да спи със златото си — повтори тя.

— Няма как да не си чула за златото на Фени.

— Филис...

— Не ща да чувам името на таз жена! Нейното и на Гидиън...

— Кой е Гидиън?

— Дяволско изчадие, ако питаш мене. Малко, зло копеленце.

— Не е ли твой син?

Тя погледна Ариел в огледалото и от очите ѝ започнаха да изскачат искри.

— Щом казваш тъй.

Сърцето на Ариел се разтуптя бурно.

— Накъде се бяха запътили Ар Джей и Сара, когато ги срещна?

— У нас. Рекох им да погледат моите деца.

Ариел се усмихна, като си представи Ар Джей в ролята на бавачка, но после си помисли за хлапака Гидиън и братовчедката си Сара.

— Този Гидиън ми стана интересен, кажи нещо за него.

— Той е най-долният, подъл и потаен дявол на този остров. Аз съм Юла, между другото. Имаш ли деца?

— Не.

— Браво. Е, моите момичета са за чудо и приказ, но Гидиън винаги е бил алчен. Дано твоите приятели не го срещнат. Може да се подмамят по хубавото му лице. Таз черта я има по моя линия.

При тези думи Ариел не можа да не се вцепени за миг и Юла се разкикоти.

— Може и да не ти се вярва, но едно време бях истинска хубавица. Повечко време на тоз затрит остров и хубостта ми изчезна.

— Щом мъжът ти има злато, защо се погубваш тук?

— Да не мислиш, че ми е дал и петаче! Стиска всеки цент. Взима златото от някакво място на острова, после го отнася на сушата и се връща със суха пара.

„Лъже — помисли си тя, наблюдавайки как жената извърща поглед, когато говори. — Но за какво лъже.“

Не ѝ остана време да разбере. Вратата се отвори и влезе жена, колкото висока, толкова и широка, и от стихналите разговори стана ясно, че е някоя важна персона. Ариел веднага научи, че е съпруга на кмета на Кралския остров, и се наложи да изостави Юла Незбит, за да се погрижи за нея.

Едва към пет часа успя да говори с Дейвид.

— Къде се покри? — изсъска тя. Сестрите, собственички на двата магазина, бяха заключили вратите. В единия за облекло почти не беше останала стока, а в козметичния салон боята за коса се беше

свършила, както и повечето козметични артикули. Всички, с изключение на Ариел, изглеждаха на края на силите си.

— Ще можем ли да хапнем някъде? — попита Дейвид, като прониза с поглед двете жени.

— Веднага щом си получим процентите — отговори Ариел. — Водех си сметка наум и горе-долу имам представа какво съм спечелила.

Едната от сестрите хвърли поглед към Дейвид, като че ли се възмущаваше, после отиде до касовия апарат и започна да удря клавишите. След десет минути връчи на Ариел няколко банкноти.

Преди да успее да си отвори устата, Дейвид я из буца през задната врата.

— Двеста и трийсет долара! — изуми се тя. — Само толкова ли спечелих? Та аз изпразних магазина!

— Продадох стока за около двайсет и три хиляди. Раздели го на две заради разносните, които имат, и излиза точно двеста и трийсет за двайсет процента — обясни Дейвид.

Ариел сви банкнотите и ги пхна в сутиена си.

— Трябва да има начин да се уговори по-висок приход — започна тя, после се засмя. — Но пък през целия си живот никога не съм се забавлявала толкова много. Как мислиш, мога ли да отворя магазин за дрехи в Аръндел?

— Ако искаш да убиеш майка си на място.

— Искam тя да работи в него.

Тъкмо Дейвид щеше да покаже колко е ужасен и разбра, че тя се шегува.

— О, хайде, богата девойко, заведи ме на вечеря. Нямам търпение да чуя всяка дума, която си научила.

Двайсет минути по-късно бяха седнали в кръчмата и атмосферата беше доста по-различна от първия път, когато бяха тук. Почти всяка жена, която влизаше, помахваше на Ариел и питаше как изглежда. И покрай поздравите тя не преставаше да ги съветва дискретно за по-убити тонове на червилото, по-пригладена прическа и да покроят пъпа си.

— Нищо ли не откри? — попита Дейвид.

— Само, че това момче Гидиън е много противна личност. Местният сериен убиец в процес на съзряване. Всички на острова

странят от него. — После пошушна в ухото му: — Грижи се за две дечица, които според Юла били негови. По всеобщо мнение тя им е майка, но всъщност не е.

— Тогава коя е майката?

Ариел се облегна.

— Тя не ми каза, но предполагам, че е Филис Ванкарън. Незбит сигурно е отнел децата ѝ и затова пие.

— Този остров ме отвращава.

— В понеделник няма да имаме проблеми. Мисля, че ще наложат някаква малка глоба на Ар Джей и случаят ще приключи.

— И после? — попита той. — Фериботът ще дойде специално заради нас и ще напуснем острова ли? Нима си въобразяваш, че няма да ни преследват, когато отворят фризера?

— Може да преследват Филис — допусна Ариел, за гледана в печените на скара миди в чинията си.

— Ти я мразиш и затова не ѝ вярваш.

— Не ѝ вярвам, но не смятам, че е убийца. Ако открият трупа в нейния фризер заедно с всички улики, които ти и Ар Джей оставихте, Филис ще бъде обвинена. Според мен тя нищо не знае за убийството.

— И кой го е извършил? След като вече познаваш всички в града, кой е виновният?

— Някой е поискал златото на Фени и когато той е отказал да го даде, го е убил. Никак няма да се изненадам, ако труп във вана е представата му за шега.

Дейвид я загледа.

— Предполагам, че ако помолиш някоя от жените, чийто мъж е рибар, тя ще го накара да те отведе от острова.

— Размишлявах върху тази възможност. В действителност намекнах на една. Преди всичко само срещу Ар Джей има обвинение. Ние... — Сви рамене.

— Ариел — каза кротко Дейвид, — криеш ли нещо, което си научила?

Тя все така беше забола поглед в чинията си.

— Защо ме целуна тази сутрин?

— Не сменяй темата.

— Тази ли е темата, че съм длъжна да ти казвам всичко, което съм чула или съм си помислила? Ами ти? Изчезна за близо три часа.

— Това не е важно. Ти трябва да напуснеш острова.
— Имаш следа, нали?
— Нямам — отрече той с широко отворени очи.
— Ти си най-лошият лъжец на света. Смятам, че е най-разумно да се опитаме да открием Сара и Ар Джей.
— Останах с впечатление, че го мразиш.
— Може би. Утре е неделя и ние...
— Имам работа утре, така че искам да останеш в къщата на Филис и да си починеш.
Ариел се накланя да възрази, но после само се усмихна.
— Дейвид, ти си най-милият човек на света. Като че ли четеш мислите ми. Не ми се прави нищо друго, освен да се излежавам и да си почивам. Работата ме изтощи.
Дейвид я загледа сериозно, но тя се прозя и очите ѝ сякаш се затваряха.
— Хайде, мила, нека да те заведе вкъщи.
— Вкъщи. Каква хубава идея. Мислиш ли, че майка ми се тревожи за мен?
— Безумно. Не си ли й споменала случайно къде отиваш?
— Аз бях Сара, забрави ли? — напомни му Ариел и му разреши да я изведе от сепарето. Обичаше тя да се обляга на него. Усмихна се в себе си и я поведе към къщата на Филис.
Ариел се пхна в леглото, а Дейвид затършува из нишите на таванския етаж, за да си набави всичко необходимо за сутринта. Притесняваше се, че ще я остави сама, но щеше да бъде само за няколко часа, после щеше да се върне да я вземе.
Днес, докато жените кокетничеха пред него, си спомни как навремето беше изследвал Кралския остров и какво беше открил. Не стигна до топлите извори като другите деца, но намери нещо друго.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дейвид! — прошепна Ариел. Беше застанала на вратата на спалнята, облечена с прекалено голяма нощница, която Филис ѝ бе дала. — Буден ли си?

По пътя към къщата от небето се изля пороен дъжд и ги застигна буря. Измръзнала и мокра, Ариел се сгуши на кълбо, завита със стар, дебел юрган. Чувахе как Дейвид тършува из нишите под стряхата и се чудеше какво е намислил. Също така се чудеше какво правят Ар Джей и Сара. Наистина ли Ар Джей беше влюбен в Сара, както каза вдовицата на Фени Незбит?

Помъчи се да си спомни всичко, което братовчедка ѝ й беше писала за шефа си. Той беше главна тема на кореспонденцията им. Какво е направил, с кого се е срещнал, чие сърце е разбил. „Жените постъпват ужасно глупаво — беше ѝ писала тя. — Толкова ли не виждат, че той обича да се потруди за онова, което получава.“ Със своето негодувание Сара истинските си чувства ли прикриваше? Ариел се усмихна. Ако негодуванието и безкрайните клюки означаваха любов, тогава тя беше влюбена в Дейвид.

Влюбена в Дейвид ли? Що за абсурдна идея! Той беше най-скучният, най-досадният...

Въздъхна, като си спомни как се катереше по старото ябълково дърво в тяхната ферма, за да ѝ откъсне и хвърли най-големите и най-зрели ябълки. Пак въздъхна при друг спомен: Дейвид се оплаква от майка си и после укротява нейната. И това се случваше често, тъй като никой не умееше да ласкае майка ѝ като него.

За шестнайсетия ѝ рожден ден Дейвид я попита какво си пожелава. Ариел се беше нацупила. Майка ѝ щеше да ѝ подари нещо полезно и практично или скъпа декоративна вещ, която нямаше да ѝ бъде разрешено да пипа.

На въпроса на Дейвид отговори с първото хрумнало ѝ безумство. „Искам да се возя на мотор с мъж, облечен с черни кожени дрехи.“

Когато Дейвид рече: „Ще обсъдя желанието с майка ти“, тя го замери с възглавница.

После на рождения ѝ ден се обади някакъв човек, за когото Ариел никога не беше чувала, и повика спешно майка ѝ. Щеше да отсъства през целия ден. „Когато се върна довечера, ще разрежем тортата — каза тя, слагайки ръкавиците си. — Ще има, разбира се, и подарък.“

„Да, мадам“ — бе отвърнала покорно Ариел. Щом майка ѝ обърна гръб, се изплези. Една от прислужничките я видя и побягна от стаята, за да не се изсмее.

След около час се обади Дейвид: „Облечи си най-скапаните дрехи и ме чакай.“ На Ариел не ѝ се искаше той или майка ѝ да се разпореждат с нея, но тонът му беше толкова странен, че се подчини. Беше си сложила обикновени панталони и риза и си беше обула маратонки, когато той се появи.

Влезе в малката дневна, издокаран от глава до пети с черни кожени дрехи и носеше две каски. „Готова ли си“ — беше попитал. „За какво?“ Той кимна към прозореца. Пред портала за коли стоеше грамаден черен мотор със сребристи орнаменти.

Сгушена под топлия юрган, Ариел си припомни онзи великолепен ден, който двамата прекараха, препускайки с мотора. Той беше приготвил сандвичи, плодове, кола и малка бутилка прасковено вино. „Не ми е разрешено... — беше се засмяла тя, после обви ръце около кръста му и отбеляза: — Не знаех, че можеш да караш мотор.“ Дейвид само се засмя.

До този момент, когато се прояви като бизнес дама, шестнайсетият ѝ рожден ден беше най-хубавият ден в живота ѝ. Препускащият мотор, развяващата ѝ се коса, допирът на кожата ѝ до страната ѝ.

Все така стоеше мълчаливо на прага на спалнята. Дейвид четеше вестник отпреди два дни и не ѝ обръщаше внимание.

Тя се огледа, за да види какво беше изровил от малките долапи, но не забеляза нищо разместено.

— Днес се представи страхотно.

Той не я погледна.

— Благодаря. Ти също.

— Извинявай, че им казах, че си гей.

— Няма нищо. — Той не вдигаше поглед от вестника. — Така поне някои жени не ми се нахвърляха.

Тя не сваляше очи от него, от съвършения му профил. Беше се изкъпал и косата му беше още влажна. Беше с джинси и чиста бяла тениска, която собственичката на магазина за дрехи му беше дала.

— Жените винаги ли ти се нахвърлят? — попита тя меко.

Без да вдига поглед, той се захили:

— Да. Истинско безобразие. Постоянно ми засвидетелстват внимание. Защо?

Не отговори на въпроса му, тъй като не знаеше как.

— Отивам да спя — заяви тя и почака някаква реакция от негова страна. Но каква? „Моля те, остани!“

Дейвид каза:

— Лека нощ. До сутринта. — И обърна страницата на вестника.

Щом тя излезе от стаята, той отиде в банята, пусна душа със студена вода и подложи главата си. Да е насаме с полуразсъблечената за сън Ариел, беше повече, отколкото можеше да понесе. Не се осмели да я погледне от страх, че ще ѝ се нахвърли. Денят, прекаран сред полуголи жени, беше изчерпал търпението му.

Излезе от банята и се загледа във вратата на нейната спалня. Беше откrehната и през процепа се процеждаше светлина. Ако се отнасяше, за която и да е жена на света, щеше да го приеме като покана.

„Но не и за Ариел“ — въздъхна той. Днес на три пъти му мина през ума, че е крайно време да се откаже от нея. Над двайсет години несподелена любов за всеки мъж са достатъчни. Ще си намери момиче, което ще го гледа както Сара.

Усмихна се при тази мисъл. Сара беше от жените, които биха казали: „Каквото и да ти хрумне, можеш да го направиш с мен.“ Дейвид познаваше добре себе си и му беше ясно, че с подобна съпруга нямаше да постигне нищо в живота. Не приличаше на Ар Джей Бромптън, мъж със силна воля.

Прекалено много пожертва в живота, а сълзите на майка му и сърцераздирателният зов „не ме напускай“ го бяха направили пасивен. Но с Ариел...

Дейвид се усмихна. За нея нямаше на света непостижима амбиция. Президент ли? Готово. А крал? Още по-добре.

Поклати глава. Моментът не беше подходящ да размишлява за своите амбиции. Не беше казал на Ариел, но днес предразположи жените да говорят свободно. Беше им дошло до гуша от местната управа, която арестуваше малкото туристи, но смятаха, че са безсилни. Съдията беше собственик на повечето рибарски корабчета, както и на ипотеките върху много от къщите. Хората, които му се противопоставяха, оставаха на улицата — без дом и без работа.

— Някой от вас сигурно е богат — беше се изпуснала една от жените. Дейвид накара собственичката на магазина за дрехи да поднесе по чаша вино на жените, които чакаха ред при Ариел.

Той само се беше усмихнал, но осъзна, че с изключение на Сара всички са богати. Сара също беше, но не го знаеше. Дядо ѝ беше лишил от наследство дъщеря си, когато се омъжила за този бял боклук Джонсън, но внучката си не беше лишил от наследство. Бредън Гренвил, адвокатът на майката на Дейвид, се грижеше също и за имуществото на майката на Сара. Дейвид помагаше често на госпожа Пами в нейните сметки и знаеше, че когато Сара навърши трийсет години, ще наследи милиони.

„На колко други хора е известен този факт“ — зачуди се той. Спомни си обеди в ресторанта близо до кея, откъдето тръгваше фериботът. Сервитьорката беше дружелюбна, но и любопитна и ги разпитва доста кои са. Всеки, който живееше в Аръндел или в околностите му, беше чувал фамилните имена на Дейвид и Ариел. Една бърза проверка в интернет и веднага щеше да стане ясно кой е Ар Джей, както и Сара, след като е играла на Бродуей.

Въпреки че Бромптън им беше оставил бележка и без да им се обади, беше изчезнал, и въпреки факта, че три жени го бяха видели заедно със Сара рано тази сутрин, Дейвид се тревожеше за тях. Бурята, приказките за някакво момче на име Гидиън, се въртяха в ума му. Добре ли бяха Сара и Ар Джей? Защо не направиха опит да се свържат с него и с Ариел?

Към края на деня взе решение да ги потърси на сутринта.

Докато Ариел беше във ваната, си приготви раницата, която намери в сутерена на Филис. Провери и дали трупът на Незбит си стои във фризера. Там беше.

Скри раницата в най-близкия до вратата долап. Според своя план трябваше да излезе в четири часа сутринта. Нямаше представа какви

са били намеренията на Бромптън и къде е искал да отиде. Но онова, което никой не подозираше — а дали пък не се лъжеше — беше, че Дейвид знаеше много повече, от колкото се предполагаше.

Легна си, но не заспа. Мъчеше се да си припомни съчинението, което написа в пети клас: „Какво се случи през това лято“. Най-обикновена тема за домашна работа, но върху нея написа изключителен разказ. Учителят му толкова много го хареса, че го изпрати на национален конкурс за есе и Дейвид спечели второ място. Майка му много се гордееше и когато си купи компютър след няколко години, го представи в Мрежата. На страницата с родословието на семейство Тредуел при името на Дейвид се появяваше неговата снимка заедно с награденото есе.

През последното денонощие Дейвид започна да се съмнява дали това есе не е станало причина за убийството на Джон Фенуик Незбит. Човекът е живял безоблачно, докато само той е знаел произхода на своето съкровище. Но ако и на друг станеше известна тайната къде се намира златото, Незбит щеше да бъде излишен. Може би този друг беше Дейвид.

— Дейвид — дочу той шепота на Ариел. — Спиш ли?

Погледна часовника — един и двайсет и три. Трябваше да стане точно след два часа и половина. Изкушаваше се да се престори на заспал, но не устоя.

— Буден съм. Бурята ли те изплаши?

— Не — отвърна тя и за най-голямо изумление на Дейвид се пхна под одеялото до него.

— Ариел, не бива да постъпваш така — каза и се отдръпна колкото можа по-надалеч от нея.

Ако леглото не беше долепено до стената, сигурно щеше да избяга. Но в този случай какво се очакваше от него? Да се претърколи през нея ли?

— Днес добре се представих, нали? — попита тя кротко.

Беше подложила ръце под главата си и се взираше в тавана. Светлината, която се процеждаше от коридора, така осветяваше лицето ѝ, че приличаше на ангелско.

— Ариел...

— Да, Дейвид — обърна се тя към него и го погледна.

Гърбът му беше залепен до стената. Имаше само пет-шест сантиметра между телата им.

— Какво по-точно си намислила?

Тя се обърна отново по гръб.

— Спомняш ли си онзи ден, когато ме изведе с мотора?

— Да. Ще се дръпнеш ли, за да имам малко място?

Ариел не помръдна.

— Защо не ме целуна тогава? Бяхме по на шестнайсет, сами и...

— Беше недостъпна — отговори той. — До ден-дневен си ледената принцеса. Никой не се осмелява да те докосне.

Обърна глава към него и го погледна.

— Понеже майка ми е ледената кралица, затова ли аз съм ледена принцеса?

— Ариел, сигурно ме смяташ само за приятел от детските години, но мога да те уверя, че съм мъж.

— Зная — прошепна нежно тя. — Най-накрая започнах да го осъзнавам.

— Ариел... — промълви Дейвид и я погали по страната.

В същия миг тя се озова в прегръдките му. Дейвид се отдръпна. Погледна я в очите и попита:

— Сигурна ли си?

— Напълно — отвърна тя. — Изцяло.

Усмихна се и целуна леко устните ѝ със съзнанието колко е невинна и целомъдрена.

— Това ли чувстваш към мен? Само това ли?

— Ариел — прошепна нежно Дейвид, — ти си девствена. Ти си...

Тя се намръщи, седна в леглото, хвана предницата на нощницата си и я разцепи на две. Разхвърчаха се копчета.

— Аз съм жена!

Дейвид се разсмя и я прегърна поривисто.

— Нима? Наистина ли?

Повали я на леглото и когато устните му се намериха върху нейните, Ариел едва успя да прошепне „да“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ариел отвори бавно очи, протягайки се. „Значи това било“ — помисли си тя.

— Едва ли си струва триумфалните фанфари — изрече на висок глас и се засмя. Обърна се, за да сподели шегата с Дейвид, но него го нямаше. Все така засмяна, се заслуша дали не е в банята, но не долови никакъв шум.

През нощта се бяха преместили от неговото тясно легло на широкото в другата спалня. Междувременно правиха любов на всеки диван и на черджето в дневната. В три и половина се изкъпаха заедно, сапунисаха телата си един на друг и Ариел изследва всеки нарастващ милиметър от анатомията на Дейвид. Правиха любов във ваната за четвърти път.

В четири и половина той обяви, че е изтощен и копнее за сън. Ариел го нарече безинтересен слабак, сгуши се щастливо в прегръдките му и се унесе.

— Не знаех, че толкова много си допадаме — промълви тя.

— Аз знаех — прошепна Дейвид. — Винаги съм го знаел.

Усмивната и задоволена като никога през целия си живот, Ариел заспа.

Разбуждайки се бавно, се заслушваше за Дейвид. Погледна часовника — 7:14. Беше още рано, магазините днес бяха затворени и можеха... Спомни си тяхната нощ.

— Да правим любов цял ден — прошепна.

Почака Дейвид да се върне, но не долавяше ни какъв шум. В кухнята ли беше отишъл, за да ѝ приготи закуска и да ѝ я поднесе в леглото? „Подходящ завършек... или по-скоро начало“ — помисли си.

Почака още петнайсет минути и стана. Дейвид не беше в апартамента. Още по-добре. Ще има време да се направи красива. Вчера беше поискала и беше получила комплект дрехи и козметика. За четирийсет и пет минути и с хубав сешоар щеше да заприлича на себе си.

След час беше готова, гримирана, с прическа, но Дейвид така и не се появи.

Замисли се и слезе на долния етаж. Филис стоеше пред каната за кафе.

— Къде е той? — попита Ариел.

— Дейвид ли?

Филис беше наметната с опърпан халат, което беше гаранция, че в радиус от пет километра няма нито един мъж.

— Да, Дейвид — потвърди Ариел, стиснала облегалката на стола. „Ако му посегне, ще я убия“ — мислеше си.

— Чух го да излиза около пет.

— Пет! Тази сутрин!

— Предната вечер нямаше нищо, нали? Поне от онова, което чух.

— Не бъди вулгарна — сръза я високомерно Ариел. — Какво правим аз и Дейвид Тредуел... Зарежи! — отказа се. — Къде отиде той и ако ми кажеш, че не знаеш, ще научиш истината за действителното състояние на нещата и ще бъдеш съучастничка.

— Юла Незбит — избъбри Филис.

— Незбит — примигна Ариел. Беше убедена, че Дейвид е отишъл да помогне на Ар Джей и Сара. „Без мен!“ — помисли си. — Какво взе със себе си? И да не си посмяла да твърдиш, че не си го шпионирала! Щом си била толкова трезва, че да ни подслушваш, и будна, за да го чуеш, когато е излязъл, значи си го шпионирала.

— А вчера те харесвах — промърмори Филис. — Тръгна с една стара раница, която е откраднал от моето мазе. Чудя се какво още сте свили. Ще отида в мазето да проверя и...

— Недей — спря я със спокоен тон Ариел, когато домакинята тръгна към вратата на мазето.

Тя се обърна към Ариел, погледна я в очите и се свлече на един стол.

— Нещо ужасно се е случило, нали? Знаех си, че така ще стане. Когато Лари дойде при мен и каза, че с Фени ще направят отново същото, а аз ще трябва да ви приютя, го помолих да се откаже.

— Защо го правят?

Тя сви рамене.

— Лари ламти за пари. Фени обича да унижава хората, а съдията да ги кара да почувстват властта му. Това е само игра.

— За нас не е и въобще не е игра.

— Какво се е случило? — попита Филис, но после вдигна ръка.

— Не, не ми казвай! Какво искаш от мен?

— Имаш ли още една раница?

— Имам. Една малка и кокетна и немного здрава.

— Дай ми я.

— За какво ти е?

— Нямам представа — отвърна Ариел и за миг се разколеба. „Да ги вземат дяволите!“ — изруга тя наум. Ар Джей и Сара заминаха заедно и я изоставиха, после и Дейвид. Очевидно никой от тях не смяташе, че ще им бъде полезна.

— И какво да сложа в нея? — попита Филис.

— Вода, сандвичи и... и...

— Лак за нокти. — Начинът, по който Ариел я изгледа, я накара да се извини: — Съжалявам.

— Пригответи я, докато се преоблека. Откъде да взе ма някакви туристически обувки номер шест?

— Ще се обадя на Хелън Грабър. Дъщеря й...

— Телефонният кабел не е прерязан, нали?

Филис поклати глава.

— Май се разминах с пътуването до Ню Йорк на разноси на Ар Джей.

— Не ми се мисли как ще постъпи с този остров, когато разбере колко злонамерени сте били към него.

— Може би ще го затрупа с толкова злато, че да потъне.

— Ще ти се. Отивам да търся приятелите си и искам тук да кацне спасителен хеликоптер в най-скоро време. Ако не го уредиш, последствията ще бъдат катастрофални. Ясно ли се изразих?

— Да, напълно — каза Филис. — Вие, снобите от Аръндел, винаги се изразявате ясно. Смятате, че можете да командвате всички. Смятате...

Ариел прекоси кухнята и отвори със замах вратата към мазето.

— Искаш ли да ти покажа как ние, снобите контролираме нещата?

Другата жена поклати глава.

— Играта е само за да измъкнем малко пари. Не сме искали никой да пострада.

— Искали сте и пострадахме. Необходими са ми раницата и обувките. А ти си затваряй устата, на никого нито дума!

Ариел вирна глава, обърна се, излезе и отиде на верандата. Не вярваше на никого и не беше далеч от мисълта, че могат да я заключат в апартамента затвор на последния етаж. Седна на един стол и се попита на кого да се разгневи. На Дейвид ли? На жителите на Кралския остров? Или на майка си?

Само след двайсет минути Филис ѝ подаде пълна раница и обувки, а после я закара до къщата на Незбит.

— Къде живее този Гидиън? — попита Ариел.

— Някъде отзад. Не знам точно — отговори Филис, която нямаше търпение да се измъкне от Ариел.

— Отговори ми честно. Ти ли си майката на децата на Гидиън?

— Аз ли съм... — започна смаяна Филис, после се засмя. — Юла е лъжлива змия. Целият град чу, когато съпругът ѝ каза, че не е хубава като мен или поне като жена. Този мъж побърква семейството си. А пък колкото до мен и Гидиън, да, напих се веднъж и скочих в леглото с него. Само веднъж. А дали съм майка на тези деца — той е на шестнайсет, а децата са на четири. Пресметни сама. Други въпроси?

— Нямам. Но те предупреждавам, че ще постъпиш много по-разумно, ако ни помогнеш. Когато полицията се заеме със случая, ще ти бъдат необходими доказателства, за да убедиш съда, че не си организаторка на това престъпление.

— Разбрах. Хеликоптери и полиция.

Ариел слезе от колата и намести раничката на гърба си. Не беше сигурна дали да повярва на Филис.

— Върви вляво, между дърветата — добави Филис. — Юла има три дъщери, досущ като нея и зли като нея.

Ариел кимна, преди другата жена да отпраши всред камъчета и пясък, които се разхвърчаха на всички страни.

Ариел остана сама и загледа селския път. Освен дървета и ливади, признаци на живот нямаше. Вдясно се виждаше пощенска кутия и друг пращен път, който се губеше към подножието на хълма. Между дърветата проблясваше океанът.

Тръгна вляво по просеката, която навярно служеше за алея. Наложил се да се прехвърли на два пъти през огради и да заобиколи туфи с растения, които й заприличаха на отровен бръшлян.

Брегът беше съвсем близо, когато видя пътека и предпазливо тръгна по нея. След един завой съзря хижа, а на верандата лежеше мъж. В първия момент си помисли, че е Дейвид, но когато изтича към хижата, видя, че мъжът е по-млад и както стана ясно, е в безсъзнание.

Изкачи на бегом стълбите и се надвеси над него. Дишаше. Докосна плахо лицето му и ръката й се окървави. Свали раницата си на пода и потърси вода и кърпа. Още докато тичаше, огледа хижата, но не забеляза никого.

Извади кърпата и я навлажни със студена вода на кухненската мивка. После се спусна отново навън при момчето. Сложи върху челото му влажната кърпа.

Той изстена и отвори очи. До слепоочието му имаше опасна рана.

Кръвта се беше спекла по лицето му и се беше просмукала в косата и ризата му.

— Помогни ми — изохка той.

Ариел подложи рамото си и му помогна да седне на стол. Сложи кърпата около врата му и с края й почисти леко около раната.

— Как се измъкна? — прошепна той.

В първия момент тя си помисли, че има предвид къщата на Филис, но после се досети, че я сбърка със Сара. Може би щеше да го прилъже да издаде нещо.

— Успях някак — отвърна тя. — Така се отнесе с мен, че е цяло чудо, че съм жива.

Той грабна кърпата от ръцете й.

— Не разбирам за какво говориш. Ти сигурно си другата. Чух, че сте две. — Надигна се, за да стане, но силите не му стигнаха. — Трябва да вървя. Трябва да намеря близнаците.

— Но ти не можеш да вървиш. Предполагам, че си Гидиън.

— Да. И какво ти казаха за мен?

Ариел не отговори, само го гледаше. Приятел ли беше или враг? Според Юла беше зъл, но после разказа за някакви деца... Точно сега Ариел не можеше да си позволи лукса да размишлява дали характерът

му е лош или добър. Той не я плашеше и се тревожеше главно за изгубените деца. Това ѝ беше достатъчно.

— Къде са децата?

Очите на Гидиън се напълниха със сълзи и той от ново се опита да стане.

— Трябва да ги прибера — прошепна. — Тръгнали са след мен. Били са навън цяла нощ.

— Къде са Сара и Ар Джей?

— Паднаха в една от онези проклети дупки. Предупредих, ги да не ходят там, но той смяташе, че ще открие убиеца на Фени.

— Те казаха ли ти за убийството?

— Да. Но това сега няма значение. Трябва да намеря близнаците. Видях ги. Блесна светкавица и ги видях.

— Аз ще ги намеря. Аз ще...

— Ти ли? — Въпреки болката лицето му изразяваше презрение. — Тази раничка не е ли „Гучи“?

— А обичите ми са истински диаманти — отвърна му рязко Ариел. — Ако можеш да станеш и да тръгнеш с мен, добре. В противен случай остани тук и се радвай на превъзходството си.

Взе раницата си и се запъти по пътеката вляво, като предполагаше, че ще я отведе до мястото, където се намират Ар Джей, Сара и децата.

Очакваше момчето да я последва, дори се надяваше, но около трийсет минути вървя сама. Той се появи съвсем ненадейно. Главата му беше превързана с бинт, съвсем подгизнал от кръв, на гърба си носеше раница, а в ръката — пушка.

— Извинявай за онова, което казах. Ние местните жители сме малко резервирани към пришълците.

— Не ме стряскай. Ще препоръчам този остров да се използва за опити с атомни бомби.

— Не сме чак толкова лоши.

Стараеше се да върви в крак с нея, но на всяка крачка трепваше от болка.

— Тези деца твои ли са? Филис твърди, че не са, но...

— Говорила си с Юла.

— Твоята майка.

— Не ми е майка. Мисля, че тя...

Ариел вдигна ръка.

— Колкото повече научавам за хората от този остров, толкова по-малко ги харесвам. Разкажи ми за Ар Джей и Сара.

— Тя си счупи крака и много я боли. Те потеглиха вчера сами, но аз ги проследих. Бурята повали едно дърво и си помислих, че ги удари, но докато стигна до тях, те пропаднаха в дупката. Тази област е осеяна с такива дупки. Пропълзях по дървото, за да стигна до тях, и тогава блесна светкавицата и видях децата. Някой вървеше зад тях. Ар Джей и Сара не бяха пострадали много и тръгнах след децата. Дъждът беше много силен и почти нищо не виждах и не чувах. Изкатерих се нагоре към изворите и...

— Топлите извори ли?

— Които някога са били топли.

— Видя ли децата?

— Да. Мярнах ги на два пъти и като че ли след тях вървеше някой.

— Стар или млад? Мъж или жена? — попита Ариел.

— Беше много тъмно.

— Как нарани главата си?

— Чух звук като от изстрел, но може да е бил от разцепване на дърво, ударено от гръм. Не зная. В следващия момент изведнъж се подхлъзнах. Опитах се да се задържа, но попаднах на сипей и си помислих, че пропадам в някоя яма, но изглежда съм се изтърколил в подножието на хълма. После съм за губил съзнание.

— А как си стигнал до хижата?

— Нямам представа. Лежах на земята, дъждът шибаше лицето ми, главата ми беше ранена и следващото нещо, което помня, е, че съм на моята веранда и един ангел се е надвесил над мен.

Ариел не се усмихна.

— Сигурно Дейвид те е намерил.

— Кой е Дейвид?

— Видя ли мъж — строен, рус, хубав. По-скоро красив. Излязъл е от къщата на Филис рано тази сутрин.

— Красив мъж не срещнах. Също и красиви близнаци.

Гласът му потрепна отново от сдържани сълзи.

— Аз ще ги открия. Но според мен трябва първо да...

— Да измъкнем Сара и Ар Джей. Забавих се, понеже взех лебедка и въже. Дървото е затиснало отвора на дупката. Ще монтирам лебедката на дървото и ще ги издърпам. Ти ще останеш със Сара, а ние с Ар Джей ще търсим близнаците.

— Ти си ранен и ти ще останеш със Сара. Той ѝ хвърли кос поглед.

— Хващам се на бас, че ти командваш домочадието.

— Аз нямам домочадие. Живея с майка си и тя командва всички.

— И теб ли? — попита Гидиън, но преди тя да отговори, забърза напред. — Ето, тук е.

Ариел вървеше след него и забеляза, че накуцва. Тилът му беше целият в кръв, а ризата — съдрана и също окървавена. Разбра, че има много повече рани, отколкото се виждаха. „Мястото му е в болница“ — помисли си тя.

След минута той се просна на земята и почти изчезна под клоните на повален бор. Когато стигна при него и погледна надолу, съзря Ар Джей, застанал под отвора.

— Ариел! — изуми се той. — Какво правиш тук?

За пореден път се възмути от тона, който намекваше, че е безполезна.

— Научих, че тук се намират рядък вид гущери, а имам нужда от нови колани.

Той се взря в нея мълчаливо, като че ли се чудеше дали говори сериозно.

— Дойдох да спася всички ви. Как е Сара?

— Добре съм — провикна се от ъгъла тя. — Само кракът ми е счупен и имам отчайваща нужда от болкоуспокояващо. О, как копнея за опиум!

— Видяхте ли децата? — попита Ариел.

Те не отговориха и Ариел погледна Гидиън.

— Имат си достатъчно грижи и не им казах, че децата са изчезнали.

— Близнаците! — обърна се Сара към Ар Джей, после погледна нагоре към братовчедка си. — Измъкнете Ар Джей и тримата вървете да ги търсите. Тук съм в безопасност. Моля ви, побързайте. Откога са изчезнали?

— От прекалено дълго време — отговори Гидиън. После се опита да се изправи, но залитна и за малко не падна в ямата. Ариел застана пред него и го задържа.

— Какво ти се е случило? — попита го Ар Джей.

— Паднал от някакви скали — отвърна Ариел. — Мисля, че Дейвид го е довял до хижата.

— А къде е Дейвид сега?

— Не зная. — Тя издърпа Гидиън от ръба на дупката. — Как ще ги измъкнем?

Гидиън извади от раницата си метална лебедка и дебело найлоново въже.

— Ще ги привържа в средата на дървото и ще изтегля Ар Джей.

Ариел погледна дървото. Право сигурно е изглеждало огромно, но поваленият ствол приличаше на опънато въже с разклонения.

— Ще паднеш.

— Ще рискувам.

Тя го задържа за лакътя.

— Единственият възел, който ми е известен, е на връзките за обувки. Покажи ми какво да направя и ще го направя. — Той се опита да възрази, но тя продължи: — Ако паднеш ти, ще трябва сама да ви изтегля и да търся близнаците. Ако падна аз, ти и Ар Джей ще ги търсите.

Без повече протести Гидиън ѝ показа как да прикрепи здраво лебедката към дървото.

— Гледай в дървото — каза той, докато увиваше въжето около кръста ѝ.

Ариел все се извръщаше да го погледне. Ще успее ли? Колкото повече се вираше, толкова повече се плашеше.

— А кой е красивият мъж, когото издирваш? — поинтересува се Гидиън.

— Много си малък, за да питаш, освен това няма значение, тъй като ще го убия на секундата, щом го видя.

— О, така ли? — Лицето му беше на сантиметри от нейното, а ръцете му — на кръста ѝ, докато я опасваше с въжето. — Идват ми наум по-порочни начини да загина от твоята ръка, отколкото да ме убиеш.

— Аз не съм Филис — срязва го хладно, като се отдръпна от него и пристъпи до дървото.

— Наистина не си — отбеляза Гидиън, без да го смути студенината ѝ.

На Ариел не ѝ харесаха намеците му, флиртуването, лекомислието, които си позволи в тази ситуация. Толкова му беше ядосана, че беше стигнала почти до средата на дървото, когато се усети къде се намира. Погледна надолу и когато видя Ар Джей и Сара под себе си, замръзна.

Хвърли поглед през рамо към Гидиън.

— С тези панталони си сладка като Филис — похотливо впиваше очи в нея той. — Да не би да си от Кралския остров?

— От Аръндел, Северна Каролина съм — каза Ариел с толкова гордост, че Ар Джей се разсмя.

— Точно така, миличка — провикна се. — Натрий му нос!

Тя стигна средата на ствола и погледна Гидиън триумфално. Той разтриваше слепоочието си и не се усмихваше.

— Много добре, сладурче — насърчи я, — сега яхни дървото, все едно е мъж, и хубаво го овържи.

Ариел възседна ствола и се наведе към Ар Джей.

— Кое е това дете?

— Не зная, но възнамерявам да разбера — отвърна той меко.

Без да се разсейва, тя завърза лебедката за дървото, после прокара въжето в макаратата, както Гидиън ѝ беше показал.

След това много предпазливо се изтегли назад и помогна на младия мъж да издърпа Ар Джей от дупката.

Щом стъпи на земята, я сграбчи за раменете и я целуна по устните.

— Хей! Видях! — извика Сара отдолу. — Той е мой, братовчедке.

— Нима? — учуди се тя и погледна Ар Джей.

— Приказвахме си за разни неща — отвърна смутено той.

— Приказвахте ли си? — вдигна вежди Ариел. — Ризата ти е откън.

— О! Ами... има най-различни начини за общуване.

Гидиън, намотавайки въжето, се приближи до тях. Беше сериозен.

— Ар Джей, ти и аз се разделяме. Ариел, ти отиваш в града и организираш спасителна група. Събери хора и се върнете тук, колкото може по-бързо.

Без да спори с него, тя взе раничката си и тръгна по пътеката, по която дойдоха. Проклинаше Филис и всички жители на Кралския остров на всяка крачка. Повече не я беше грижа кой е убил Фени Незбит. Явно от алчност го бяха убили. Някой ламтеше за неговото злато.

Вече беше близо до хижата на Гидиън, когато някакво розово петънце на земята привлече погледа ѝ. Беше миниатюрна обувчица от кукла.

Тръгна през гората. Вървеше бавно, внимаваше за змии и за нещо друго, цветно и необичайно. Тревата като че ли наскоро беше отъпкана, но не беше съвсем сигурна.

Забеляза прекършен клон и сърцето ѝ се разтуптя. Малко по-нататък намери още една миниатюрна обувчица и си помисли: „А сега? Да се върна ли да търся мъжете? Ще ми отнеме повече от час, а цял час за изгубени малки деца е въпрос на живот и смърт.“

Не беше изключен и елемент на изненада. Ами ако Гидиън не грешеше и при близнаците имаше и друг човек? На Кралския остров се разхождаше убиец. Какво щеше да стане, ако той...

Отказа се да разсъждава повече. Пъхна обувчицата в джоба си и тръгна отново безшумно. „По-безшумно от трима души“ — каза си.

На всеки пет-шест метра или горе-долу толкова, намираще по нещо: слънчеви очила, панталонки, мъничка блузка. Върху един камък бяха сложени миниатюрни обички.

А когато откри първата ръчишка, Ариел едва не се тръшна на земята и не заплака. Горкото момиченце, така да разчлени куклата си!

После намери и другите крайници, но след торса нямаше повече никаква следа. Насочи се натам, накъдето тревата ѝ се стори по-отъпкана, но и след сто метра не забеляза повече никакви следи — нито прекършени клонки или части от кукла.

Тъкмо щеше да тръгне обратно, когато нещо я накара да свърне вдясно. Не беше звук, а миризма. Аромат, който ѝ беше до болка познат.

Затвори за миг очи, завъртя се, дишайки дълбоко. По едно време спря да се върти, отвори очи и усмихната пое право напред през скали,

листа и повалени дървета. И стигна до едно място, където под издаден скалист бряг лежаха на земята завързани и със запушени усти две красиви малки деца.

Макар първата ѝ мисъл да беше да изтича при тях, се притаи зад една скала и се заслуша. Не долови никакъв необичаен шум. Предпазливо се показа. Никой не я нападна и тя се приближи до децата и ги развърза.

Те се залепиха за нея, но не се разплакаха и когато я нарекоха Сара, тя не ги поправи. Придърпа ги отново под скалата, прегърна ги и ги попита как се казват.

— Разкажете ми дума по дума какво се случи.

— Тръгнахме след Гидиън — започна Бърти.

— Но се загубихме.

— И заваля.

— Кой ви завърза? — попита Ариел.

— Господин Лари.

— Лари Ласитър — не се изненада тя. — Друг човек имаше ли?

— Дейвид — отговори Беатрис и клепачите ѝ леко запърхаха. —

Той ни спаси.

— А господин Лари каза, че ще ни убие, ако Дейвид не тръгне с него, и той тръгна.

— Защо му е бил необходим Дейвид? — продължи с въпросите Ариел.

— Защото знае къде е златото.

— Дейвид знае къде е златото ли? — изуми се тя. — Сигурни ли сте?

Бърти се измъкна от прегръдката ѝ. Насочи въображаем пистолет към Беатрис.

— Знаеш какво искам, нали, хлапе?

— Зная, да — каза Беатрис, наподобявайки гласа на Дейвид. — Как разбра?

— Порових се в интернет и прочетох твоето съчинение: „Чудноватото скривалище на един мъж“. Това ли беше заглавието?

— Нещо такова — играеше Беатрис ролята си. — Нека да отведе децата в хижата и ще дойда с теб.

— Тръгвай веднага — размаха Бърти пръст, съвсем с маниера на Ласитър, както си спомняше Ариел. — Все ще ги намери някой.

— Не бива да ги оставяме тук? Ще умрат, изложени на дъжд и студ.

— Те са жилави малки копеленца. Свикнали са да се крият от майка си. Нали тъй, калпазани?

Близнаците замлъкнаха и погледнаха Ариел.

— Накъде тръгнаха?

Те вдигнаха рамене. Откъде да знаеха, след като бяха завързани?

На Ариел ѝ хрумна една идея.

— Знаете ли къде са топлите извори?

— Да — каза Бърти. — Постоянно ходим там с Гидиън. Те са нашата баня.

Ариел се усмихна.

— Можете ли да ме заведете?

— Да.

Обърна се към Беатрис и видя, че държи главата на куклата си. Извади от джобовете си другите ѝ части и дрешки.

— Докато вървим, ще ти направя куклата цяла.

За пръв път видя сълзи в очите на детето. „Никое дете не бива да бъде подлагано на подобно изпитание“ — помисли си.

— Можеш ли? — попита момиченцето.

— Абсолютно сигурна съм — отговори Ариел.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ариел не искаше децата до себе си, когато намери Дейвид. Щом този ужасен човек Ласитър имаше пистолет, близнаците в никакъв случай не биваше да бъдат с нея. Беше й ясно, че ако ги отведе в хижата на Гидиън нямаше да кротуват там. Освен това щеше да отнеме много време.

Стигнаха до едно място, което й беше познато, и се досети, че пещерата, където е Сара, е наблизо. Стигна дотам и извика на братовчедка си, че й спуска децата. Ариел не беше толкова силна, че да издърпа Сара, но да спусне децата по въжето, щеше да успее. Дупката не се виждаше. Докато дойдеше помощ, щяха да са в безопасност. Загледа се към небето, но спасителен хеликоптер не се виждаше. Дали Филис се беше обадила?

Обясни на децата какво възнамерява да направи и те се въодушевиха. Направи примка в края на въжето и Бърти мушна крака си в нея. Надяна раницата на гърба му и завърза ремъците за въжето.

— Готова ли си? — попита Ариел Сара. Беше за станала на дървото, а само преди малко се наложи Гидиън да я ядоса, за да се осмели да пристъпи по него. Видя под себе си братовчедка си, застанала на един крак, подпряна на нещо като импровизирана патерица.

— Готова съм.

Ариел се добра до земята, направи клуп около кръста си и бавно запуска детето. Сара го хвана, развърза ремъците и каза на Ариел да издърпа въжето.

Беатрис слезе по-бързо. Когато стъпи долу, помахаша на Ариел, а куклата й — вече цяла — се подаваше от раничката й.

След като спусна децата, тя заобиколи дървото и се надвеси от ръба на дупката.

— В раницата има вода и сандвичи. Ще се върна колкото мога по-бързо. Пази ги да мируват и да не вдигат шум, ако можеш.

Телефоните на острова работят и вероятно ще долети спасителен хеликоптер.

— Ти си ангел — провикна се братовчедка й. Ариел се усмихна. За един ден-два пъти я нарекоха ангел.

Децата й бяха показали пътя към някогашните топли извори, но тя не тръгна по пътеката. Ако някой дебнеше, щеше да я види. Вървеше близо до скалите и на два пъти забеляза драскотини, като че ли току-що направени за маркировка. Ар Джей и Гидиън ли бяха минали оттук?

Вървя така около километър и половина, като все й се привиждаше бутилката с вода, когато една ръка се подаде от храстите и я стисна за глезена. Ако не се беше стреснала, щеше да изпищи. Но в следващата секунда запушиха устата й и я повалиха на земята. Не можеше да изкрещи, но без бой нямаше да се даде.

— Ариел! Ариел! — прошепна напрегнато той. — Престани да се мяташ, иначе ще ни чуят.

— Дейвид! — ахна тя, прегърна го и го зацелува бурно.

В първия момент и той отвърна на целувките й, но после се отдръпна.

— Мила, скъпа моя, сега не е време за това. Става нещо много лошо и ние трябва да сме готови.

Тонът му я попари. Копнееше да му разкаже как с Гидиън са спасили Ар Джей, после как съвсем сама е намерила близнаците и... но както отбеляза той, сега не му беше времето.

— Ще ти обясня пътя до хижата на Гидиън — започна Дейвид. — После ще тръгнеш през гората, за да откриеш едни деца. Ариел, можеш да го направиш. Забрави колко се страхуваш, за да помогнеш на тези деца.

Още един мъж искаше деликатно да я отстрани.

— Какви са плановете ти? — попита тя.

— Толкова много неща се случиха, че в момента няма време да ти кажа всичко, което ми предстои.

— Защо кракът ти кърви и по ризата ти има кръв?

— Наложил се да нося някакъв грамаден хлапак, тийнейджър, повече от километър. Беше паднал от едни скали и си беше наранил главата. После се появиха и децата...

— И Лари Ласитър.

— И той — изненада се Дейвид.

— Защо Ласитър смята, че знаеш къде е златото на Фени?

— Космическо съвпадение, а ти как научи?

— Дълга история. Близнаците са в безопасност и всеки момент ще се появи спасителен хеликоптер. Да си срещнал случайно Ар Джей и Гидиън? А Лари Ласитър къде е?

Дейвид я гледаше, сякаш я виждаше за пръв път.

— Избягах от него. Дадох му фалшива карта и когато погледна в пещерата, аз скочих.

Ариел го погледна за миг. Откакто се помнеше, беше с него и познаваше кога крие нещо. Посегна към крачола на панталоните му и го раздра. Раната на крака му беше дълбока и беше загубил кръв.

— Последния път, когато раздра дреха... — усмихна се Дейвид.

— Беше преди цяла вечност — довърши пренебрежително тя. — Имаш нужда от лекар. Настоявам да ми кажеш къде е златото на Фени, да останеш тук и да се криеш.

— И да те пусна сама да отидеш ли? Никога, докато съм жив — разгореци се той и се надигна. Раната му веднага се отвори и започна да кърви.

— Само да си помръднал и ще кажа на майка ми, че съм бременна от Ар Джей Бромптън.

— Тя ще те лиши от наследство — подсмихна се Дейвид.

— Тогава ще отида в Ню Йорк и повече няма да ме видиш.

— Ариел, това е абсурдно. Не можеш да откриеш пещерата и...

Тя се изправи, огледа се и направи крачка. Тръгваше сама и знаеше, че той не може да я последва.

— Добре — спря я. — В предния джоб на раницата има карта.

Тя измъкна раницата от храсталака и откопча джоба.

— Това ли е раницата, която сви от мазето и после тайно подреди, когато се върнахме от кръчмата?

— Да — призна примирено той. — Не исках да те тревожа.

— Ха! Постоянно искаш да ме държиш настрана и да бездействам. Всички се отнасят към мен, като че ли съм неспособна да направя каквото и да е, като че ли съм ненужен багаж. Излишна.

— Не си излишна. Не и за мен — възрази нежно Дейвид и взе ръцете ѝ.

— Дейвид Тредуел, мислиш ли, че съм глупава? Искаш ме, защото ще ти бъде полезна. Нима си въобразяваш, че не са ми известни амбициите ти за политическа кариера и че ще бъде съвършената съпруга за един политик? Нима си въобразяваш, че не зная, че се примиряваш с всичките ми капризи, тъй като идеално се вметвам в твоите самонадеяни, жалки планове? Целуваш тъпоумната, едрогърда Бритни, а аз не мога да те накарам дори ръката ми да целунеш.

— Значи цялата история с Бромптън е била, за да ме накараш да ревнувам ли?

— Не се ласкай. От пръв поглед разбрах, че Ар Джей ще се отнася към мен като към жена, а не като към порцеланова кукла като теб.

Дейвид залитна към храстите и се разсмя.

— А пък аз си мислех, че зная какво искаш. Госпожица Пами...

— Ме принуждава със заплахи, тъй като у нея са парите, но това повече няма да бъде така. Когато се измъкна оттук, ще... — Извади картата от раницата. — Не зная какво ще направя, но ще променя по някакъв начин живота си.

— Надявам се, че промените няма да засегнат мен — каза меко Дейвид.

— Може би — отвърна тя, загледана в картата.

— Нека да ти покажа...

— Мога да разчитам карта. — Нави я на руло, пхна я в сутиена си и го погледна. — Стой тук тихо. Ослушвай се за хеликоптер.

— Да, мадам — усмихна се той.

Ариел взе бутилка с вода от раницата, надникна през храстите, после се наведе и го целуна.

— Никога повече не ме дръж настрана. Разбра ли?

— Никога повече — повтори той. — И завинаги.

— Точно така — каза тя и излезе на открито.

Картата на Дейвид беше ясна. Внимаваше океанът да е винаги вдясно от нея и когато видя едно голямо дърво, наполовина изгорено от мълния, прибра картата. Скалата изглеждаше монолитна, но щом опипа с разперени ръце повърхността, откри прорез, чийто горен ръб препокриваше долния и не се забелязваше. Промъкна се през него и разбра защо Незбит се беше запазил толкова слаб. Възрастен човек

нямаше да успее да се провери, но Ариел, със своите петдесет и два килограма, успя. Озова се в пълен мрак. Тръгна опипом покрай стените с разтуптяно сърце. Такава закътана бърлога беше рай за змиите. В това време напипа старовремска лампа и въздъхна с облекчение. До нея имаше кибрит. Знаеше как да я запали благодарение на многогодишния сериал „Малка къща в прерията“.

Вдигна лампата над главата си и огледа пещерата. Беше малка, около три метра широка и пет дълга, а нагоре скалите сякаш се издигаха безкрайно. В дъното съзря стар кош за плодове, пълен с предмети. Сложи лампата на земята и седна до коша.

Съдържанието му като че ли беше запазено. В плик имаше два паспорта на имената на Рей и Алис Ериксън, по на петдесет и пет и петдесет и шест години, документи за собственост на стометров платноход и завещание. Вътре имаше и кутия за бижута, доста голяма, изработена от махагон, с малки чекмедженца и две дръжки отстрани. Ариел вдигна капака, изненадана, че не е заключен, но кой друг, освен Фени Незбит можеше да намери скривалището. „И Дейвид“ — помисли си тя.

С изключение на обиците, ковчето беше празно, но отпечатъците върху кадифената подложка говореха, че там е имало още много бижута.

Легенди, митове и най-накрая убийство, породено от една дамска кутия за бижута.

Ариел се облегна на стената, разгъна завещанието и го зачете. Рей и Алис Ериксън оставяха цялото си имущество на сина си и дъщеря си, поделено поравно. Към завещанието беше прикрепено допълнение, в което беше описано подробно всичко. Двама души се бяха пенсионирали, след като години бяха държали преуспяващ магазин за бижута, бяха продали имуществото си и си бяха купили платноход. Извиняваха се на децата си за своето на пръв поглед неразумно решение, но били изтощени от работа по шест дни в седмицата. Пишеха, че запазват най-ценните бижута за една последна сделка в Саудитска Арабия.

— Тази сделка никога не се е състояла — прошепна Ариел, сгъна завещанието и го прибра в плика. Както изглежда, претърпели са коработрушение, а съкровището им е било откраднато и разпродадено постепенно от Фени Незбит.

Ариел се замисли дали той не е убил господин и госпожа Ериксън.

— Никой никога няма да узнае — промълви на глас.

Прибра обичите в плика с документите и го пхна в задния джоб на панталоните си. Щом се запъти към процепа, чу шум. С два скока се озова навън и погледна към небето. Там се виждаше спасителният хеликоптер. Излезе на открито и размаха ръце, за да я види пилотът. Той направи кръг и помощник-пилотът попита през мегафона:

— Ранена ли сте?

— Не — извика тя, поклати глава и с две ръце посочи вдясно. — Ранените са натам.

— Прибрахме всички — успокои я човекът. — Слезте на равното и ще ви вземем.

По целия път надолу Ариел повтаряше:

— О, да, о, да, о, да!

Подхлъзна се веднъж, пое дълбоко дъх и продължи по-бавно.

Хеликоптерът се приземи и тя се затича към него, приведена срещу вятъра от перките.

— Вие ли сте Ариел Уедърли? — попита пилотът.

Тя изкрещя:

— Да!

Изкатери се на задната седалка. Не знаеше да се разплаче ли или да ликува. Обхвана я луда радост.

Помощник-пилотът се обърна към нея и посочи към земята. Долу се виждаше линейка, а до една полицейска кола стоеше Ар Джей с близнаците, които го държаха за ръце. Четирима грамадни полицаи от Северна Каролина качваха в колата двама души с белезници — Лари Ласитър и Юла Незбит. Дейвид, Сара и Гидиън не се виждаха и Ариел предположи, че ги лекуват. Отпусна се назад и когато Кралският остров остана в далечината и се насочиха към Аръндел, тя се усмихна.

Отиваше си вкъщи.

ЕПИЛОГ

— За нас! — вдигна високо чашата с шампанско Ар Джей.

Четиримата се намираха в кръчмата на Кралския остров, където, освен тях други посетители нямаше. Но сега тя беше собственост на Ар Джей и можеха да правят каквото си поискат. Беше минала повече от година, откакто за пръв път стъпиха на острова, и много неща се бяха променили.

— За моята великолепна съпруга — каза Ар Джей, гледайки Сара с влюбени очи. — И за бъдещата носителка на наградата „Еми“.

— Благодаря. — Тя вдигна своята чаша с портокалов сок. Беше бременна в шестата седмица.

— И за моята съпруга — вдигна чашата си и Дейвид. — Кой да предположи, че можеш да пишеш!

— Никой не вярваше, че съм способна да направя каквото и да било — отбеляза Ариел, — с изключение на мен.

— Сценарият ти е блестящ — каза братовчедка ѝ — и много ти благодаря за него. Не знаей какъв ще бъде животът ми оттук нататък, но докато снимахме нашия филм, се радвах на всеки миг.

Дейвид вдигна отново чашата си към Ариел:

— За моята съпруга, жената, която мислех, че познавам, но съм се заблуждавал.

Ар Джей погледна Сара:

— И за моята съпруга, която нямаше представа, че я наех, защото я обичам.

Ариел се обърна към Ар Джей:

— Благодаря ти, че даде ръкописа ми на агент.

— Не е точно така — каза Дейвид. — Аз го прочетох и аз го дадох на Ар Джей.

— А аз го взех от него — добави Сара.

— И го промени — каза Ариел.

— Пипнах го тук-там — отговори Сара.

Четири седмици, след като си заминаха от Кралския остров, Ариел разбра, че е бременна с бебето на Дейвид. Сватбата беше уредена на бърза ръка, но благодарение на дългогодишната подготовка на майка ѝ не беше незначително събитие. Сред южняшкото общество и кръговете на Ар Джей щеше да бъде сватбата на годината. Три дни преди венчавката Сара попита Ариел дали ще има нещо против, ако бъде двойна. Купиха рокля, поръчаха още шампанско и се вдигна сватба, каквато Аръндел нямаше да забрави скоро.

През следващите осем месеца майката на Ариел и майката на Дейвид кръжаха непрекъснато около Ариел. Отегчена, тя започна да пише за преживяванията им на Кралския остров. Историята някак си постепенно заприлича на сценарий. Поръча си ръководство за писане на сценарий, съобрази се с изискванията и описа приключението във вид на пиеса.

Много се забавлява, когато драматизира сцената с кавгата между Ласитър и Фени и после как адвокатът го застрелва в главата. Юла му беше помогнала да пренесе трупа по скърцащото стълбище на Филис, за да го скрият във ваната.

„Нека да го тръснем на тези фукльовци от Аръндел“ — била предложила тя.

„С изключение на онзи хлапак, който е написал съчинението“ — казал Ласитър.

След като двамата с Фени им погодили обичайния номер за арестуване на богати туристи, Ласитър открил награденото есе на Дейвид Тредуел в интернет и осъзнал, че той е видял как Фени се вмъква в скривалището, където пази съкровището си.

Фени с години се перчел със своето съкровище и подире му се влачели „шайки“, както казвал той, но никой не успял да го хване. Вечерта след ареста на Ар Джей Фени, пиян както винаги, се хвалел и на Ласитър му писнало. Казал му, че още някой знае къде е съкровището му. Адвокатът не вярвал много в твърдението си, но искал да подразни Фени. И когато Ласитър цитирал откъс от есето, Фени изпаднал в дива ярост. Втурнал се към камиона си, извадил изпод седалката пистолет и го насочил към него. В този миг адвокатът осъзнал, че в есето на момчето е показана истината. Сборичкали се, пистолетът гръмнал и Фени се проснал мъртъв. Ласитър щял да отиде в полицията, но Юла спяла отзад в камиона и се надигнала. Била чула

всичко. Лари Ласитър бил нервен, изплашен, за разлика от Юла, която била съвсем спокойна. Или по-точно, не можела да си намери място от радост, за дето се е отървала от съпруга, когото мразела. Измислила план на секундата. Завлекли трупа по стълбите на Филис и се притаили в тъмната гостна, докато тя отворила вратата на своите доходоносни гости.

Юла и Ласитър се измъкнали навън и зачакали да се понесат писъци. Ласитър стоял в края на гората, пушел цигара след цигара, но писъци така и не чул.

В ранните утринни часове четиримата елегантни граждани понесли навън нещо като два трупа.

„Имат се за много умни — казала Юла, когато двете двойки се разделили. — Ама аз ще им дам да разберат. Ще изчакам два дена, после ще взема да се вайкам за любимия си съпруг. — И наредила на Ласитър: — Ти да намериш златото. Прави, каквото щещ, но го намери.“

Планът им се провалил и Юла и Ласитър бяха отведени с белезници. Следователят нареди да извадят трупа на Фени от фризера. После на Ар Джей се наложи доста да обяснява как космите на Филис бяха попаднали върху убития, след като е невинна. Беше оправдана.

Когато Ариел свърши ръкописа, се срамуваше да го покаже на Дейвид. В края на краищата го показва първо на майка си. „С Дейвид ще живеем в тази къща с теб, но режимът ще се промени“ — беше съобщила на майка си, когато се завърна. Най-после беше започнала да проумява колко много я обича майка ѝ. А нейният най-голям страх беше Ариел да не се омъжи за човек, който не е от Аръндел, и да се премести да живее другаде. Както Ариел каза на Дейвид: „Труп във ваната променя мирогледа на една майка.“

И така майка ѝ първа прочете ръкописа.

— Не е по мой вкус — каза тя, — но предполагам, че на някои хора ще им хареса.

На другия ден го даде на Дейвид, който изпадна във възторг и го изпрати на Ар Джей. Сара го видя преди него. До вечерта го прочете и каза на Ар Джей, че ако купи филмово студио, тя ще изиграе и двете роли — на Ариел и своята.

Ар Джей нищо не купи. Прочете сценария, изпрати го на агент в Ел Ей и телевизия „Лайфтайм“ веднага сключи договор. По време на

подготовката за снимки Ар Джей и Чарли Данкарк купиха по-голяма част от Кралския остров, така че филмът се снима на самото място. В сцената, когато пада в пещерата, Сара така се разстрои, че Ар Джей нареди да ѝ сложат кислородна маска.

И в този момент в кръчмата Сара вдигна чашата си с портокалов сок:

— За поразителното начало.

Намекваше за началото в сценария на Ариел, когато в болницата Дейвид ѝ разказва историята. Телевизионният филм започваше с единайсетгодишно момче на летен лагер, надзираван от две пушещи марихуана хипита. Диалог нямаше, само на фона на музика от шейсетте години хлапето изследва острова. По едно време забелязва мършав дребен мъж с големи, щръкнали уши как влиза и излиза през скалите. Камерата показваше Дейвид, притаен да чака, и когато чудноватият човек си отива, той се промъква през процепа в скалата и вижда пещерата. Това се случва преди трийсет и втория рожден ден на Фени и в пещерата няма нищо. В следващата сцена малкият Дейвид е на училище и обмисля как да напише съчинение на тема „Какво се случи през това лято“. Спомня си пещерата и мършавия мъж с големите уши и описва случката. Сцената завършва със спечелената награда за есе и с гордата майка, която го публикува в интернет.

После следваха надписите и първата сцена показваше разглезената, наконтена и прекалено гримирана Ариел как настоява надменно да си сменят местата с нейната кротка и претоварена с работа братовчедка. Ариел не беше представила в сценария себе си като сноб, нито братовчедка си изтъкана от добродетели, но както каза Сара, беше „пипнала тук-там“ текста. За да се защити, Сара обясни, че в образа на Ариел е вложила идеята за Пигмалион, но преображението е в обратна посока.

— Или по-точно казано, свалям класата — уточни Ариел и Сара се засмя. Неусетно тя вече не се чувстваше извън света. Беше приета с отворени обятия в Аръндел и най-после си намери мястото.

Имаше и един спор, който тя спечели. Веднага след като бяха спасени, в пристъп на шеметно облекчение братовчедките се смяха и плакаха и си разказаха какво им се е случило. Ариел разказа как е раздрала нощницата си и после крачола на Дейвид. Сара си помисли,

че ще излязат хубави сцени, и ги прибави към сценария. Имаше известни възражения, но сцените останаха.

Вечерта на премиерата на филма по телевизията Ар Джей монтира огромен екран пред Съдебната палата на Кралския остров и покани целия град. При сцената, когато Ариел — изиграна от Сара и видяна само от ключицата нагоре — раздира нощницата си и произнася „Аз съм жена“, възторжените възгласи можеха да бъдат чути чак в Аръндел. Братовчедка ѝ така се засрами, че щеше да се изхлузи от стола си, ако Дейвид и Ар Джей не я бяха задържали.

Тълпата отново нададе одобрителни викове, когато щракнаха белезниците на Лари Ласитър и Юла Незбит, а при кадрите с ареста на съдията местните хора засипаха небето с фойерверки. Нито Дейвид, нито Ар Джей знаеха за тях и се смяха и викаха заедно с всички хора.

След края Ар Джей обяви, че неговото студио е подготвило кратък филм, който би желал да им покаже. Някои изпъшкаха, тъй като от скарата се носеше аромат, а рок групата загряваше.

Ариел и Дейвид се спогледаха. Сара се усмихваше многозначително.

На големия екран се завъртя черно-бяла лента в стила на нямото кино. Без думи вървяха сцени, които показваха как Гидиън се събира със своите дядо и баба. Когато Ар Джей видял красивата и необикновена къща, обитавана от семейство Незбит, си спомнил, че подобен проект му направил впечатление на една художествена изложба, когато бил още студент. След изпитанията на Кралския остров открил името на архитекта, после се свързал с родителите му. Казали му, че не знаят каква е съдбата на сина им. Бил скъсал с приятелката си и заявил, че иска да бъде сам, но не знае къде ще отиде и какво ще прави. Оттогава повече не го видели. Ар Джей предположил, че младият мъж се е заселил на Кралския остров и е построил къщата. Казвал се Джеймс Гидиън.

Не се откри какво е станало с него, но ДНК пробата доказва, че е баща на Гидиън. Досега не се знаеше коя е майка му.

Във филма беше показан Ар Джей, затрупан с книги, зает с изследвания. Разбира се, в действителност му отне десет минути да се обади на една стара приятелка, за да я попита за името на художника, чиято изложба бяха посетили заедно преди много години.

В следващия кадър се появи Гидиън с дядо си и баба си. Пред камерата беше страшно привлекателен, с езика на пантомимата изразяваше ту огромна радост, ту бурен плач. Ар Джей му подаде фолиант, на който с големи букви пишеше: „Принстън“, и момъкът симулира още по-сърцераздирателен плач, после вдигна във въздуха Ар Джей. Ар Джей показва като истински мим колко е потресен от загубата на достойнство и всички се разсмяха. От онова време на острова не остана човек, който да не си е имал някаква работа с него, и всички го познаваха.

В следващата сцена се появиха близнаците. Ар Джей беше поставил огромна табела на една изоставена тухлена сграда: „Сиропиталище“. Една жена, облечена като викторианска милосърдна сестра, отнемаше от Сара плачещите близнаци, които се оказаха невероятни артисти. Тя плачеше и отпращайки ги, коленичеше, за да ги увещава. На екрана се изписаха думите ѝ: „Ще бъдете добре. Сигурна съм, че ще ви обичат много.“ Сара се изправя и се разридава драматично на рамото на Ар Джей, а в това време дърпат пицциите близнаци към сиропиталището и в карето за диалога се изписва: „Никой няма да ги обича колкото нас. Хайде да ги купим.“ Сара го сритва по крака и зрителите гръмогласно се разсмяха. Надписът обяви: „Съжалявам. Хайде да ги осиновим.“

Последната сцена беше цветна — серия снимки от Деня на благодарността и от Коледа. Дейвид, Ариел заедно с бебето си и госпожа Пами, която го гледаше с обожание. Дълбоко в себе си тя вярваше, че е победила. Друга снимка показваше Ар Джей с Бърти на раменете си и до него Сара, която държеше Беатрис. Гидиън с баба си и дядо си на безумно дълга маса, с огромни блюда пред себе си. Сара, Ар Джей, Дейвид и Ариел и всички останали бяха там.

Най-накрая сцената оживя и приятелите около масата вдигнаха на здравица:

— За Кралския остров — извикаха те.

Ревът, който нададоха жителите на Кралския остров, беше оглушителен. След края на филма наскочаха и се спуснаха да танцуват, преди групата да е засвирила.

Това се случи преди месец и сега Ар Джей и Сара, Дейвид и Ариел вдигнаха чаши:

— За нас!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.